Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Muusmann, Carl.; illustrerede af Carsten Ravn.
Titel | Title:	Løvebruden og andre Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : A. Christiansens Forlag, 1905
Fysiske størrelse | Physical extent:	219 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57,— 221

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130023088798

CARL MUUSMANN

LØVEBRUDEN

OG ANDRE FORTÆLLINGER

ILLUSTRERET AF CARSTEN RAVN

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG
(HERMANN-PETERSEN)
KØBENHAVN

Carl Muusmann:

Løvebruden

og andre Fortællinger

ILLUSTRERET AF CARSTEN RAVN

A. CHRISTIANSENS FORLAG

KØBENHAVN

Udkommen er af

Carl Muusmann:

TRETTEN TRUMFER, 1ste Oplag, Omslagstegning af R. Christiansen. Oplag 8500 Ekspl. Pris Kr. **1,50**. Indb. Kr. **2,75**. **Udsolgt.**

FANGE NR. 113. Omslagstegning af J. Nørretranders. Opl. 2000 Ekspl. Pris Kr. **2,00**. Indb. Kr. **3,25**.

RAADHUSKÆLDEREN. Omslagstegning af J. Nørretranders. Oplag 2000 Ekspl. Pris Kr. **2,00**. Indb. Kr. **3,25**.

PAA SOLSIDEN. Oplag 1500 Eksemplarer. Pris Kr. **2,00**. **Udsolgt.**

GREVINDE CLARA. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. **1,40**. Indb. Kr. **2,65**.

LØVEBRUDEN og andre Fortællinger. Illustrerede af Carsten Ravn. Opl. 4500 Ekspl. Pris Kr. **1,75**. Indb. Kr. **3,00**.

CARL MUUSMANN

LØVEBRUDEN

OG ANDRE FORTÆLLINGER

1906 l. 2/35

— Kaptain v. Fahlen! Jeg maa opfordre Dem til at følge med. De er Arrestant!

CARL MUUSMANN

LØVEBRUDEN

OG ANDRE FORTÆLLINGER

ILLUSTREREDE AF CARSTEN RAVN

A. CHRISTIANSENS FORLAG
KØBENHAVN
MCMV

KØBENHAVN - GRÆBES BOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

LØVEBRUDEN

I. KAPITEL.

Dyrene fodres Kl. 4!

Saaledes stod der med vældige Bogstaver paa Plakaten uden paa Sansons store, verdensberømte Menageri, der havde opslaaet sit Telt midt paa Torvet i Garnisonsbyen.

Dyrene fodres Kl. 4!

Derfor havde der ogsaa været fuldt af Borgere, Soldater og Landboere til den Eftermiddagsforestilling, der lige var forbi. I tæt Skare strømmede Publikum nu fra Udgangen ned over den brede, knagende Trappe, der var indfattet i en Ramme af blodtørstige Billeder.

Motiverne i de to Sidestykker var: „En Kamp mellem en Elefant og et Næsehorn“ og „En Klapperslange overfalder en Tiger“.

Disse smalle Fløje bar som en Art Piller et Kæmpelærred, paa hvilket man bag Jernstænger saa den skønne Løvetæmmerske Frøken Margaritha, kaldet Løvebruden, og hendes otte Ørkenkonger.

Publikum spredtes over Pladsen, medens Samtalen gik højrøstet om den sidste Præstation: Løvebruden, der havde stukket sit Hoved ind i det største Dyrs dampende Svælg.

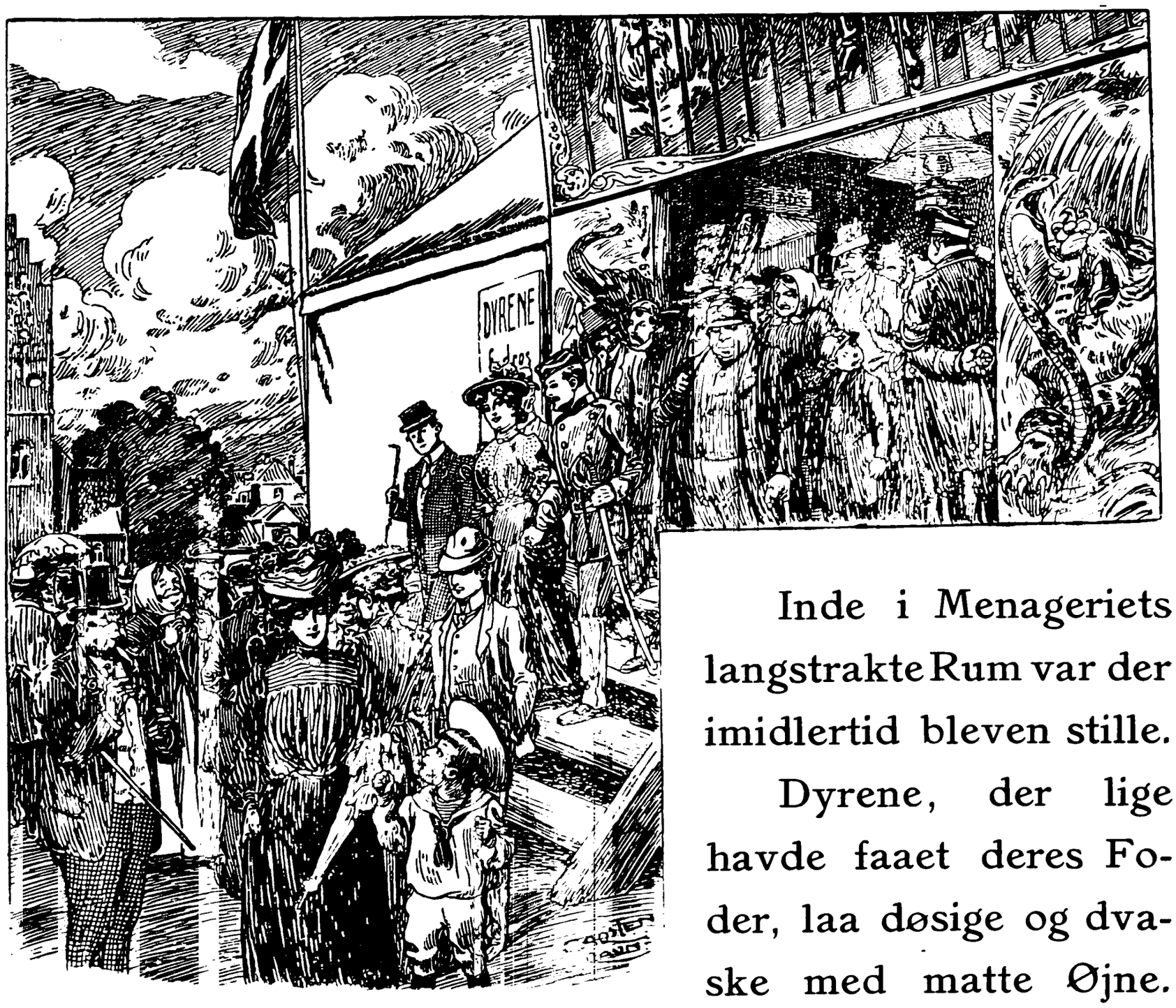

Inde i Menageriets langstrakte Rum var der imidlertid bleven stille.

Dyrene, der lige havde faaet deres Foder, laa døsige og dvaske med matte Øjne. Nogle af dem knurrede mætte over et hvidpillet Ben, af hvilket de prøvede paa endnu at slikke nogle Kødtjavser med deres blege Tunge, der var saa ru som et Rivejern.

Oppasserne, der var iført grønne Uniformer, havde trukket sig tilbage i et lille, uordentlig udseende Rum, der var indrettet i et Hjørne mellem nogle Bure, og som baade blev brugt til Materialskur og Marketenderi.

En halvvoxen, som Piccolo klædt Dreng, der skulde vente paa sin Tur, til de Andre havde spist af, gik med træge, slæbende Skridt ned langs Rækken af Vognene, hvis sammenrullede Borg dannede selve Menageriet. Paa den venstre Arm bar han en Spand med Savsmuld. Med højre Haand kastede han behændigt i en Bue det gullige Mel ind under Stængerne, saa at Gulvets Smuds og Urenlighed dækkedes.

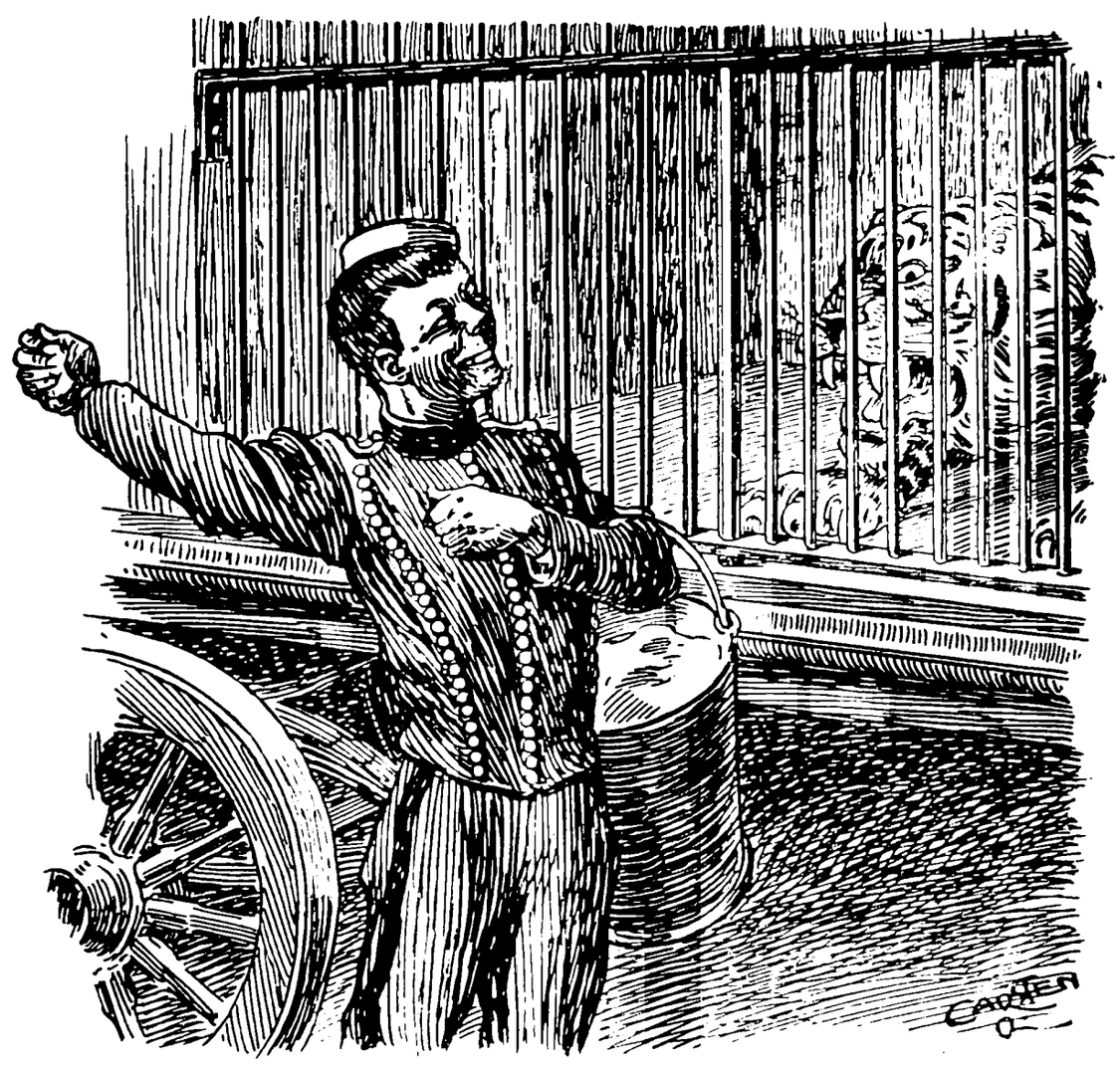

Af og til fløj et af Dyrene arrigt imod ham og hvæsede, naar det havde faaet noget af Strøelsen i Øjnene. Saa lo Drengen med et bredt Grin og kastede en Haandfuld lige i det opspilede Gab, saa at Dyret brummende og spyttende trak sig tilbage i en Krog for at give Plads for Rengøringen.

I Menageriet, hvor Alt nu var stille, udbredte der sig en underlig stram, sur og fugtig Stank.

Drengen havde lige kastet den sidste Haandfuld ind i et af Burene, da han pludselig standsede forbavset og spærrede Øjnene op.

— Hvad vil De her? spurgte han.

En Dame, der havde staaet i et Indhug, som om

hun betragtede et Par Aber, der sloges om at faa Lov til at ride paa en lille Gyngehest, kom halvt forlegen ud fra Skjulestedet.

— Hys! sagde hun, og idet hun stak Haanden i en lille Taske, som hun bar ved Bæltet, rakte hun Drengen en Sølvmønt.

Han betragtede den et Øjeblik, men idet han instinktmæssig forstod, at det var Penge for noget, som ikke Alle maatte vide, sænkede ogsaa han Stemmen og sagde:

— Der er ikke mere at se her. Forestillingen er forbi og begynder først igen iaften.

— Det ved jeg, svarede Damen. Det er ikke for Forestillingens Skyld, jeg kommer. Jeg vilde gerne tale med Frøken Margaritha. Tror De, at det vil være Dem muligt at skaffe mig en Samtale med hende.

Drengen saa meget betuttet ud, medens han svarede:

— Jeg tør ikke forstyrre hende. Hun hviler sig efter Forestillingen, og saa maa Ingen komme ind til hende.

— Sig til hende, at det er en Dame fra Byen, der vilde være hende meget taknemlig, hvis hun blot vilde ofre hende 10 Minuter.

Drengen saa' et Par Gange fra Møntstykket, som han stadig stod med i Haanden, op paa Damen, saa forsvandt han med en Mine, som om han havde taget en Beslutning.

Damen blev staaende usikker i sin Krog, medens Abekattene bagved hende nu var begyndt at lege Tagfat

og hvert Øjeblik med grinende Ansigter røg mod Jernstængerne med et Klask.

Hun var knap tredive Aar. Hendes Figur, der var lidt mager og ranglet, var iført en klædelig, glat Sommerkjole, der ligesom hendes øvrige diskrete Paaklædning tydede paa god Smag uden særlig Talent for Raffinement.

Hendes Ansigt var indfaldent som af Sorg, og dette gjorde den lidt for store Næse endnu mere dominerende, end den var i Forvejen, i det blege Ansigt. Man vilde snarere kalde Damen grim end smuk, hvis hun ikke havde haft et Par ualmindelig dybe, blaa Øjne, der havde en ejendommelig stærk Inderlighed. Var man først bleven opmærksom paa disse Øjnes Udtryk, saa var det, som om der fra dem gød sig en Glans over hele Skik-

kelsen, der nu syntes præget af en vis blid, næsten indtagende Ynde.

Der lød hastige Skridt. Det var Drengen, som kom tilbage. Han var helt forpustet af Anstrengelse, medens han sagde:

— Jeg skulde hilse og sige, at De kunde godt komme.

Saa løb han i Forvejen, og Damen fulgte med bankende Hjerte efter ham.

— Her er det, sagde Drengen og slog en Art Portière, der var dannet af gammelt Gulvtæppetøj, til Side, saa at Damen kunde træde ind. Derefter forsvandt han.

Det var et højst ejendommeligt Interiør, der var udstafferet næsten som en vild Høvdings Telt.

Paa Væggene, som var beklædte med Tæpper og Dyrehuder, var der anbragt Vaabendekorationer af Knive, Sabler, Bøsser og Pistoler. Under Loftet hang i et Par Snore en udstoppet Krokodille, der saa ud, som om den fløj gennem Luften.

I det ene Hjørne af Teltet fandtes en mægtig Volière med et lille plaskende Springvand og højtkvidrende exotiske Fugle.

I det andet Hjørne saa' man det gullige Skelet af en Orangutang.

Midt paa Gulvet stod et lille Træbord, og paa det mellem hverandre: Madrester, Glas med Dyr i Spiritus, Flasker, Bægere, Pistoler og et Par solide Piske.

Ved Bordet var en Løjbænk, der dækkedes af et

mægtigt Løveskind, hvis Hoved var udstoppet med opspilet Gab og store Glasøjne.

Paa Bænken laa Frøken Margaritha og røg paa en Cigar. Hun var iført høje blanke Støvler, stramme graa Benklæder med Guldstikninger paa Siden og en grøn Uniformsfrakke. Den var knappet halvt op for Bekvemmelighedens Skyld, og Huen havde hun kastet fra sig paa Gulvet. Hun var en harmonisk, men ualmindelig kraftig bygget Kvinde paa knap tredive Aar. Ansigtet var regelmæssig men lidt klodset i Trækkene, Munden bred og energisk, og det store, mørke Haar, der var uden Glans, var sat op med en mægtig Knude i Nakken.

Frøken Margaritha stirrede forbavset paa den Indtrædende og spurgte, idet hun rejste sig halvt:

— Tør jeg spørge, hvem jeg har den Ære . . .?

— Fru von Fahlen.

Løvetæmmersken rejste sig helt og stod nu midt paa Gulvet. Der var Overraskelse i hendes Udtryk, medens hun udbrød:

— Fru von Fahlen! Dem havde jeg oprigtig talt sidst ventet, Frue!

II. KAPITEL.

Frøken Margaritha knappede hurtigt sin Uniformsfrakke, tog Huen, der laa paa Gulvet, op og satte den paa sit Hoved. Idet hun derefter slog Hælene sammen og gjorde militær Honnør, bad hun med en Haandbevægelse Fru von Fahlen om at tage Plads paa Løjbænken.

Fru von Fahlen var bleven blussende rød i Ansigtet. Den stærke Teint klædte iøvrigt hendes ellers saa blege Træk godt og gav hele hendes Fremtræden et saa forlegent Anstrøg, at Frøken Margaritha uvilkaarlig kom til at smile:

— Ja, her ser lidt underligt ud, naar man ikke er vant til at leve paa Feltfod. Men sæt De Dem kun roligt, Frue; De behøver ikke at være bange hverken for Dyrene, der er udstoppede, eller for mig, skønt jeg ikke er udstoppet. De er maaske ikke vant til i Deres Omgangskreds at se Damer i det Kostume. Men hvad De ser, det er i hvert Fald mit eget.

CARSTEN
RAVN.

Fru von Fahlen, der nu havde bekvemmet sig til at tage Plads paa Løveskindet, var bleven endnu rødere i Hovedet ved denne ejendommelige, drastiske Tiltale, og dog var der i Løvetæmmerskens ligefremme Væsen en vis djærv Naturlighed, der næsten indgød hende Tillid.

— De kan vist ikke forstaa, hvad jeg vil her, sagde Fru von Fahlen.

— Nej, hvis jeg sagde det, var det Lyv, svarede Frøken Margaritha. Men efterat jeg har set Dem, er jeg i hvert Fald sikker paa Et, at De ikke kommer for at prygle mig, eller at De i hvert Fald vil opgive den Tanke, efterat De har set mig.

— For at prygle Dem! Du gode Gud, hvor falder De paa det?

— Det er jo undertiden skinsyge Hustruers Vane, og andet end Skinsyge kan vel neppe have drevet en fin Dame som Dem til et saa voveligt Skridt som at opsøge en Markedsgøglerske i hendes Telt.

— Nej, det er ikke Jalousi, der har faaet mig til at opsøge Dem. Jeg kendte Dem jo slet ikke, før jeg nu har set Dem. Jeg er kommen til Dem, fordi jeg er saa grænseløs ulykkelig og vil bede Dem om Barmhjertighed.

Med disse Ord tog Fru von Fahlen et Lommetørklæde op af sin Lomme og holdt det for Øjnene. Hendes Skuldre rystedes af en krampagtig Graad, medens hun bøjede Hovedet helt ned i Skødet.

Frøken Margaritha, der lige havde tændt sin Cigar

igen, stod med skrævende Ben og pustede Røg ud mellem Tænderne, medens hun med begge Hænder holdt en tung Dyrepisk paa Ryggen. Hun vilde ved denne udfordrende Holdning dække over den Usikkerhed, som hun i Virkeligheden følte i den hende saa uvante Situation.

Men da hun mærkede, at hendes Rivalinde i Stedet for hvasse Ord eller blide Bebrejdelser fuldstændig opgav Kampen og sank sammen i sin Sorg, var ogsaa hendes kvindelige Følelser vakte. Og det saa meget mere, som de var af saa primitiv Art, thi Frøken Margaritha forbandt, ligesom mange legemlig kraftigt udviklede Mennesker, en vis Raahed med godhjertet Barnlighed.

Frøken Margaritha lagde derfor pludselig Cigar og Pisk fra sig, og idet hun satte sig paa Løjbænken, bøjede hun sig ned over Fru von Fahlen og sagde:

— De maa ikke græde. Det er noget, jeg ikke kan taale at se paa. Prøv paa at forklare mig med faa Ord, hvad det er, De forlanger af mig.

Fru von Fahlen saa' op og tørrede Øjnene, idet hun sagde:

— Det er pænt af Dem, at De taler saadan til mig, og jeg gør Dem min Undskyldning for alle slemme Tanker, jeg har haft om Dem.

— Ja, det kan jeg godt forstaa. De tror naturligvis, at det er mig, der har forført Deres Mand. Nej, jeg har saamænd andet at bestille end at forføre Mænd. Men naar de kommer til mig, saa gør jeg mig ikke

bedre, end jeg er. Jeg vælger den bedste, den, der ser fixest ud, som der er mest Humør i, og som ikke er bange for at give noget ud.

— Og min Mand er den bedste her? sagde Fru von Fahlen, og det var næsten, som om der var en dulgt Beundring i Stemmen.

— Ja! i hvert Fald efter Forholdene.

— Efter Forholdene! Og De har ikke gjort det mindste for at vinde ham, og alligevel har han sat Alt til Side, baade Ære, Skamfølelse og Ægteskab, for Deres Skyld. Det forstaar jeg ikke!

— Naa! sagde Frøken Margaritha næsten godmodigt idet hun saa' ned over den spinkle Fru von Fahlen. De maa jo erindre, at jeg optræder offentligt og uden at rose mig selv har saadan min egen Façon, der tiltaler Mændene, naar jeg er i Kostume. Navnlig i Garnisonsbyerne behøver jeg saamænd ikke at gøre mig Anstrengelser. Jeg har mere Ulejlighed med at holde det gode Militær borte, saa at de Herrer ikke bliver for nærgaaende.

— Men kunde det da ligesaa godt være sket, at det var blevet en anden Officer, som . . . ja, som . . .

— Som det var faldet paa! Ja, det kunde saamænd meget let være sket. Der var nok om Budet.

— Uf, hvor det er ækelt at høre Dem tale saadan.

— Hvad skal man sige, Frue. Jeg er fri og uafhængig og har min egen Virksomhed. Jeg vil være stillet ligesom Mændene og more mig i deres Selskab, ligesom de morer sig i Kvindernes. Nogen større Bagage

af Moral fører jeg ikke med mig. Den vejer for meget paa Rejsen.

Fru von Fahlen saa' med et næsten sky Blik op paa Løvetæmmersken, der stod og smilede nok saa gemytligt med sine store, hvide Tænder.

— Jeg er heller ikke kommen til Dem for at tale om Moral. I den Henseende har De vel andre Begreber end jeg. Det er en Bøn, jeg kommer med til Dem: Vil De ikke lade min Mand være i Fred, saa at jeg kan faa Lov til at beholde ham. Vi har kun været gift et Aar, og jeg holder saa meget af ham, jeg elsker ham.

— Stakkels lille De! sagde Frøken Margaritha og betragtede næsten medlidende den unge Frue, der fortsatte:

— Naar De ligesaa godt kunde have valgt en Anden, hvorfor vil De saa holde fast paa ham.

— Der er Forskel paa før og efter, svarede Løvetæmmersken med en vis Alvor. Men om et Par Dage, saa rejser jeg jo fra Byen, og De vil aldrig se mig mere. Hvad der er sket, er sket, og det maa De vel se at glemme, men saa vil De jo faa Deres Mand igen.

— Det er netop det, jeg frygter ikke vil ske.

— Hvad mener De?

— Jeg mener, at min Mands Følelser for Dem i hvert Fald foreløbig er saa alvorlige, at han trods Alt, hvad han udsætter sig for, vil følge efter Dem.

— Det faar han ikke Lov til. Jeg ønsker ikke, at nogen prostituerer sig eller ruinerer sig for min Skyld. Det giver mig Ubehageligheder og et daarligt Rygte.

— Men jeg forsikrer Dem, at Frantz baade vil prostituere sig og ruinere sig for Deres Skyld. Jeg kender hans Temperament, naar det faar Magt over ham.

— Men det skal ikke ske. Saa vil jeg hellere bryde Forholdet strax og undvære Fornøjelsen af hans Selskab den Smule Tid, der er tilbage. Jeg troede kun, at han var en af de almindelige Kurmagere, der mener, at Uniformen giver dem Tilladelse til lidt mere, end hvad Civilisten har Lov til. Jeg skal strax afvise Deres Mand, saasnart han kommer igen.

— Tak! Tusind Tak! udbrød Fru von Fahlen. De maa ikke være vred, fordi jeg saadan er kommet til Dem.

— Aah Snak! For Resten er det lige saa meget for min egen Skyld som for Deres, at jeg gør det. Jeg hader Alt, hvad der hedder Skandale. Men nu maa De gaa, Frue. De kommer bedst ud denne Vej. Saa vækker De ingen Opmærksomhed.

Med disse Ord trak Frøken Margaritha nogle Portièrer til Side, aabnede en lille Trædør og skubbede den forbavsede Fru von Fahlen lige ud i en af de smaa Sidegader, der løb op til Torvet.

III. KAPITEL.

Der var næppe gaaet fire Minuter, efter at Fru von Fahlen havde forladt Menageriet, før Portièrerne til Frøken Margarithas lille Wigwam blev slaaet til Side og en Herre traadte ind.

Det var en elegant, smuk Mand omkring de Fyrre. Han havde en let gullig Teint, der kunde tyde paa, at han havde været nogle Aar i exotisk Tjeneste. Hans lyse Sommerdragt sluttede tæt om hans flòtte Figur og fortalte tydeligt nok om, at hans Skræder næppe boede i den lille Provinsby. I hans regelmæssige Ansigt med det opvixede blonde Overskæg lyste et Par skarpe, blaa Øjne med en lidt overmodig og selvbevidst Glans. Han var meget soigneret og bar flere Ringe paa de hvide, velplejede Hænder.

Da han traadte ind, sad Frøken Margaritha i et Hjørne af det løjerlige Rum og var beskæftiget med at ordne sit Haar foran et Spejl. Hun var nu iført en Art Slobrok af rødt Fløjl med Guldstikninger. Den gik

helt ned til Fødderne, og over den var lagt en kort, hvid Friserkaabe, saa at Dyretæmmersken i sin Paaklædning ikke var langt fra at ligne en katholsk Præst i Messeornat.

Kaptain von Fahlen lagde Hatten fra sig og stillede sin Stok i et Hjørne. Han opførte sig som en Mand, der er hjemmevant. Derefter gik han hen til Frøken Margaritha, lagde begge sine Hænder paa hendes Skuldre og opfangede hendes Blik inde i Spejlet.

— Hvorledes behager hendes Naade at befinde sig? spurgte Kaptainen i en halv ironisk, halv kælen Tone.

— Lad være at tale til mig paa den fjollede Maade. Du irriterer mig, svarede Frøken Margaritha kort og fjernede med en hurtig Bevægelse begge Kaptainens Hænder fra sine Skuldre.

Kaptainen trak hurtigt den venstre Haand til sig og saa' paa den med et næsten forskrækket Udtryk, som om han var bleven stukket af Noget.

— Hvad var det?

— Hvad for noget?

— Det var, ligesom Du havde en Pind i Haanden.

— En Pind!

— Ja, i den venstre Haand.

— Naa! har Du ikke lagt Mærke til det før nu, sagde Frøken Margaritha og strakte den venstre Haand i Vejret med udspilede Fingre. Langemanden manglede det yderste Led og stak stift frem, endende i en uhyggeligt udseende, rød, sammensyet Pose.

— Det er Nero, der en Gang har nappet sig en lille Bid til Frokost.

— Det var mærkeligt, at jeg ikke har set det før, sagde Kaptainen.

— Den Slags Ting vænner man sig til at skjule ligesom alle sine andre Smaafejl, svarede Frøken Margaritha næsten gemytligt.

— Men hvorfor har Du da ikke skjult det for mig idag?

— Ja, maaske har jeg mine Grunde til at prøve paa at vænne Dig fra. Men vil Du nu ikke foreløbig gøre mig den Tjeneste at gaa lidt til Side og lade mig faa Lov til at fuldføre mit Toilette.

Kaptain von Fahlen bøjede sig frem og trykkede

et Kys paa Dyretæmmerskens Nakke, saa drejede han sig hurtigt, ligesom undskyldende, rundt paa Hælen, tændte sig en Cigaret, som han tog op af et Sølvfouderal, og sagde nonchalent:

— Der er vel ikke kommet noget nyt Skrammel paa Pulterkamret?

Han kastede Blikket rundt mellem alle de mange løjerlige Sager, saa standsede hans Øje pludselig ved en Genstand, der formelig syntes at hypnotisere ham:

— Men hvad i Alverden er det?

— Hvad for noget?

— Den Parasol der! Den Kniplingsparasol med Guldknappen. Det er jo min Kones Parasol, som jeg gav hende til hendes Fødselsdag. Hvordan er den kommet her?

— Ja, hun maa vel have glemt den, svarede Frøken Margaritha med et Par Haarnaale imellem Læberne og i en saa rolig Tone, som om det var den naturligste Sag af Verden.

— Glemt den! Har hun da været her?

— Ja, hun er lige gaaet.

Kaptainen var sunket ned paa Divanen, som om hans kraftige Rytterben nægtede at bære ham.

— Har min Hustru været her? Hvad vilde hun?

— Hun vilde bede mig om at give Dig tilbage til den hjemlige Arne.

— Og hvad svarede Du?

— Jeg svarede, at jeg skulde gøre for hende, hvad jeg kunde, og jeg er oprigtig bestemt paa at holde mit

Løfte. Du er ikke en Mand for mig. En Mand, der forærer sin Elskerinde Smykker for sin Hustrus Penge, er mig imod.

— Har Du de Ord fra min Hustru?

— Nej paa ingen Maade, det beder jeg Dig bestemt om at tro. Din Hustru havde ingen Bebrejdelser at fremføre overfor Dig. Hun gjorde kun et saa ulykkeligt Indtryk, at jeg formelig havde ondt af hende. Men det, jeg hørte, bibragte mig alligevel den Forestilling, at Du har giftet Dig med en Kvinde for hendes Penges Skyld, og at Du nu bedrager hende og bruger af hendes Formue paa mig.

— Det er ikke rigtigt. Jeg har holdt meget af hende og holder af hende endnu. Men hun er for utaalelig blid, altid tavs bebrejdende uden et stærkt Ord, som skabt til at være Martyr og nyde sit Martyrium med hellig Glæde.

Hun var rig, da jeg giftede mig med hende, det er sandt. Men jeg havde ogsaa arvet Penge, og hvad jeg har givet ud paa Dig, er af min egen Lomme.

— Det glæder mig. Men Du er alligevel ikke en Mand for mig. Den, som jeg skal holde af, maa være mere modig.

— Mod, det mangler jeg ikke! svarede Kaptainen og rejste sig hurtigt. Mod i den Forstand, at jeg tør møde en aaben Fare, af hvad Art være skal, det har jeg nok af. Men tavse, bedrøvede Øjnes stille Bebrejdelse kan drive mig til Fortvivlelse.

— Men for at sætte Livet i Vove er Du ikke bange?

— Nej!

— Godt! Saa gaa ind med mig i Løveburet.

— Du vil vel ikke have, at jeg til Spot og Skam for min Uniform skal gaa ind og give Forestillinger for et maabende Publikum.

— Naa, din Uniform vilde maaske ikke lide mere ved det end ved saa meget andet. Men det er ogsaa det samme. Jeg vil ikke have, at Du skal give Forestilling og gøre Reklame for mit Menageri. Jeg vil kun personlig forvisse mig om dit Mod. Ingen skal være til Stede uden jeg. Vil Du gaa med mig ind i Løveburet imorgen Formiddag Kl. 11 til Prøven?

— Ja!

— Vil Du virkelig?

— Ja!

Frøken Margaritha, der nu havde fuldført sit Toilette, stod foran Kaptainen i sin stramme Uniform og med næsten militærisk Holdning. Idet hun rakte ham Haanden, sagde hun med et underligt Smil:

— Godt. Saa venter jeg Dig imorgen. Farvel!

IV. KAPITEL.

Allerede ved Ti-Tiden næste Dag var Frøken Margaritha iført sit Prøvekostume. Det lignede nærmest en Badedragt med Bluse og Knæbenklæder, men i Stedet for tynde Sko havde hun paa Fødderne høje, fastsnørede Støvler, thi i et Løvebur gælder det om at træde haardt og sikkert.

Hænderne stak i et Par solide Kørehandsker, for at hun bedre kunde tumle den tunge Pisk, og de kraftige Arme var næsten helt blottede, saa at Dyretæmmersken var fri i alle sine Bevægelser.

Frøken Margaritha gik uroligt op og ned i sin Wigwam, medens hun dampede paa en Cigar. Af og til satte hun sig paa Divanen og stirrede distrait hen for sig, medens hun lod Pisken falde i en Art Takt over de korslagte Ben.

Pludselig rejste hun sig, slog Portièrerne til Side og traadte ud i Menageriet. Det laa i Halvmørke, gennem hvilket der hist og skar tykke, lysende Striber af Sol, der faldt gennem Aabningen i Telttaget.

— Rudolph! Rudolph!

Man mærkede, at der var noget, der bevægede sig inde under en af de store Vogne, og lidt efter kom en

Mand frem. Han var klædt i en gammel, grøn Frakke og bar høje Støvler. Hans Ansigt var rødt og oppustet med en vældig Knebelsbart under en Braknæse. Paa den ene Side af Ansigtet havde han en gloende, blod-

rød Flænge, der gik fra Øjet helt ned over Halsen. Rundt om paa de grove Hænder var der hvide, sammenskrumpede Ar. Selv om man ikke havde truffet ham i et Menageri, vilde man aldrig have været i Tvivl om, at han var Dyrepasser.

— Hvad befaler? spurgte Rudolph.

— Luft dygtigt ud herinde! Luk alle Lugerne op, og gør saa i Stand i Løveburet.

— Allerede?

— Ja! Jeg vil prøve en Time tidligere end ellers. Naar Du er færdig, kan Du gaa over og spise Frokost. Tag de to Drenge med. Jeg vil prøve noget Nyt, som jeg ikke vil have, Nogen skal se. Naar Klokken er Elleve, skal der være udluftet og tomt i Menageriet. Forstaar Du?

— Javel!

Frøken Margaritha gik ind i sin Wigwam, medens Rudolph og de to Drenge trak i Skjorteærmer og begyndte at løfte alle Loftets Lemme i Vejret og at gøre rent under de snerrende Dyr.

Solen faldt varm og stærk over de fugtige, mugne Bure og spillede ind mellem Jernstængerne. Rovdyrene skuttede sig og missede med Øjnene. Abekattene begyndte at fare rundt for at gribe hverandre i Halen, og henne fra Voliererne med de exotiske Fugle hørte man munter Kvidren.

I en halv Time nød de fangne Dyr et Pust af den frie Natur derinde, medens mange af dem syntes at

drømme melankolsk med Snuden paa den fremstrakte Pote.

Saa blev alle Lemme atter lukkede til. Luften osede atter muggen og besk, medens Dyrene søvnigt rullede sig sammen for at sove i en Krog af Buret eller begynde deres ustandselige Løben frem og tilbage fra Væg til Væg og med Snuden ud mod Friheden.

Menageriet laa nu helt tomt. Stilheden blev kun af og til afbrudt af en dyb Knurren eller et Par hidsige Brøl, naar to af Løverne i det store Jernbur for Enden af Menageriet kom op at nappes.

Frøken Margaritha havde lagt sig paa Divanen, ligegyldig, som om hun sov, medens hun dog spændt lyttede efter hver Lyd.

Nu hørte hun kendte Skridt og trykkede Øjnene tæt i, medens hun trak Vejret dybt.

Portièrerne blev slaaede til Side, og Kaptain von Fahlen traadte ind.

Det saa ud, som om han kom fra Ridning. Han var iført Snorefrakke, stramme Benklæder, blanke Støvler og Hue. Kaptainen rømmede sig, og Frøken Margaritha aabnede Øjnene, som om hun vækkedes af Søvn.

— Hvad vil Du? spurgte Løvetæmmersken med paataget Forbavselse.

— Hvad jeg vil? Jeg vil gaa med ind i Løveburet.

Frøken Margaritha lo højt.

— Det var jo ikke andet end Spøg. Jeg vil

virkelig ikke have den Risiko, at Dyrene maaske æder Dig.

— Nu forlanger jeg, at Du giver mig Lov til at gaa med Dig. Du har tvivlet om mit Mod, og nu skylder Du mig at give mig Lejlighed til at overbevise Dig om, at Du har gjort mig Uret.

Frøken Margaritha, der havde rejst sig fra Divanen, betragtede Kaptainen med et Blik, der røbede en med Nysgerrighed blandet Sympathi.

— Godt, som Du vil. Du skal faa Lov til at gaa med mig. Er Du parat med det Samme. Der er ganske tomt inde i Menageriet.

— Jeg er parat.

Frøken Margaritha gik foran med en tung Pisk i Haanden. Først tog hun en Jernstang og pirkede alle Dyrene op, saa at de snærrende fløj mod Burets Stænger og viste deres store Gab med de gullige Tænder.

— Du har stadig Lyst til at gaa med ind?

— Selvfølgelig.

— Kom saa. Hvad der end sker, saa hold Dig stadig lige bagved mig. Gør alle Bevægelser saa korte og knappe som muligt, og lad først og fremmest være med at strække dine Arme ud fra Kroppen eller fægte med dem i Luften.

Frøken Margaritha gik op ad en smal Stige paa sex Trin og traadte ind i et lille Forrum. Kaptainen fulgte umiddelbart efter.

— Slaa Døren i bagved Dig! sagde Frøken Margaritha i en kort, kommanderende Tone.

Man hørte Døren slaa i med et raslende Knald, der gav Genlyd i Menageriet.

Nu stod de begge To tæt op mod hinanden i det lille Forrum, medens Løverne, der allerede vejrede, at der var noget usædvanligt paa Færde, begyndte at rejse Halerne og udstøde ildevarslende Brøl.

Frøken Margaritha saa Kaptainen lige i Ansigtet. Det var hverken blegt eller bar andet Tegn paa Nervøsitet.

— Det lader virkelig til, at Du ikke er saa let at skræmme. Jeg tror gerne, at Du er en modig Mand. Er det nok? Skal vi saa lade den Spøg fare?

— Nej, nu skal det være Alvor.

— Godt, som Du vil.

Frøken Margaritha bøjede sig frem. Hun aabnede Jerndøren ind til Buret og sprang hurtigt igennem den. Ogsaa Kaptainen bøjede sig for at slippe gennem den lave Dør, der nu faldt klirrende i bagved dem.

Alle Løverne havde rejst sig og foer nu i et samlet Kobbel lige løs paa Dyretæmmersken, der slog et Knald og drev „Nero“, som var forrest i Angrebet, et voldsomt Slag over Snuden med Piskeskaftet.

Dyrene trak sig knurrende tilbage og indtog deres Pladser i Buret, medens Frøken Margaritha stod stolt og saa vagtsomt fra det ene Øjepar til det andet.

Bag hende stod Kaptainen saa stiv som en Støtte.

V. KAPITEL.

Frøken Margaritha havde herset i henved fem Minuter med sine Løver. Hun havde jaget dem i Flok rundt i Buret, ladet dem springe over Forhindringer og gennem Tøndebaand og faaet dem til at skyde Pistoler af.

Kaptain von Fahlen var stadig fulgt lige efter hende. I Begyndelsen havde baade han og Dyrene været nervøse, men saa havde de vænnet sig til hinanden.

Nu var alle Dyrene kommanderede paa Plads. De fire af dem sad i hver sit Hjørne af Buret paa en Art Hylde, medens de andre fire dannede en plastisk Gruppe, i hvis Midte „Nero"s Kæmpeskikkelse var placeret.

Frøken Margaritha stod forpustet med blussende Kinder og Haaret i Uorden. Hendes Mund var halvaaben, og hun trak Vejret stærkt og hurtigt mellem de dybtrøde Læber. I de skarpe Øjne var der en ual-

mindelig Glans, og deres Udtryk var skalkagtigt, næsten haansk.

— Naa, nu er vi færdige, sagde hun. Saa kom De over den Forskrækkelse.

— Forskrækkelse! Jeg har ikke et Øjeblik følt Angst.

— Ikke! Naa, lidt har det vel nok krøbet i Dem.

— Nej! Jeg har kun været optaget af den Tanke at være i Deres umiddelbare Nærhed, medens jeg mærkede, hvorledes De bøjede Dyrene under Deres Vilje.

— Sig hellere, at De har stolet absolut paa, at naar jeg tog Dem med herind, saa var der ingen Fare.

— Det har jeg ikke stolet paa, dertil er Deres Karakter sikkert for uberegnelig.

— Maaske! Jeg havde virkelig glædet mig til at lade Dem blegne blot et Øjeblik, at høre Deres Hjerte slaa og se Deres Blik blive stift. Men vi er jo ikke ude endnu.

Allez!

Frøken Margaritha slog et vældigt Knald med Pisken, og alle Løverne klumpede sig sammen i et Hjørne af Buret, medens de snerrende stak Snuden frem og viste Tænder.

— Nu gaar vi baglænds. Luk De først Gitterdøren op og kryb ud. Jeg kommer bagefter.

De gik nu langsomt baglænds hen mod Laagen til det lille Forrum, medens Frøken Margaritha nøje holdt Øje med hvert af Dyrene. Da de var naaet helt hen til Laagen og Kaptain von Fahlen lige var i Begreb med at aabne den, sprang Frøken Margaritha pludselig

til Siden, saa at Kaptainen kom til at staa Ansigt til Ansigt med Løverne.

— Jeg skal dog se, om jeg ikke kan skræmme Dem, raabte hun haardt og slog et nyt Knald med Pisken.

I det samme satte Nero frem med et Spring, men Kaptain von Fahlen havde i et Nu revet en Revolver op af sin Lomme og fyret to Gange. Løven trak sig langsomt tilbage, men Frøken Marga-

ritha, der i det afgørende Øjeblik havde kastet sig mellem Kaptainen og Dyret, udstødte et Skrig og faldt om, idet hun greb sig til Hjertet.

Nero, der var bleven forskrækket ved Lyden af Knaldene, havde trukket sig tilbage. Da han saa Dyretæmmersken ligge paa Gulvet, kastede han sig over hende i Stedet for over den staaende Mand, medens

hun udstødte et gennemtrængende Skrig, og de andre Løver begyndte at brøle og røre paa sig.

Nu hørte man hurtige Skridt i Menageriet. Dyrepasseren kom farende, fulgt af en halv Snes Drenge. Han greb Jærnstangen og huggede Nero saa voldsomt i Hovedet, at den trak sig tilbage med Blodet flydende ned over Øjnene.

— Skyd Skoddet for! brølede han til Drengene, der fik bakset en løs, jernbeslaaet Væg op til Vognkanten og skudt den ind mellem Jernstængerne.

Løverne brølede af Nervøsitet, Angst og opblussende Vildskab, medens Kaptain von Fahlen stod ganske bleg og stum med den rygende Revolver i Haanden.

Menageriet begyndte nu at fyldes af Folk, der raabte op i Forfærdelse.

Dyrepasseren rev Gitterlaagen op og styrtede ind i Buret:

— Saa staa dog ikke der og glo, raabte han til Kaptainen, men gi' en Næve med.

Kaptain von Fahlen, der var kridhvid i Ansigtet, og hvis Knæ rystede under ham, bøjede sig ned, og ved fælles Hjælp fik de Frøken Margaritha løftet op og baaret ud af Buret.

Medens de forsigtig bar hende hen til hendes Wigwam, sprængte de rasende Dyr den tunge Væg, saa at det bragede efter, og deres dybe Stemmer blandede sig i et mægtigt Brøl, der fik et Par af Byens

Damer, der ogsaa havde trængt sig ind i Menageriet, til at besvime.

Rummet var nu helt overfyldt af en ophidset Mængde, som det var umuligt for den eneste tilstedeværende Politibetjent at holde Orden paa.

— Send Bud efter Militæret, sagde Kaptain von Fahlen, der nu atter var kommet til Stemme.

Lidt efter lød der Hovslag paa Stenbroen. En Løjtnant styrtede ind og modtog Ordre af Kaptainen. Saa blev Folk trængt tilbage, under Raab, Skrig og Eder, og der blev slaaet en Rytterkordon om Menageriet.

I den underligt udstyrede Wigwam var nu kun: Frøken Margaritha, der laa bleg paa Divanen, Kaptain von Fahlen, der stod ved hendes Hovedgærde, den tilstedekomne Læge, der bøjede sig ned over det blottede Bryst for at undersøge Saaret, og Politimesteren, der var kommet personlig til i Uniform.

— Er det farligt? spurgte von Fahlen.

— Det er Døden! svarede Korpslægen.

Kaptain v. Fahlen bøjede sig ned og knælede ved den Døendes Leje.

— Kan De tilgive mig?

— Jeg har Intet at tilgive. Jeg har leget med Dem, som jeg har leget med saa mange Mænd. Denne Gang kom Straffen over mig.

Jeg lovede Deres Hustru, at hun skulde blive mig kvit. Jeg tænkte et Øjeblik paa at holde mit Løfte, men var vi bleven frelst begge to, havde jeg ikke holdt

det. Efter dette havde jeg ikke sluppet dig mere. Det er maaske bedst, at det gik, som det gik.

Frøken Margaritha rakte Haanden frem. I den blottede Skulder saa man Mærkerne af Neros Tænder og ved Hjertet en lille blodig Plet, der viste Stedet, hvor Skuddet var trængt ind.

— Lidt Vand! sagde hun og gjorde en smertelig Bevægelse.

Da hun havde drukket, rakte hun atter med en mat Bevægelse Haanden ud og sagde med Besvær:

— Jeg tilgiver dig . . .

Saa trak hun Vejret tungt og blev liggende stille uden at røre sig.

Kaptain v. Fahlen havde fortvivlet kastet sig over Lejet, og paa Bevægelsen af hans Skuldre kunde man se, at han græd.

Politimesteren lagde lempeligt Haanden paa hans Skulder og sagde:

— Kaptain v. Fahlen. Jeg maa opfordre Dem til at følge med. De er Arrestant.

EPILOG.

Nede i en af Provinsbyerne, hvor der ikke er Garnison, lever et Par, der regnes mellem Købstadens Originaler.

Paa Klokkeslet ser man dem forlade deres Bolig for med hinanden under Armen at gaa en Tur paa en Time ad de høje Spadserestier omkring Fjorden.

Han gaar lidt foroverbøjet, ser oftest ned i Stenbroen og synes ikke at kende nogen af Borgerskabet.

Hun gaar stolt og strunk ved hans Side. Hendes høje, magre Skikkelse fører sig selvbevidst, og i de dybe Øje, der er det kantede Ansigts bedste Smykke, er der en ejendommelig brændende Glans.

Det er Kaptain v. Fahlen og hans Frue. Han har siddet to Aar i Forbedringshus, da Retten kom til det Resultat, at der forelaa særlig skærpende Omstændigheder, og at det ikke var absolut klart, hvorvidt Drabet var sket af Uagtsomhed eller med Forsæt paa Grund af Jalousi. I al den Tid, Kaptainen har siddet i Fængsel, har hans Hustru besøgt ham saa ofte, som

det lod sig gøre. Hun har paa enhver Maade prøvet paa at mildne hans Fangenskab, og hun har tilsidst udvirket hans Benaadning før Tiden.

Han har modtaget Alt med tavs Taknemlighed. Han har lidt under denne Opdyngen af Kærlighedsbeviser fra den, som han har bedraget og forsmaaet. Den stærke Mand er bleven knuget i Knæ af den jerntunge Byrde, som en Kvindes daglig gentagne Tilgivelse har lagt paa hans Skuldre. Kaptain v. Fahlen føler sig som en Mand, hvis Gæld stiger Dag for Dag, og som ikke ser noget Middel til blot saa meget som at betale dens Renter.

Men Fru v. Fahlen er vokset for hver Dag. Den Mand, hun har elsket, og som hun ikke formaaede at holde fast ved sin ydre Skønhed, har hun bundet

usvigelig til sig ved Baand, som aldrig kan løses. Fru v. Fahlen er bleven en lykkelig Kvinde, hvis Hjerte er fuldt af sød Martyrglæde. Og hun knejser kun højere, naar en Forbipasserende siger sagte til sin Ledsager:

— Der gaar v. Fahlen, der skød Løvetæmmersken Frøken Margaritha.

KAIN

I. KAPITEL.

Det er en lummer Sommerdag i Juli 1860. I mange Dage har man sukket efter Regn, men Solen vedbliver ubarmhjertigt at bage ned over København, hvis Strøg med de gammeldags Huse og de toppede Brosten næsten synes helt uddøet.

Kun oppe paa Volden rører der sig lidt Liv under de store Træers skyggefulde Kroner, hvis Blade er matte af Støv, og i hvis Grene en Papirsdrage hist og her har ladet sin Hale blive hængende og dingle.

I Filosofgangen spiller Solstraalerne Smut mellem Løvet og danser i lyse, legende Pletter op og ned over Bænkene, paa hvilke Lemmerne fra Vartov tager varmt Luftbad Side om Side med de andre Friabonnenter i Fattig-Tivoli, hvorfra man af og til opfatter et Glimt af en Linedanser mellem de høje Master eller en Tone fra Koncertsalens Orkester.

Nede mellem Sivene under de ludende Træer staar en Fisker og lader Gang efter Gang sin Snøre falde med et lille Plask i den døde, mudrede Stadsgrav.

Hver Gang han atter trækker Flaaddet op, spejder han forsigtigt til alle Sider, som en Mand, der ved, at han bevæger sig paa forbudne Steder.

En flad Kasket, en grøn Uniform og en gul Stok, der dukker frem mellem Træerne, faar ham skyndsomt til at forsvinde med samt sin Snøre og sin Spand.

Pludselig fanges alle Blikke af et Syn, som man endnu aldrig har set. En Mand kommer spadserende Fod for Fod hen ad Volden. Paa en lang Stang bærer han en stor Plakat, paa hvilken der staar:

CIRCUS RENZ
i
Gyldenløves Bastion.

I Aften stor, overordentlig Forestilling til Benefiee for den yndede Beriderske

KÄTHIE RENZ.

I øvrigt fremhæves af det righoldige Program:

De storartede Tremplinspring af d'Hr. Loyal, Casuani, den unge Franconi Renz, Jules, Balduin og Max, det berømte Geddespring gennem smaa Tøndebaand, Pibespringet og til Slutning overordentlig Spring over 10 Ryttere og gennem et

Brillant-Fyrværkeri.

Gastronomhesten *Nelson* fremføres af E. RENZ.

Den verdensberømte, danske Gymnastikerfamilie PETRANHSKY.

Indianeren, Hr. PETROPOLIS, kaldet Kautsjukmanden.

De arabiske Hingste *Emir* og *Negus* vil blive samtidig fremført og vil til Slutning danse samtidig en Vals.

Den fra Circus Napoleon i Paris berømmeligst bekendte overordentlige Kunstner

PIC. LOYAL

vil udføre de beundringsværdigste og til det utrolige grænsende i den højere Gymnastik:

Kæmpespringet

gennem den hele Cirkus.

Til Slutning:

CASPARINO

frygtelig Hovedmand for en Røverbande. En Rædsel fra Rom til Neapel eller den attakuerede Deligence. Stort Spektakelstykke i 1 Akt og 4 Tableauer.

Ammerne standser deres Barnevogne, Drengene holder op midt i Paradisspillet, Vartovlemmerne anstrenger de svage Øjne, og selv et Par fine Herrer, der har været i dyb politisk Samtale om det slesvig-holstenske Spørgsmaal, standser og ser efter Manden med Plakaten.

Den ældste af Herrerne, en fin gammel Mand med Guldbriller, vender sig spørgende mod sin Ledsager, der er i Ridedragt med blanke Støvler og Sporer, og spørger:

„Er denne Renz saa god?"

„Hvor kan De spørge, kære! Han er jo verdensberømt. Hans Besøg her betyder hverken mere eller mindre end, at vi er i Færd med at blive en Verdensby fra at have været en Ravnekrog."

„Da har vi jo dog haft mange Beriderselskaber før ham, baade Guerra, Tourniair, Ducrow og Hinnée."

Den unge Mand med Ridestøvlerne slaar en spottende Latter op.

„Kære, hvor vil De hen! Havde De endda nævnt Astley og Franconi, og de kan dog slet ikke bære Vand mod Renz. Hans Stald har over 40 Heste. Og hvad er saa det for Heste: Emir og Negus, Al Manza,

Blücher, Troubadour og saa Elbedavy. Den gaar paa to Ben saa godt som noget Menneske."

Den ældre Herre ser tvivlende paa sin Ledsager.

— Det er paa min Ære sandt!" siger denne og slaar sig for Brystet. „Jeg interesserer mig for Dressur og tror ogsaa, jeg har lidt Forstand paa Heste. Gøglet er mig derimod ligegyldigt. Alligevel kan jeg ikke nægte, at man bliver imponeret af at se denne Hr. Petropolis, som de kalder „Indianeren". Han stikker det venstre Ben i den højre Vestelomme, det højre Ben i den venstre Vestelomme, Hovedet ind mellem Benene, og saa hopper han af Sted paa Hænderne som en Skade.

— Nu vil De drive Gæk med mig!

— Nej, det er Alvor! Og saa har jeg endda ikke nævnet det bedste.

Herren med Ridestøvlerne sænker Stemmen og hvisker næsten hemmelighedsfuldt: „Käthie Renz!"

— Det er en vidunderlig Skabning, især i hendes Forvandlingsnummer: „La Mythologie". Overalt har hun fordrejet Hovedet paa Mandfolkene, saaledes som hun nu fordrejer Hovedet paa vore stakkels, unge Københavnere. Det morer mig af og til at omgaas Beridere. Det er et ganske interessant Folkefærd, der har set en Del, og som virkelig er meget nette i deres Væsen, naar man forstaar at holde dem paa Afstand. Forleden, da jeg kom fra Ridning, drak jeg et Glas Portvin med Skolerytteren Schumann. Han fortalte mig en charmant Anekdote om selve Kongen af Preussen.

Der skulde delibereres om et Statsanliggende, og en Kammerherre traadte ind til Majestæten med det Spørgsmaal:

„Befehlen Euer kgl. Majestät, soll der Konferenz anfangen?“

Kongen for op af sine Tanker og udbrød:

„Käthie Renz! Wo ist sie denn?“

Den ældre ler hjerteligt, saa fjerner de sig begge i langsom Gang hen ad Volden.

Bag den gamle Mølle, der staar med døde, udspredte Vinger i den lumre Sommerhede og kaster sin Korsskygge ned over det afsvedne Græs, dukker nu en ejendommelig Kæmpeskikkelse op.

Han ligner nærmest en Sømand. Han er klædt i blaat Tøj, bærer en stor, blød Bulehat og bevæger sig med en ejendommelig slentrende Gang.

Drengene holder op med at spille Paradis og stikker Hovederne sammen. De kender ham Alle, thi det er den berømte danske Klovn Petranhsky. Han stammer fra Nyboder, og hans egentlige Navn er Peter Hansen. Mange raske Drenge har han taget med ud i Verden og gjort dem til Artister, som nu tjener store Penge.

Det er hver Drengs Haab at henlede Petranhskys Opmærksomhed paa sig. De begynder derfor om Kap at staa paa Hovedet, gaa paa Hænderne og slaa Kraftspring. Men den store Mand i Sømandstøjet værdiger dem i Dag ikke et Blik, skønt han ellers plejer at blive staaende nogle Øjeblikke og betragte dem.

Da tager en lille Fyr pludselig Mod til sig. Det

CARSTEN RAVN.

er en ualmindelig smuk Dreng paa omtrent fjorten Aar. Hans Haar er lyst og krøllet og hans Øjne blaa og frejdige. Med Hatten i Haanden gaar han lige hen foran Hr. Petranhsky og siger, idet han uden Frygt betragter ham:

— De skulde vel ikke have Brug for mig, Hr. Petranhsky?

Hr. Petranhsky ser op og ned ad Drengen med det Udtryk, der findes hos Prangere, naar de skal købe en Hest. Hans Ansigt afspejler et vist Velbehag. Han ser straks, at Drengen ikke blot er kraftigt, men ogsaa fint bygget, og hans smukke, aabne Træk fortæller om, at han ikke er en almindelig Vagabond.

— Hvor er Du fra? siger han.

— Jeg er fra Nyboder ligesom De!

Der gaar et Smil over Hr. Petranhskys brede Ansigt ved Drengens Pukken paa det snævre Landsmandskab.

— Naa, saa det er Du; hvor er Du født?

— I Kamelgade ligesom De!

— Hvorfra ved Du, at jeg er født der?

— Det har Fa'er fortalt mig.

— Hvem er din Fader?

— Baadsmand Peter Nicolai Grove.

— Se, se! Hvad tror Du, han vil sige til, at Du saadan løber hjemmefra?

— Han har sagt, at jeg maa gerne, hvis De vil tage mig med.

— Naa. saa det har han. Ja, kom saa — hvad hedder Du?

— Peter!

— Kom saa med, Pierre.

Ildrød i Hovedet følger Peter under sit nye Navn efter Hr. Petranhsky, medens de andre Drenge maabende ser dem forsvinde ind i Cirkus gennem Artistindgangen, der for dem altid har staaet som en mystisk Tempeldør til det Allerhelligste.

I Ridegangen er der fuldstændig Oprør. Artisterne løber forfjamskede om imellem hverandre. Et Rygte har bredt sig, et utroligt! Primadonnaen, den uforlignelige Käthchen, Direktørens Niece, som han har behandlet som sin egen Datter, er flygtet fra Cirkus sammen med en af Beriderne.

Hr. Petranhsky omringes straks af en højttalende Gruppe, der fortæller ham den sensationelle Nyhed.

— Og det lige paa hendes Beneficeaften, siger en Dame i kort Kjole, der kun gaar hende til Knæene. Hvor det er hensynsløst mod Publikum og mod Direktionen.

Pierre staar som forstenet med aaben Mund, medens han maalløs stirrer paa de mange Mennesker i de underlige Dragter. Hr. Petranhsky synes helt at have glemt ham.

Saa siger Damen med den korte Kjole:

— Hvad er dog det for en sød, lille Knægt?

— Det er min nye Lærling, svarer Hr. Petranhsky og gaar videre med Peter i Hælene paa sig.

Da de naaer Manegen, tager Hr. Petranhsky sin Hat af og siger til Peter:

— Pierre, husk altid, naar Du gaar over denne hellige Plads, at tage din Hat af. Derved respekterer Du den Knust, i hvis Tjeneste Du nu skal træde.

Peter er ved at faa Taarer i Øjnene, og med dyb Ærbødighed gaar han med sænket Hoved og Huen krammet sammen i Haanden over den Sandcirkel, der i Fremtiden for ham vil betyde: Kunsten, Lykken, Livet.

II. KAPITEL.

Renz er for længst vendt tilbage til Hamborg og tænker ikke mere paa Dagene i København.

Der er gaaet fire Aar, siden han havde sin Cirkus i Gyldenløves Bastion. Petranhsky og hans Trup har været borte fra ham, er kommen tilbage til ham, har atter været borte fra ham og er nu atter kommen tilbage.

I de fire Aar har Pierre lært meget og rejst meget. Skønt han knap er atten Aar, er han dog fuldt udvokset, men har kun en Mark om Ugen i Lommepenge, og med den skal han ikke slaa store Slag.

Kontrakten lyder desuden paa Kost og Logis. Hr. Petranhsky sulter aldrig sine Læredrenge, men Maden er jævn og borgerlig med Vand eller Mælk til, og hvor man kommer hen, indlogeres man som i en Kaserne.

I Regelen bor tre Drenge sammen i et Værelse og ligger paa en Madras paa Gulvet. Kun midt paa Dagen har de en Time fri, i hvilken de har Lov til at se sig om paa det fremmede Sted.

Ellers er Dagen nøjagtig inddelt. Om Morgenen Prøve i Cirkus med strengt Arbejde, efter Middagen en lille Lur paa en halv Times Tid, om Aftenen i Cirkus, fra hvilken man i Optog begiver sig hjem til Logiet. Naar Alle er komne ind, drejer Hr. Petranhsky Nøglen rundt i Laasen og gaar hen paa sit Værtshus for at drikke sit Øl.

Imidlertid samles de sultne Læredrenge omkring Bordet, medens Hr. Petranhskys Hustru skærer store Rundtenommer af et Brød, smører tyndt Fedt paa og belægger to Stykker til hver Dreng med Rullepølse og Ost. Af bart Fedtebrød maa de faa saa meget, som de vil.

Fru Petranhsky kendes af faa eller ingen i Cirkus. Hun dukker kun op paa de Dage, da Afrejsen skal gaa for sig. Hun er da altid indhyllet i saa mange Tørklæder, at man kun daarligt kan se hendes blege, lidt lidende Ansigt. Oftest klager hun undervejs over Tandpine eller Gigt i Lemmerne. Om Bord er hun altid søsyg.

Saa snart man har funden en passende Bolig, ser man hende ikke mere. Hun lukker sig fuldstændig inde i Lejligheden, optaget af at holde Huset i Stand, lave Mad og efterse Kostumerne. Hun taler kun lidet med Drengene, der gaar og kommer i Aarenes Løb. Hun har aldrig selv været Artist, har ingen Interesse for deres Arbejde og venter kun paa den Dag, da hun kan trække sig tilbage fra sin anstrengende Virksomhed.

I Drengenes ensformige, graa Tilværelse er der kun en Solstraale: Käthie Dorée.

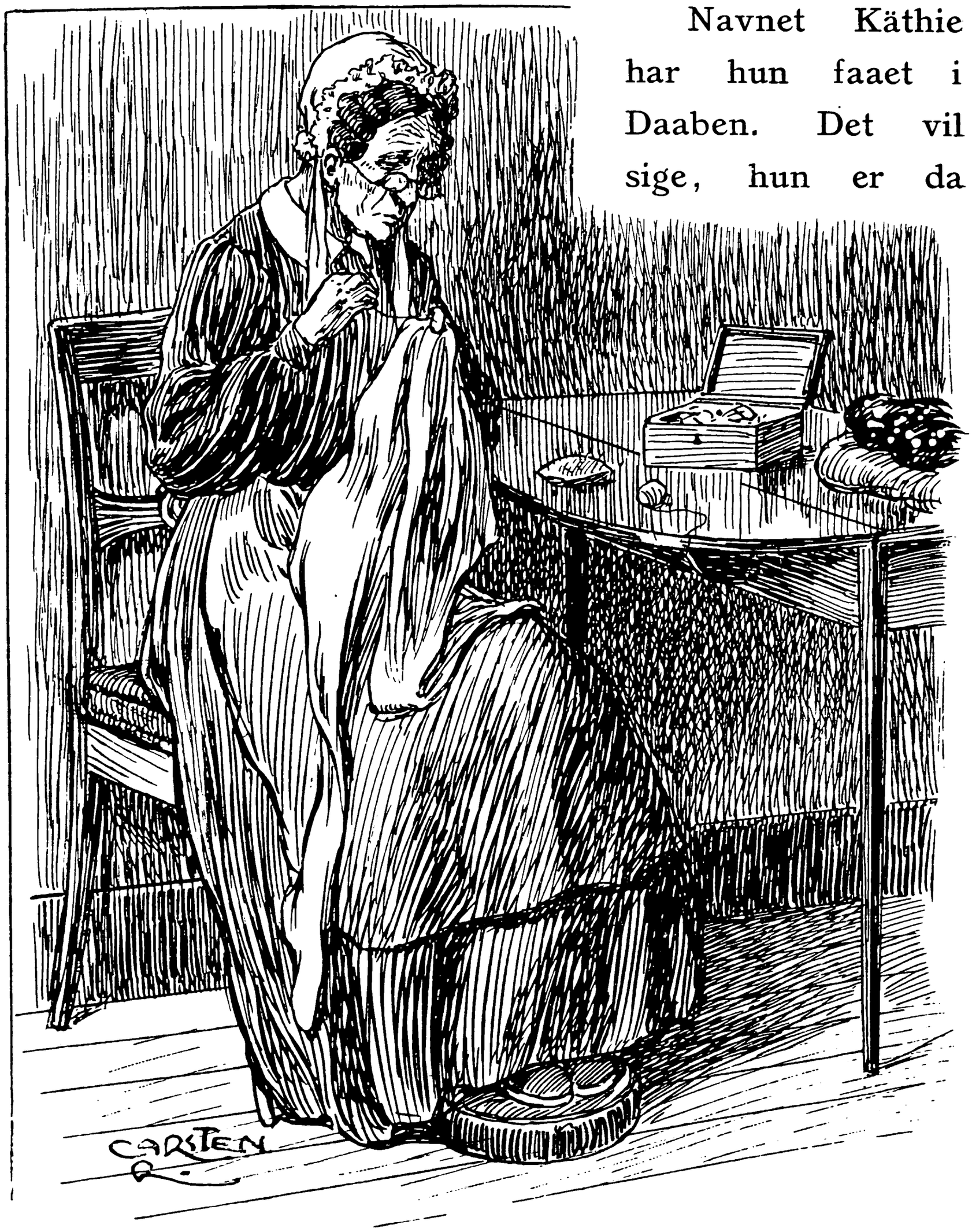

Navnet Käthie har hun faaet i Daaben. Det vil sige, hun er da egentlig døbt Katharina, men hun kaldes aldrig for andet end Käthie, og Drengene kalder hende helst Käthchen.

Dorée er et Plakatnavn, der er føjet til paa Grund af hendes pragtfulde, guldlokkede Haar. Hun er lige saa lidt som Drengene Ægteparret Petranhskys eget Barn, men det skal siges til dets Ære, at det fuldt ud betragter hende som saadan.

Oprindelig tog Familien Petranhsky Käthchen til sig, fordi den følte virkelig Sorg ved Tabet af sin eneste lille Pige. Imidlertid gik det her som i alle gamle Artistfamilier: Børn er en Værdi, og de maa arbejde for Føden, saa snart de blot kan støtte paa deres smaa Ben.

Käthie med det altid smilende Ansigt og de lyse, krøllede Lokker maatte allerede deltage i Truppens Arbejde, fra hun var tre Aar gammel. Hun blev dog ikke overanstrengt, men kun præsenteret et Øjeblik lige til Slutning, efter at hun til stor Overraskelse for Publikum var tagen ud af en Vadsæk, der blev baaren ind paa Triburen.

Det viste sig imidlertid hurtigt, at hun var et født Artistbarn. Hun græd aldrig, selv under de sværeste Øvelser, hendes Ledemod var saa bløde, at de tillod enhver Bevægelse, og hun arbejdede altid af sig selv, rød i Hovedet af Anstrengelse og med Øjnene opspilede af Iver.

Dette er sikkert i høj Grad medvirkende til den Kærlighed, med hvilken Plejefaderen omfatter hende. Plejemoderen, der havde ventet, at hun skulde blive hende til lidt Underholdning, medens hun sad alene hjemme om Aftenen, følte sig efterhaanden over for hende som

en Høne over for en Ælling, der gaar til Vands. Men hun holder ikke mindre af hende for det i den korte Tid, hun har Lejlighed til at se hende.

Drengene forguder hende, og det er ganske naturligt. Hun er jo det eneste kvindelige Væsen, de kender og ser, foruden den gamle, svagelige Artistmoder. Og Käthie er smuk. Hendes Skikkelse er stærk, men fin og smidig, hendes Mund smiler altid med sine friske, hvide Tænder, hendes Væsen er utvungent, thi hun har altid haft Frisprog over for Plejeforældrene, og hun er i de senere Aar aldrig bleven overanstrengt ved Arbejde. Käthchen er da en fuldstændig Modsætning til alle Læredrengene, som mere eller mindre er kuede, naar Plejefaderen er til Stede, og overstadig vilde, naar de faar Lov til at være paa egen Haand.

Käthie tør gaa i Forbøn, naar nogen skal straffes, tør sige imod, naar Plejefaderen er for urimelig, og tør le højt, naar der er noget, der morer hende. Og da Käthie har et godt Hjerte og et godt Humør, virker hun opmuntrende paa alle: den halvgnavne Artistfader, den udslidte Artistmoder og de lange Drenge, hvis Blik altid følger hende saa trofast som Hundens, og med hvem hun er god Kammerat.

Skønt Käthie snart er sytten Aar, har hun aldrig talt med nogen Mand udenfor Artisternes Kreds. Hun har aldrig hørt Smigrerier, hun har aldrig læst en Bog, der bragte hende Bud fra Verden, hun har altid arbejdet saa meget, at hun aldrig har tænkt en overflødig Tanke, og midt i det rejsende Gøglerliv er Käthie

derfor saa ren i sin Uskyld, at hun knap nok selv ved, at hun er kommen ud over Barneaarene.

Og ingen tænker derpaa. I hvert Fald ingen af de to gamle, før der en Nat sker noget usædvanligt.

Hr. Petranhsky kommer temmelig sent hjem fra sin Stamknejpe. Han brummer som sædvanlig en underlig forvirret Melodi mellem Læberne, medens han pustende og smaasnakkende med sig selv arbejder sig op ad Trapperne. Han venter som ellers at træffe alt i dybeste Ro.

Da hører han vældig Støj og Spektakel fra et af Værelserne, i hvilket tre af de ældste Læredrenge sover. Han aabner Døren, men ingen lægger Mærke til ham. Paa den ene Madras ligger den halvvoksne Alexander med Armen støttet paa Albuen.

Han er stærkt optaget af at betragte Pierre, der ved det flimrende Tællelys's matte Skær er i en voldsom Kamp med den langt større og kraftige Østriger François. Vante som de er til legemlige Øvelser, slaas de, saa det knager i de stærke, nøgne Lemmer. Rundt om paa Gulvet ligger smaa, afrevne Haartotter, Pierres Ansigt er hovent, og en begyndende Tykning af François's ene Øje viser tydeligt, at han heller ikke er gaaet Ram forbi af sin mindre, men mere behændige Modstander.

— Vil I se, I kan holde Fred, I Djævleunger! tordner Artistfaderen.

Det varer noget, inden den kendte Stemmes Myndighed gør sig gældende. De to Kæmpende tumler

endnu en Gang ned over Madrasserne, inden de faar sig frigjorte fra hinandens Favntag og rejst sig op.

— Hvad er der i Vejen med Jer? spørger Artistfaderen, medens han ser fra den ene til den anden og

begynder at trække Tampen op af Lommen for af gammel Vane at give de to Slagsbrødre en alvorlig Afstraffelse i deres for en følelig Aftampning saa bekvemme Kostume.

Men de to Kæmpende synes aldeles ikke at bryde sig om den optrækkende Fare.

Pierre staar oprejst og knejsende med blanke Øjne og en blussende Teint, der klæder hans smukke, aabne Ansigt godt.

François har trukket sine tætte, rødlige Bryn sammen over de smaa, stikkende Øjne, der hviler paa Pierre med et næsten hadefuldt Blik. Hans kortklippede, tørre, lyse Haar synes at stritte i Vejret som Børsterne paa Ryggen af en Kat, der vejrer en Hund i Nærheden. Hans kæmpemæssige Krop med de stærkt udviklede Muskler dirrer i undertrykt Hidsighed, og paa den ene Side af Halsen svulmer en tyk, blaa Aare med hoppende Pulsslag.

— Hvad er der i Vejen med Jer? spørger Artistfaderen for tredje Gang, medens han, blaa i Ansigtet af Arrigskab, bereder sig til at udføre den Afstraffelse, som han ved, at disse voksne, stærke Knægte uden Kny vil finde sig i, skønt de kunde rulle ham sammen som en Bylt.

Da knytter François, den ellers saa stille og faamælte François, som man sjælden høre sige et Ord, i afmægtigt Raseri truende Haanden mod Pierre og skriger:

— Han har villet kysse Käthie. Jeg vil slaa ham ihjel!

Hr. Petranhsky er ikke nogen stor Psykolog. Han har ikke ofret mange Timer af sit Liv paa at tænke over Sjælens Fænomener. Og dog faar disse faa Ord et Skæl til at falde fra hans Øjne. Han har stadig troet, at han levede mellem Børn; men disse er blevne voksne Mennesker, Mennesker, der allerede er begyndt at gribe ind i hverandres Skæbne.

Hr. Petranhsky putter Tampen i Lommen.

— François ligger inde hos mig i Nat! Vi tales ved i Morgen!

Artistfaderen slukker det flimrende Lys, der nu næsten er brændt ned i Stagen, og François, der har taget sit Tøj fra Stolen og anbragt det under Armen, gaar bag efter Hr. Petranhsky for til Straf at ligge paa Gulvet paa et Tæppe foran hans Seng.

Det varer ikke længe, inden man hører Artistfaderens tunge Snorken, der skærer i alle Lyde ligesom en Sav.

Men paa Gulvet ligger François vaagen paa sit haarde Straffeleje, og hans Øjne lyser ondt i Mørket, som rugede han paa en Forbrydelse.

III. KAPITEL.

Det er 1ste Februar 1864. Paa Maanedens første Dag er alle Engagementer skiftede i Cirkus Renz, der for Tiden atter giver Forestillinger i Hamborg. Gamle Ansigter forsvinder, nye Ansigter dukker frem, og mellem disse er Hr. Petranhsky og hans Trup.

Cirkus er fuldt besat. Inde paa Sadelpladsen øver Læredrengene med hinanden, to og to, for at prøve deres Legemers Spændstighed. Skolerytterskeu, der har været foran dem paa Programmet, har to Gange været inde for med en sirlig Hilsen at takke for Bifaldet. Nu stormer de ind, alle de unge Mennesker, i fint, lysegult Silketrikot, der viser deres kraftige Lemmers Muskelspil, medens de smidige Artister lette som Bolde flyver mellem hverandre.

Hr. Petranhsky staar ved Indgangen til Manegen. Han er iført sort Kjole med en udringet Flip om den tykke Tyrehals, han tørrer uafbrudt Panden, af hvilken Sveden driver, skønt han ikke tager sig noget som helst til, og han stønner af Anstrengelse ved Drengenes Arbejde.

Da de fremkaldes tredje Gang, trækker de ham i Triumf med ind i Manegen. Han hilser med et sukkersødt Smil til alle Sider, og idet han opbyder hele den Rest, han har tilbage af Kraft og Smidighed, slaar han en Saltomortale og trækker sig tilbage med en koket Kompliment.

Da han er kommen ud paa Sadelpladsen, staar han støttet til Væggen saa blaa i Hovedet, som skulde han faa et apoplektisk Anfald.

Men ingen tager Notice af ham. Hele Cirkus er i Oprør. Artister og Publikum trænges under Pauserne højrøstede om nogle opslaaede Plakater.

De preussiske og østrigske Tropper er gaaede over Ejderen under Anførsel af den gamle Feltmarskal Wrangel. Krigen mellem Danmark og Preussen er erklæret.

I forreste Række mellem de Nysgerrige staar Pierre. Han er endnu ikke omklædt. Over Trikotet har han en Art Kappe, og Fødderne stikker i Tøfler. Folk ser op og ned ad ham, men han bliver staaende uden at mærke det. Hans Øjne lyser, og hans Kinder blusser.

Forestillingen begynder atter derinde. Musikken spiller op, og Publikum forsvinder, diskuterende og gestikulerende, fra Sadelpladsen ind paa deres Pladser. Pierre staar endnu foran Plakaten. Saa river han sig pludselig løs og løber rundt ad Ridegangen hen til en af Garderoberne. Han banker paa den med Navne og Bogstaver overmalede Dør. Indenfor hører man et lille Skrig og et Udbrud:

— Hvem er det?

— Er Du omklædt, Käthchen? Maa jeg tale med Dig et Øjeblik? Det er Pierre!

Der bliver en Pause.

— Jeg maa absolut tale mig Dig. Luk mig ind!

Der gaar atter nogle Øjeblikke. Saa hører man, at der skydes en Slaa fra, og Pierre træder hurtig ind i Paaklædningsværelset.

Det er et ganske lille Rum, der helt er tapetseret med brogede Plakater. Foran et stort Spejl flimrer to Lys, der er omgivne af et Staaltraadsnet. I Baggrunden af Garderoben hænger bag et løst Forhæng en Mængde Dragter i alle Farver.

Käthie er helt paaklædt. Hendes krøllede, lyse Haar vil ikke rigtig falde ind under den tykke Silkekyse, som hun har bunden under Hagen. Hun har knappet den halvkorte Kaabe over den af Krinolinen struttende Nederdel, og hun staar med et spørgende Blik i de smukke, blaa Øjne, da Pierre utaalmodig styrter ind.

— Men hvad er der dog i Vejen?

— Det er kommen alt sammen paa een Gang. Jeg har aldrig følt mig saadan. Jeg er baade glad og bedrøvet, jeg er baade angst og forventningsfuld, men først og fremmest maa jeg sige Dig det: Jeg elsker Dig, Käthie, jeg elsker Dig, og Du maa love mig, at Du ogsaa vil holde af mig, ellers tør jeg ikke tage bort.

Der gaar en let Rødme over Käthies Ansigt,

men hendes Udtryk er dog nærmest forbavset, da hun svarer:

— Men hvad gaar der dog af Dig? Hvad vil det sige, at Du rejser? Du kan jo ikke saadan bryde din Kontrakt med Hr. Petranhsky.

— Den maa brydes. Hr. Petranhsky kan ikke holde mig tilbage, ingen Magt i Verden kan holde mig tilbage, mit Land er i Fare, og jeg vil hjem for at forsvare det; men først og fremmest maa Du love mig, Käthie, at Du vil være min, naar jeg kommer tilbage.

— Du ved jo godt, Pierre, at jeg holder saa meget af Dig, at Du er den, jeg holder mest af blandt Jer alle sammen, men jeg havde ikke tænkt mig, at det skulde komme paa den Maade.

Pierre griber hendes Hænder og kysser dem heftigt.

— Jo, netop paa den Maade! Netop paa den Maade! Jeg har aldrig været lykkelig, uden naar Du var med os. Naar jeg ikke saa Dig et Par Dage, som da Du var syg i Forfjor, saa var jeg ogsaa syg. Naar jeg arbejdede som den flinkeste, saa var det, fordi jeg følte Dig i min Nærhed, mødte dine Øjne, naar Du fulgte mig med Blikket, og fordi jeg af og til strejfede Dig under Øvelserne. Saa ofte det skete, gik der som et elektrisk Stød igennem mig, og jeg hidsedes frem til Anstrengelse som en Hest under Pisken.

Käthie ser med straalende Øjne paa den unge Mand, der staar der saa ivrig, at Kinderne blusser.

— Saadan har Du aldrig talt til mig før.

— Det behøvedes jo ikke, og jeg fik aldrig Mod dertil. Jeg vidste jo, at jeg hver Aften, naar jeg gik til Sengs med dit Billede i mine Tanker, skulde staa op næste Morgen og se Dig igen, være i din Nærhed,

arbejde sammen med Dig paa Prøverne. Hver Dag sagde jeg til mig selv: I Morgen skal Du sige hende det, i Morgen! Men det blev aldrig til noget. Nu maa det ske, Afskedsfølelsen har givet mig Mod. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal kunne undvære Dig. Men det

maa Du i hvert Fald love mig, at Du ikke giver Dig hen til nogen anden, medens jeg er borte.

— Det lover jeg Dig! sagde Käthie højtideligt og rakte ham Haanden.

Pierre tog den heftigt og trykkede den gentagende. Saa sagde han:

— Lad mig da nøjes med dette Løfte. Jeg føler, at Du ikke vil bryde det. Og giv mig saa et Kys til Afsked.

Pierre bøjede næsten andægtigt sit Hoved. Käthie kyssede ham paa Panden og sagde:

— Farvel, Pierre! Og Vorherre holde sin Haand over Dig i alle Farer.

— Tak, Käthchen! Dit Billede skal staa skærmende foran mig, svarede Pierre og kyssede Käthie inderligt.

Saa forlod han Garderoben for at gaa ind og klæde sig om.

Käthie blev staaende et Øjeblik forvirret, medens hun ordnede Haaret over de blussende Kinder. Saa slukkede hun Lysene og satte Hængelaasen for Garderoben.

Cirkus var bleven øde. Alle Artisterne var gaaede. Kun nogle enkelte Lamper lyste ude fra Staldene, hvor Karlene endnu tumlede med Hestene.

Idet Käthie drejede om et mørkt Hjørne i Gangen, følte hun sig greben om Haandleddet af et kraftigt Tag.

— Hvad vilde Pierre inde hos Dig?

Hun kendte François's Stemme, og hun kunde føle hans underlige, stikkende Øjne hvile paa sig i Mørket.

CARSTEN
RAVN.

— Slip mig, François, og lad mig komme forbi!

— Hvad vilde Pierre Dig?

— Ingenting! Jeg taler jo saa tit med Pierre, ligesom jeg taler med Dig.

— Han vilde Dig ingenting! Det er godt! Saa er Du altsaa stadig fri. Derfor spørger jeg Dig nu, Käthchen: Vil Du være min?

— Det er rigtignok en underlig Maade, Du spørger om det paa, François. Det er næsten, som om Du vilde true mig med Vold.

François's Haand løsnede sig øjeblikkelig ved disse Ord, og hans før saa haarde Stemme blev næsten blød og vellydende.

— Hvor kan Du nænne at sige det, Käthchen. Du ved jo godt, at Du næsten staar for mig som et højere Væsen. Jeg husker vel for Aar tilbage, hvor ofte Du bad for os, naar vi skulde have Prygl, og Du bad for os alle sammen.

Men disse sidste Aar har været fulde af Bitterhed for mig. Med Had i Hjertet er jeg gaaet i Seng om Aftenen, med Had i Hjertet er jeg staaet op. Maaltiderne, Prøverne, Arbejdet, alt har været mig en Lidelse. Jeg følte stadig, at Du kun havde Ligegyldighed over for mig. Saa snart Du saa Pierre, lyste dine Øjne, naar han hjalp Dig, gik de sværeste Øvelser som en Leg for Dig, naar han sagde noget, lo Du, medens Du aldrig værdigede mig et Smil. Jeg hader ham —

— Fy, Françios! Du er ond! Pierre har jo aldrig gjort Dig andet end godt.

— Jeg hader ham alligevel. Jeg er jo meget stærkere end ham, meget større end ham, meget dygtigere end ham, men altid saa klapper de af ham, altid skriver de om ham, altid bliver han foretrukken, medens de siger, at jeg er tung og klodset og kedelig. Aa! Jeg kunde —

— Hold op, François! Jeg vil ikke høre mere. Udtal ingen Forbandelse, husk, han er jo dog næsten din Broder. Jeg vil ikke tale mere med Dig. Du er et slet Menneske, François.

Man hørte en heftig frembrydende Graad, der tog et mægtigt Tag i et Kæmpebryst. Saa lød det med kvalt Stemme:

— Jeg er ikke slet, Käthchen, det er blot Kærligheden til Dig, der gør mig desperat og ude af mig selv. Har Du lovet ham at blive hans?

— Nej!

— Er det virkelig sandt, Käthie?

— Ja, François! Jeg har kun lovet ham, at jeg ikke vil give min Haand til nogen anden, før han kommer tilbage fra Krigen.

— Jeg tænkte nok, at han vilde i Krigen. Men hvis han nu ikke kommer tilbage? Hvis han falder?

— Hvad er det for grimme Tanker, Du har, François?

— Man kan jo dog falde i Krigen. Der falder jo saa mange. Hvis han falder, hvis han ikke kommer tilbage, vil Du saa huske paa mig? Vil Du?

— Jeg kan ikke love Dig noget, François. Hvis

Pierre, hvad Gud forbyde, skulde komme til noget, saa har jeg jo kun Jer andre at stole paa. Jeg kender jo ingen uden Jer, og der er vel ingen, som ellers bryder sig om mig.

— Du lover mig altsaa, at Du maaske vil kunne tænke paa mig?

— Jeg lover Dig intet!

— Vil Du da ikke love mig det samme, som Du har lovet Pierre, at Du ikke vil give din Haand til nogen anden, før jeg kommer tilbage? Thi jeg skal ogsaa i Krig!

— Jo, og jeg vil ogsaa ønske Dig, at et naadigt Forsyn maa holde sin Haand over Dig som over Pierre.

— Tak, tak, Käthchen!

François kyssede lidenskabeligt hendes Hænder, medens Käthchen gjorde sig fri og smuttede videre.

Da François var bleven alene, kom Pierre gennem Gangen fra sin Garderobe.

François var kridhvid i Ansigtet, men Pierre kunde ikke se det i Mørket, og han lagde ikke Mærke til den dumpe Klang i hans Stemme, da han rakte Haanden ud imod ham og sagde:

— Du gaar i Krig, Pierre?

— Ja!

— Det gør jeg ogsaa. Jeg vil lige saa godt forsvare mit Land, som Du forsvarer dit.

— Naa, dit Land er der vist ingen, der vil gøre noget!

— Jeg har den samme Ret til at være Patriot, som

Du. Man kan vel have lige saa megen Fædrelandskærlighed, fordi man hører til et stort Land, og være lige saa god som en Splejs, fordi man er stor og stærk?

— Selvfølgelig, François! Men lad os ikke skilles som Uvenner, og lad os haabe paa et godt Gensyn.

— Ja, lad os det, sagde François og rakte Haanden ud.

Et kraftigt Tryk. Saa skiltes de.

Pierre gik ud gennem Restaurationen. François blev staaende et Øjeblik i Mørket og knyttede Hænderne efter ham, medens han mumlede mellem Tænderne:

— Det skal være mig en sand Hjertensfryd at mase enhver Dansker!

Den næste Dag tog Pierre til den danske Hær og François til den østrigske Armé.

Käthie blev alene tilbage sammen med Truppen, der nu var svunden stærkt ind.

Dog skal det siges til Ære for Hr. Petrahnsky, at han beklagede sig ikke, men sagde med Værdighed som gammel Nybodersmand: „Kongen byder, Soldaten lyder!“

IV. KAPITEL.

Krigen havde været ulykkelig for de danske Vaaben. Mellem „Jenserne“ var Stemningen mat og modløs paa Grund af den store Overmagt hos Fjenden. Saa snart man havde den mindste Medgang, steg Forhaabningerne imidlertid pludselig, og man var atter glad og fornøjet og tog med godt Humør det anstrengende Feltliv, som det var.

Det var en smuk Vinterdag i Begyndelsen af Marts 1864. Sneen laa hvid hen over Markerne i et tæt Lag og glimtede som smaa Diamanter. I den tynde, glacerede Skorpe saa man hist og her de lette Spor af en Hare. Ellers var alt saa hvidt og uberørt som et Tæppe.

Birketræernes pudrede Parykker sad som hvide Korallegemer paa Stammerne langs Landevejene, medens Solen, der saa ud, som om den laa i Vand, havde ondt ved at bryde igennem de snetunge Skyer.

Alt var morgenstille og roligt; men henne i Laust

Jensens Gaard, hvor en dansk Afdeling havde været indkvarteret for Natten, var der livligt Røre. Midt i den isnende Kulde var de haardføre „Jenser“ i Færd med at vadske Ansigtet ved den halvt tilfrosne Post. Man lo og spøgte og løb efter hverandre for at holde Varmen, og mellem de frejdigste, hvis gode Humør ingen Strabadser havde kunnet tæmme, var Peter Grove.

Han havde været en flink Soldat, og han var bleven saavel sine overordnedes som sine Kammeraters Yndling. Saa snart han var i Virksomhed, var han altid glad og fornøjet. Kun naar han var alene, kunde han undertiden være lidt melankolsk og hænge med Næbet. Men naar han saa huskede paa, at Käthie havde lovet at vente paa ham, og at denne Krig da ikke kunde vare evig, saa blev han atter saa kaad som et Føl.

I den Stemning var han netop i Dag til Morgen, medens han gik rundt paa Hænderne i Gaarden, og Kammeraterne klappede af den tidlige Formiddagsforestilling.

Pludselig blev der Røre i Gaarden. Fra de udstillede Poster meldtes, at de hvide Østrigere var sete i Nærheden. En Snigpatrouille udsendtes for at sondere Terrænet. Den bestod af en Korporal og fem Mand og mellem dem Pierre. Stille og lydløst bevægede man sig af Sted. Der er altid noget baade spændende og uhyggeligt ved at være med i en saadan Patrouille, som pludselig kan risikere at støde paa en langt overlegen Fjende.

Men af Fjenden syntes der ikke den Morgenstund at være noget at se. Alt var saa dødsstille, at man ikke hørte anden Lyd end den nyfaldne Snes Knirken under de tunge Soldaterstøvler. Som et ildrødt Baal brød Solen igennem Skyerne og kastede Blodlys over de stille Markers Liglagen. Stemningen i Patrouillen blev mere tryg. Man saa sig ikke mere saa forsigtigt om, og man begyndte at snakke indbyrdes med Sidemanden. Kulden bed imidlertid i Hænder og Øren.

Da lød der pludselig fra et Gærde ved Vejen et muntert Tilraab:

— Ohøj! Manne! Hvorhen?

Udraabet kom fra en stor, gemytlig udseende Gaardmand, der stod med Piben i Munden for Enden af sin Have ud mod Vejen.

— Har I set noget til Fjenden? spurgte Korporalen.

— Ikke saa meget som bag paa min Haand. I Dag tror jeg nok, han la'er os være i Fred. Folkene, der har været ude til Morgen, har ikke set saa meget som en Tysker.

— Saa er det blind Alarm. Laust Jensen mente da at have set nogle Vester paa.

— Han maa have set Syner. Men kom nu ind og faa en Bid Brød og en Dram. Det kan I vel nok trænge til?

Patrouillen marcherede ind i Gaarden. Inde i Folkestuen blev der dækket op med Øl og Snaps og varm Kaffe. Det temmelig store Rum med det lange Bord

tværs igennem havde to Vinduer, der vendte ud til Markerne.

Gaardmanden var selv kommen ind for at se, at hans Gæster blev trakterede ordentligt.

— Det er en streng Tid!

— Aa, ja, men det gaar jo.

— Sikken en lille Spirrevip, han, sagde Gaardmanden og pegede paa Pierre, der sad lige under Vinduet.

— Men han er alligevel en af de raskeste og saa smidig som en Kat.

— Han ser nok ud til at kunne rappe sig. Hvad er han, med Forlov?

— Jeg er Akrobat, svarede Pierre.

— Saa, er han det! sagde Bonden, der tydeligt nok ikke forstod, hvad han egentlig mente med det Ord. Ja, enhver kan jo være god for sig.

Det store Fad, der var bragt ind med Smørrebrød, var imidlertid i Færd med at tømmes. Enkelte af Soldaterne havde allerede rejst sig og var begyndt at tage paa sig. Pierre sad endnu ved Bordet og læste i et Brev, som han allerede havde haft fremme mange Gange. Det var let at se paa det fedtede Papir.

Korporalen tørrede sig om Munden og sagde Tak for Mad.

— Saa skulde vi vel tænke paa at komme af Sted.

I det samme hørte man forvirret Træskoklapren ude i Gangen. En Dreng kom styrtende. Hans Øjne stod stive i Hovedet paa ham. Det var klart, at han

vilde sige noget, men det sad fast i Halsen paa ham af Forskrækkelse.

Bondemanden rystede ham og sagde:

— Hvad er der i Vejen, Dreng?

Saa slap det pludselig ud med et Brøl:

— Fjenden!

Korporalen fik samlet sine Folk og styrtede ud af Døren. Det varede et Øjeblik, inden Pierre fik stukket Brevet til sig, knappet Frakken og spændt Sabelen om Livet.

Da han vilde ud efter de andre, mødte han Bonden i Døren.

— Spring ud gennem Vinduet! sagde denne hurtig og sagte. Soldaterne er allerede i Gaarden. Og Du slipper ikke ud den Vej.

Pierre skyndte sig tilbage. Ude i Gaarden hørte man allerede Klirren af Sabler og spredte Skud, der faldt.

Gaardmanden gav Pierre et kraftigt Sæt med paa Vejen, og som en Bold fløj han op i den høje Vinduskarm. Han tog forsigtig Krogen af, aabnede Vinduet og kiggede ud.

Alt var stille og roligt. De udstrakte Marker bredte deres hvide Lagen, saa langt Øjet rakte, og der borte var et Gærde, hvor man nemt kunde skjule sig.

— Tak for Haandsrækningen! hviskede Pierre ned til Gaardmanden, hvis tykke, røde Ansigt var blevet hvidt af Spænding, medens han uroligt kiggede mod Døren.

Pierre var nu ude i fri Luft. Et Øjeblik blev han staaende og lyttede. Geværet havde han maattet lade i Stikken. Han holdt ikke rigtig af at komme hjem

som en Flygtning, men hvordan skulde han træffe de andre. Forsigtigt vovede han sig en halv Snes Alen ud fra Muren. Ikke langt fra sig saa han en Hestegang, i hvilken den nyfaldne Sne var stampet fast, og et Par Træer saa ud til at kunne give lidt Dækning.

Næppe var han naaet derhen, før han hørte høje Raab. En fem—seks hvide Østrigere stormede om Hjørnet henne ved Ladebygningen og omringede ham med Raab om at overgive sig.

Pierre blev staaende midt i Kredsen. Han havde trukket sin Sabel. Huen sad bag ad Nakken og gav det krøllede Hoved med de klare, blaa Øjne et kækt Udtryk, medens han spejdede til alle Sider efter Undsætning.

Den syntes imidlertid at skulle udeblive. Alt var stille, medens Østrigernes fornyede Raab om at overgive sig lød til ham. Anføreren trak truende en Pistol og sigtede paa ham.

Pierre kastede Sabelen paa Jorden. Anføreren lod Pistolen synke.

I det samme tog Pierre to hurtige Tilløbsskridt, og idet han satte af mod den faste Sne, der fjedrede som en Pude, fløj han med et Kraftspring over Hovedet paa en af Østrigerne i Ringen og satte i vild Flugt hen over Markerne.

Et Skud knaldede, men Kuglen suste forbi ham. Soldaterne blev et Øjeblik staaende betuttede og stirrede efter ham. Pludselig var der en af de største og stærkeste, der kastede sit Gevær og med dragen Sabel styr-

tede af Sted gennem Sneen for at indhente Flygtningen.

Samtidig dukkede paa den anden Side af Laden en ny dansk Patroille op, og Østrigerne fik travlt med at samle sig for at møde Angrebet.

De to fortsatte imidlertid uden at se sig tilbage den vilde Jagt hen over Markerne. Pierre havde endnu et langt Forspring, men hans Forfølger var stærkere, mere udholdende, og han syntes optændt af formelig Blodtørst.

Nu var der kun faa Alen imellem dem. De var naaede tæt ind under en lille Skov, der begrænsedes af det Gærde, bag hvilket Pierre havde tænkt at søge Ly. Pierre gjorde et vældigt Spring, men hans Fod gled i den løse Sne, og han naaede kun midt op paa Gærdet, hvor han blev hængende i nogle Buske. Østrigeren var tæt bag efter ham. Ligesom Pierre netop var ved at gøre sig fri, fik hans Modstander fat i Benet paa ham og trak ham til sig. Derefter løftede han sin Sabel for at føre et kraftigt Hug lige mod hans blottede Hoved.

Med Dødens Rædsel i sit Blik vender Pierre sig om. Hans Øjne spiler sig op, og et Træk af Haab glider hen over hans Ansigt, idet han ligesom besværgende udbryder:

— François! For Guds Skyld, hold inde!

Men François stirrer paa ham med blodskudte Øjne uden at sænke Sablen.

— For Käthchens Skyld, François!

CARSTEN RAVN.

Dette Udbrud gør den modsatte Virkning af den tilsigtede paa Østrigeren, der fører et Hug mod hans Hoved med en Haand, der ryster af Ophidselse og Lidenskab.

Med et Skrig synker Pierre tilbage og ligger med lukkede Øjne i Sneen, der farves blodig rød omkring ham.

François stirrer forfærdet paa ham.

Ud over Markerne høres Raab.

François springer hurtig ind i Skoven og flygter, jaget af Rædsel. Kun lidt har han lært i sin Tid, men Bibelhistorien er han dog kommen igennem, og det synes ham, som om der lyder høje Stemmer, der raaber til ham fra de nøgne Træer:

— Kain, Kain! Hvor har Du gjort af din Broder?

Raabene er imidlertid komne nærmere. Det er Resterne af den danske Strejfpatrouille. De standser ved Gærdet og betragter Pierre, der ligger i Sneen.

Forsigtig løfter de ham op paa en Baare, som de danner af deres Kapper og Geværer.

Paa den Plet, hvor han med udbredte Arme har ligget, er det næsten, som om der var et hvidt Kors i en rød Dug.

V. KAPITEL.

Vaabenstilstanden er indtraadt. De to Stormagter har med deres overlegne Styrke overvældet det lille Danmark, og Diplomaterne har nu foreløbig Ordet.

Det østrigske Kontingent, til hvilket François har hørt, er midlertidig hjempermitteret til sin Garnisonsby paa den stedlige Grænse. Overstadige trækker Soldaterne gennem Gaderne og fylder Værtshusene.

Humøret er højt. Det er ikke Sejrsrus, der stiger dem til Hovedet. De har alle en Fornemmelse af, at Laurbærrene ikke har været overvældende i denne Krig, og de maa med nogen Flovhed bekende for sig selv, at de ikke ret ved, hvorfor de har risikeret Liv og Lemmer.

Men det ved de, at Liv og Lemmer nu i hvert Fald foreløbig er i Behold, at Faren er overstaaet, og at de rimeligvis atter i Fred kan begive sig hjem til deres daglige Dont.

Ved de skummende Krus fortælles mangen lille Oplevelse fra Kampens Dage; men gennemgaaende er

Tonen overfor den slagne Modstander velvillig. Mange har der oppe i Norden truffet brave Mennesker, med hvem de hellere vilde have været Venner end Fjender, og mange taler med Respekt om den Modstand, der er ydet.

Mellem de afmønstrede er der en, der er tavs. Han vil ikke lade sig trække med af Kammeraterne, og dog fortæller de, at han netop har været blandt de raskeste, som da ogsaa har faaet Hæderstegnet.

Ensom driver han omkring i Gaderne. Snart standser han og gaar samme Vej tilbage, ad hvilken han er kommen, snart flakker kan videre frem paa maa og faa. Han synes ikke at kunne tage en Bestemmelse om at gaa derhen, hvor han hører hjemme.

Endelig er det, som om han samler sig sammen. Hans Gang bliver fastere, og han skynder sig fremad i en bestemt Linie.

Han standser uden for en stor Bygning af et mørkt, alvorligt Udseende. Uden Betænkning gaar han op ad Trapperne; han henvender sig til en uniformeret Betjent og spørger:

— Er Politiinspektøren til Stede?

— Hvad vil De ham? spørger Betjenten.

— Jeg har en vigtig Meddelelse at gøre ham.

— Hvad er det om?

— Det er en Meddelelse af Vigtighed, siger François kort i en Tone, der tydeligt røber, at han taler Alvor.

Betjenten forsvinder. Et Øjeblik efter kommer han

tilbage og beder François tage Plads i Forværelset. Han sætter sig uden at se til højre eller venstre, medens han uafbrudt stirrer ned i Gulvet.

De to stramme Betjente ved Indgangen strejfer ham af og til med Blikket. De kender denne Type paa en Mand, der føler Trang til at lette sin skyldbetyngede Samvittighed, og de veksler af og til Øjekast.

En Betjent lægger Haanden paa François's Skulder. Han farer op som af Drømme og ser sig forvildet om.

— Politiinspektøren er parat til at tage imod Dem, siger Betjenten.

François tager sig sammen.

— Tak! siger han og følger efter Betjenten ind i et stort Kontor.

Bag et bredt Bord, paa hvilket der ligger en Revolver og et Par Jærnknoer, sidder en ældre, graahaaret Mand med et Par skarpe, gennemtrængende Øjne, som dog af og til kan faa et velvilligt Udtryk bag Guldbrillerne.

Idet François træder ind, lægger Manden den ene Haand paa Revolveren, men han slipper den straks igen efter at have kastet et mønstrende Blik paa den indtrædende og anmoder ham med en Haandbevægelse om at tage Plads paa en Stol lige overfor.

François sætter sig tavs. Politiinspektøren lader ham sidde for at vente, om han selv vil bryde Tavsheden. Han ved af Erfaring, at det er meget farligt at gribe ind i en saadan Stemning.

Det er da ogsaa François, der siger det første Ord. Det lyder dumpt og dybt nedefra.

— Jeg kommer for at melde mig selv, Hr. Politiinspektør!

— Det er vel ikke nogen større Forbrydelse, De har begaaet?

— Jo!

— Er det maaske et Tyveri?

— Nej, det er et Mord! siger François med Besvær.

— Et Mord! Politimanden rejser sig halvt i Stolen, og der kommer et skarpt Blink i hans Øje. Dog vel ikke her i Byen?

— Nej! svarer François.

Der er noget i Politimandens Ansigt, som paa en Gang kan tydes som en Lettelse og som en Skuffelse.

— Hvor har De begaaet det Mord?

— I Krigen!

Politimandens Blik hviler undersøgende paa den talende. Han kan endnu ikke rigtig faa fat i den rette kriminalpsykologiske Diagnose. Er det en gal Mand, han har for sig, eller er det en Simulant, der har et eller andet i Sinde?

— Ja, jeg ser, at De har været med i Krigen, og Hæderstegnet har De ogsaa faaet, saa De maa jo have været en dygtig og pligtopfyldende Soldat.

François's Øjne ser ogsaa ned paa Brystet, og idet han betragter Hæderstegnet, siger han:

— De kalder det Hæderstegn, men mig brænder det som et Kainsmærke.

Politimanden nikker med Hovedet, som om han nu er klar over Situationen, og siger med en af Velvillie og Forekommenhed klingende Stemme:

— Fortæl mig saa det hele fra først til sidst. Det vil lette Deres Sind.

Derefter læner han sig tilbage i Stolen, og François fortæller i stødvise Sætninger, medens hans Øjne uafbrudt er som lænkede til Gulvet:

— Vi var saa godt som Brødre! Vi var opdragne i Fællesskab, men vi var hver fra sit Land. Krigen skilte os. Den førte os til min Ulykke ogsaa sammen igen, men som Modstandere. Saa dræbte jeg ham, nej, jeg myrdede ham, og nu kommer jeg for at melde mig selv og faa min Straf.

— Var det under en Kamp?

— Ja, det var under en Kamp. Han vilde flygte, da vi opfordrede ham til at overgive sig, saa forfulgte jeg ham og slog ham ihjel.

— Men saa har De jo kun gjort Deres Pligt og endogsaa opført Dem som en rask Soldat. Jeg har selv været Militær i min Tid, og jeg vilde have handlet ligesom De, ja, jeg vilde endogsaa have været stolt deraf.

— Nej, De vilde ikke! Havde vi mødt hinanden i Kampen med Vaaben i Haand, saa ved jeg, at det havde været min Pligt at slaas med ham. Vi var jo nu engang blevne Fjender, og man har ikke Lov til at

spare sin Fjende af personlige Grunde. Men det var ikke, fordi han var min Fjende, at jeg slog ham ihjel.

— Hvorfor var det da?

— Det var, fordi jeg var jaloux paa ham. Jeg benyttede Krigen og den Fædrelandskærlighed, som giver os Lov til at forsvare os og til at angribe, som Paaskud for at begaa et Mord. Da jeg dræbte ham, var jeg opfyldt af et personligt Had. Det var ikke en Dansker, en Fjende, jeg dræbte, det var min Broder, min Ven, paa hvem jeg var bleven skinsyg. Jeg slog ham ihjel for at komme i Besiddelse af den Kvinde, som vi begge elskede. Er det ikke Mord?

Politimanden ser med et forskende Blik paa den talende, hvis Stemme er ved at slaa over i Graad. Han begynder at forstaa denne Mands Følelser og at ane, at de ikke udelukkende er udsprungne af Overspændthed eller Grublerier.

François hæver sine Øjne op mod Politiinspektøren og gentager:

— Er det ikke Mord?

— Det er i hvert Fald af den Art Mord, med hvilke vi ikke har noget at skaffe. Andet Svar kan jeg ikke give Dem.

— De vil ikke arrestere mig og lade mig sætte under Tiltale?

— Nej! svarer Politimanden med en næsten utaalmodig Bevægelse. Tag De nu hjem, hvor De hører til. Krig er en Ulykke, men den er nu engang nødrendig. Dens Rædsler har angrebet mangt et Sind og

gjort et uudsletteligt Indtryk paa det i den nærmest følgende Tid. Det er den Art Nervøsitet, der kommer af Spændingen og Overanstrengelsen. Det gaar over lidt efter lidt, naar De kommer i Ro.

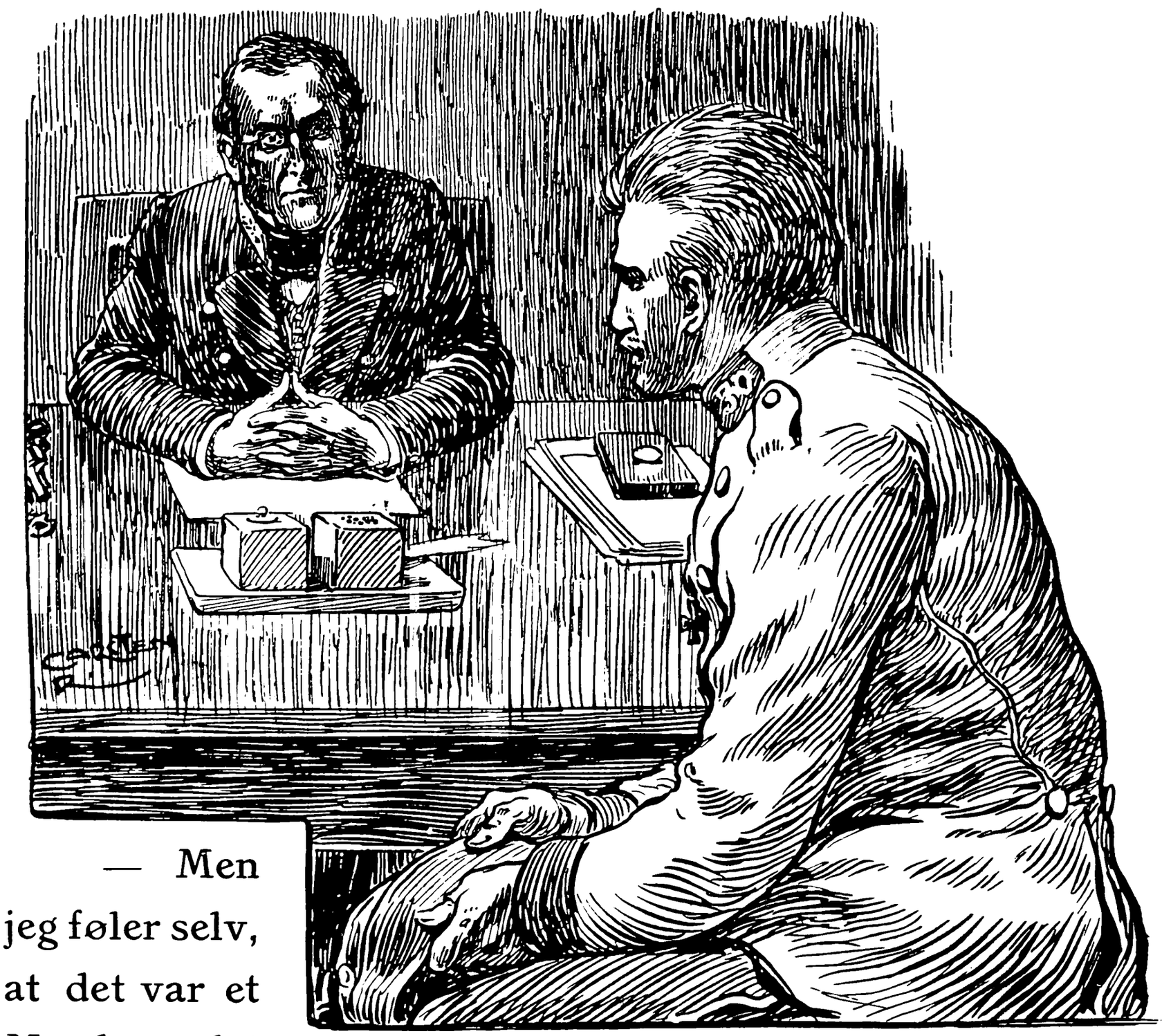

— Men jeg føler selv, at det var et Mord, og det vilde lette mit Sind, om jeg maatte faa min Straf.

— Ja, deri kan jeg ikke tjene Dem, svarer Politiinspektøren og rejser sig. Der er noget i Deres Følelser, som jeg som Menneske kan forstaa. Men som Politimand er jeg ikke sat til at granske Hjerter og Nyrer. Jeg har kun at paase, at Loven ikke krænkes, og De har ikke overtraadt dens Bud.

— De viser mig altsaa bort?

— Ja, den Sag, der ligger Dem paa Sinde, maa De afgøre med Deres Samvittighed eller med en Præst. Med den har jeg intet at gøre.

Dermed slaar Politiinspektøren ud med Haanden paa en Maade, der ikke er til at tage fejl af.

François forlader med tomt Blik Kontoret og staar atter paa Gaden.

En Flok overstadige hjempermitterede kommer med hverandre under Armen syngende hen ad Gaden. Da de faar Øje paa François, raaber de ham an.

— Halløj, Krigskammerat, vi skal hen og svinge et Bæger! Leve Østrig! Leve Kejser Franz!

François staar et Øjeblik raadvild. Han faar en pludselig Lyst til at kaste sig ind mellem de kaade Kammerater, at drive med dem fra Værtshus til Værtshus og at drikke alle sine dumme Grublerier bort.

Men han betænker sig og bliver staaende, medens

Soldaterne ler og trækker videre med en drukken Kammerat, der vedbliver af fuld Hals at synge:

„Der Wein erfreut der Menschen Herz!“

François føler sig endnu mere sort fortvivlet.

Uden Maal gaar han ned ad Gaden. Det er paa en af de store katolske Helligdage. En Kirke er oplyst, og der hænger Lygter uden for dens Port, gennem hvilken Menneskemængden trænger sig.

Han følger med Strømmen. Musikken, Sangen og Lysene beroliger ham og minder ham om hans Barndoms Dage.

Derhenne i Sidekapellet staar Skriftestolen. Hurtig gaar han hen imod det lille, lukkede Hus. Han lægger sig tæt ind til det, som er det en fortrolig Ven, ved hvis Bryst han kan udgyde sin Bekymring.

En Stemme svarer blødt derinde fra, og han bliver liggende ubevægelig, medens Læberne stadig hvisker ustandseligt de Ord, der ligger ham paa Hjertet, og som ingen anden end den usynlige Guds Mand derinde hører.

VI. KAPITEL.

Det har været en vanskelig Tid for den gamle Petranhsky. I mange Aar havde han ikke været vant til alvorligt Arbejde. Truppen havde saa at sige passet sig selv, medens han kun havde inkasseret Pengene for Engagementerne.

Saa kom Katastrofen, da baade François, den stærke, solide Undermand, og Pierre, den smidige, behændige Overmand, paa samme Tid forlod ham.

Han maatte se sig om efter Erstatning. En Undermand fandt han forholdsvis hurtig, thi en Undermands Virksomhed er ikke saa svær. Han er kun at betragte som en Art levende Piedestal. Naar han blot staar godt fast paa Benene og har lidt Begreb om at „fange" de unge Mennesker, der skal arbejde paa hans brede Skuldre og at hjælpe dem til at faa Fodfæste, saa er det egentlig nok.

Men en Overmand, en elegant, spænstig, ung Fyr, med Lyst til Arbejde, med et sympatetisk Ydre

og et stadigt Smil paa Læben, han er ikke saa lige at finde.

Efter at Petranhsky havde engageret en ledig Klovn, hvis Kammerat, med hvem han arbejdede sammen, var kommen til Skade, skrev han derfor til gamle Baadsmand Grove, om han ikke havde endnu en Søn, der kunde have Lyst til at blive Artist.

Der indløb intet Svar til den utaalmodigt ventende Artistfader; men en Uge efter Brevets Afsendelse indtraf en ung Mand i egen Person.

Petranhsky var lige ved at falde bagover, da John meldte sig. En saadan Lighed havde han aldrig set. Det var, som om Baadsmand Grove havde sendt Pierre lyslevende tilbage, kun nogle Aar yngre.

Det var det samme lyse Haar, de samme blaa Øjne, de samme hvide, leende Tænder, de samme spinkle, men fine og spænstige Lemmer.

Længe varede det ikke, saa var Truppen atter fuldstændig sammenarbejdet og kunde tage Engagement i „Cirque Napoleon“ i Paris.

Den Modtagelse, John havde faaet, var næsten hjertelig. Han betød jo det samme som rede Penge, og han var et fuldstændigt Fund for den gamle Artistfader, der allerede havde forberedt sig paa at lægge op og betale sin Konventionalbøde paa Grund af brudte Kontrakter.

Men gladere endnu end gamle Petranhsky, der hurtig glemte al Taknemmelighed, saa snart hans Nummer atter „klappede“, var Käthie. Hendes Øjne hang

fra den første Dag med en mild, vemodig Glæde ved Johns unge, smukke Skikkelse. Hun talte gerne med ham og holdt af at høre hans Stemme, skønt det kun var smaat, hvad han kunde fortælle hende. Først og fremmest vidste han selv saa lidt som nogen af de andre i Truppen at oplyse om det, der laa Käthie mest paa Sinde, og som var hendes Hjertes stadige Spørgsmaal: Hvorledes har Pierre det?

Kun faa var de Breve, som John modtog fra Hjemmet, skrevne med en stor, ubehjælpsom Haand og kun indeholdende Formaninger og Haab om Lykke og Velsignelse, udtalt i en mærkværdig gammeldags og troskyldig Stil.

Livet gik som sædvanlig i Arbejde og Ensformighed til Trods for de nye og skiftende Omgivelser.

Saa indtraf der endelig en Dag noget uforudset.

François kom tilbage.

Artistfaderen modtog ham med kølig Velvillie. Han havde egentlig i Øjeblikket ikke nogen Brug for ham, men han maatte efter deres Aftale skaffe ham en Plads i Ensemblet.

Käthie viste nærmest Tegn paa Forskrækkelse, da hun gensaa sin Lærekammerat, og over hendes Læber kom kun de lidet hjertelige Ord:

— Er Du der, François?

— Havde Du ikke ventet at se mig igen?

— Jo vist saa; men jeg troede ikke, at Du var kommen saa hurtig.

— Krigen er jo nu foreløbig forbi.

— Og Du har ikke hørt noget til Pierre?

François slog Øjnene ned mod Jorden, rynkede Brynene og svarede sagte:

— Hvordan skulde jeg kunne høre noget til ham. Han var jo mellem de andre.

— Ja, det er sandt, svarede Käthie med et Suk, og saa blev der ikke talt mere om det.

Det nye Arbejde skulde begynde.

Da man første Gang mødte til Prøve, blev François som lynslaaet, da han saa John. Han stirrede paa ham med opspilede Øjne, som saa han et Genfærd.

— Hvorfra kommer den Dreng?

— Jeg har taget ham i Stedet for Pierre, svarede den gamle Petranhsky. Man ved jo ikke, om han kommer tilbage.

— Nej, det ved man jo ikke," svarede François mørkt.

Under hele Arbejdet var der et underligt sky Udtryk i François Øjne, hver Gang han mødte Johns aabne, men nysgerrige og forskende Blik. John saa kun paa François, fordi det interesserede ham at se den ældre Kammerat, der havde arbejdet sammen med hans Broder, og som han oftere havde hørt omtale i Breve.

Men François troede, at Johns forskende Blik havde andre Grunde, og hans Nervøsitet tiltog under Prøven, saa at alt saa godt som mislykkedes.

— Han er kommen helt ud af Form, brummede den gamle Artistfader med gnaven Mine.

Käthie havde ogsaa lagt Mærke til den mærkelige Maade, paa hvilken François havde modtaget John, og den ligefremme Skælven, der kom over hans Legeme, saa ofte han under Øvelserne kom i nærmere Berøring med den nye Læredreng. Hun tilskrev det nu imidlertid andre Grunde, og hun tænkte ved sig selv:

— Stakkels Fyr! Han er jaloux paa John, fordi han ligner Pierre saa meget.

Da Prøven var forbi, og man havde klædt sig om, mødte François sin nye Kammerat ude paa Sadelpladsen.

— Kom lidt herhen til mig.

Med den Ærbødighed, der i en saadan Trup hersker hos de yngre Medlemmer over for de ældre, rev John Huen af Hovedet og stod ret, medens han med sine blaa, troskyldige Øjne saa op paa François.

— Du har ikke hørt noget til din Broder?

Der kom en fugtig Glans i Drengens Øjne, medens han svarede:

— Nej, ikke noget bestemt; men jeg kan se af Faders Breve, at de er bange for, at der er tilstødt ham noget.

— Der staar ikke noget bestemt i Brevene?

— Nej, det gør der ikke.

— Ikke noget om, at han er falden?

— Nej, du gode Gud, hvoraf slutter De dog det. Ved De noget om ham?

— For Pokker, Dreng, hvor skulde jeg kunne vide

noget om det? Hvor kan Du komme med saadanne dumme Spørgsmaal?

François's Blik var blevet mørkt og truende, og hans Stemme havde en haard Klang.

John skyndte sig bort, medens han tænkte:

— Med ham vil jeg vist ikke saa let komme godt ud af det.

I de nærmeste Dage var François meget faamælt. En trykkende Stemning hvilede over Truppen. Artistfaderen var gnaven, fordi han til ingen Nytte skulde føde en ny Mund og betale en Gage mere. Ja, havde det været Pierre, der var kommen tilbage. Pierre, der var saa rask i Vendingen, som saa let vilde have kunnet lægge sit Arbejde om, og som overalt havde saa stort Publikum, ikke mindst blandt Damerne. Men den tunge, træede François, der tilmed var gaaet saa stærkt tilbage.

John følte sig trykket og utilpas, saa ofte han var sammen med François, og denne, der var saa meget større og stærkere, og som stadig skulde gribe ham paa sine brede Skuldre, tog saa haardt og brutalt paa ham, at det ofte gjorde ondt.

Naar en Øvelse mislykkedes, hvad der i Regelen var François's Skyld, saa kneb han ofte John, der var ganske uskyldig, saa at han havde store blaa og gule Pletter.

En Dag prøvede de alene sammen i Manegen paa et nyt Trick. John var flink som sædvanlig, men da François stod urolig, kom Drengen til at træde paa et

af hans Øren, idet han slog en Saltomortale paa hans Skuldre. En saadan Nedtræden af Øret gør forfærdelig ondt, og i sin Hidsighed og Smerte greb François en Ridepisk, der tilfældig laa paa Manegens Barriere, og pryglede ubarmhjertigt John igennem.

John sagde ikke et Ord, og der kom ikke en Lyd af Smerte over hans Læber, saa at François tilsidst halvt flov kastede Pisken bort.

John saa blot op paa ham, og der var Trods i hans blaa Øjne, da han sagde:

— De er et ondt Menneske, og jeg hader Dem!

François blev staaende bleg og skælvende uden at kunne faa Mælet.

De Øjne! De Øjne! Hvilket forfærdeligt Minde fremkaldte deres Udtryk ikke!

Just som denne Scene fandt Sted, kom Käthie ind.

— Gaa, Dreng! sagde François haardt til John, der forlod Manegen med et skjult Sideblik til Käthie, som lige saa skjult nikkede opmuntrende til ham.

Det var sent paa Formiddagen, og Cirkus var næsten ganske tom. Kun ude paa Sadelpladsen gik endnu nogle Staldkarle og arbejdede med deres River paa Rengøringen til om Aftenen.

François, der stadig var meget ophidset, gik lige hen mod Käthie og sagde med en Stemme, der skælvede af Sindsbevægelse:

— Jeg maa tale med Dig, Käthie!

— Vær saa god, tal kun!

De tog Plads paa den forreste Række i Parkettet, hvor Kuverterne endnu ikke var lagte over Fløjlsstolene. François vilde gribe Käthies Haand, men hun trak den til sig og sagde:

— Du maa love mig ikke at være voldsom, men at tale roligt. Vi kan jo hvert Øjeblik blive overraskede af Uvedkommende.

François knyttede Hænderne fast i hinanden, som om han betvang en indre Bevægelse, og sagde med lav Stemme:

— Du husker det Løfte, Du gav mig, da jeg rejste?

— Ja, det gør jeg!

— Og Du er parat til at holde det?

— Ja, selvfølgelig!

— I to Maaneder har vi nu intet hørt fra Pierre, og vi maa desværre være forberedt paa det værste.

— Jeg nærer stadig det sikre Haab, at han vil komme tilbage, indtil jeg modtager det Budskab, der giver mig frygtelig Vished om det modsatte. I Krigen

kan der jo ske saa meget. han er maaske kun saaret, maaske blot i Fangenskab.

— Jeg tror aldrig, vi faar ham at se mere, sagde François og slog Øjnene ned.

Käthie betragtede ham med et Sideblik og sagde:

— Du spaar altid saa ilde! Det er anden Gang, Du har brugt de Ord. Det var næsten, som ønskede Du, at Pierre ikke skulde komme tilbage.

— Hvor kan Du tro det?

— Maaske kunde jeg have mine Grunde til at tro det, naar jeg erindrer mig de sidste Ord, vi vekslede sammen, inden Du tog bort.

— Käthie, det er netop om den Sag, at jeg forgæves har søgt Lejlighed til at tale med Dig. Du husker vel, hvad Du lovede mig?

— Det gør jeg.

— Og Du vil holde dit Løfte?

— Som jeg har sagt Dig!

— Hvis Pierre altsaa ikke skulde komme tilbage — ja, undskyld, vi maa jo dog regne med den Mulighed — saa vil Du altsaa give mig din Haand?

— Nej!

François blev hvid i Ansigtet. Han bed med Voldsomhed Tænderne sammen og sagde:

— Men det lovede Du mig jo!

— Deri tager Du fejl! Jeg lovede Dig, at jeg ikke vilde give noget endeligt Svar, før I begge var komne hjem, og det Løfte vil jeg holde.

— Hvis Pierre ikke kommer tilbage, vil Du altsaa ikke svare mig?

— Nej!

François rejste sig heftigt. Hans blege Ansigt var nu blevet blodrødt, og Aarerne stod spændte i hans Tindinger. Han syntes at have et heftigt Svar paa Læben, men han betvang sig og skyndte sig uden et Ord ud af Cirkus.

Han begyndte at løbe, alt hvad han kunde. Hvorhen vidste han ikke selv. Han vilde blot fremad, fremad uden Maal og Med. Paa sin vilde Flugt syntes han dreven frem af usynlige Furier, og for hans Øren vedblev det at klinge:

— Morder! Morder! Og hvad har Du saa opnaaet ved det Mord?

VII. KAPITEL.

Da John den næste Morgen kom i Cirkus, laa der et Brev til ham. Det bar dansk Frimærke. Han brød det febrilsk og utaalmodigt.

Brevet var fra Pierre og lød saaledes:

„Kære Broder!

Jeg har det nu nogenlunde godt. I over en Maaned har jeg ligget helt bevidstløs hen efter et frygteligt Sabelhug i Hovedet. Min gode Natur sejrede alligevel. Jeg er kommen over det uden Mén, og mit tykke, krøllede Haar skal nok faa dækket det Ar.

Du maa selv om, hvorvidt Du vil fortælle dette til dem Alle eller kun til Käthie. Hvis François allerede er kommen, skal Du kun fortælle det til hende, men vis hende for Guds Skyld ikke dette Brev. Brænd det, eller gem det sikkert, thi jeg skal nu fortælle Dig noget, som kun Du maa vide. Thi Du skal være sammen med den Mand, og Du maa tage Dig i Agt for ham.“

John var bleven bleg, medens han læste de sidste Linier.

Hans Ansigt fik et Udtryk af Rædsel, medens Øjnene gik videre ned over Brevet.

Ængstelig saa han sig om og vilde stikke det til sig. I det samme kom Käthie. Han blev saa overstrømmende glad, at han for henimod hende og udbrød:

— Pierre lever!

— Hvoraf ved Du det?

— Jeg har faaet Brev fra ham.

— Lad mig se det!

John betænkte sig et Øjeblik. Käthie saa forbavset paa ham og sagde:

— Hvad skal det betyde? Skriver han noget om mig, som jeg ikke maa se?

— Vist ikke nej, men det er noget om vor Familie.

John bliver saa rød i Hovedet ved denne Usandhed, at det næsten faar Udseende af, at han taler sandt.

Käthie ser alligevel tvivlende paa ham; men saa dækker han med Konvolutten over Halvdelen af Papiret og viser hende kun de sidste Linier:

„De hjerteligste Hilsener til Dig, John, og tusinde Kys til Käthie.“

— Tror Du nu, at der er noget i Vejen?

— Nej, siger Käthie glad og begynder at synge.

I det samme kommer François til.

— Hvad er det, I afhandler?

Der er lige ved at komme et Udbrud over Käthies Læber; men John standser hende med en Haandbevægelse og siger:

— Det er ingenting!

— Ingenting! gentager François næsten mekanisk; ja, det er altid det Svar, jeg faar, naar jeg spørger jer om noget.

François bliver staaende lidt inde ved Buffet'en, hvor han læser sin Post. John gaar ind i Cirkus og kort efter ud igen.

Da François kommer ind i sin Garderobe og vil hænge sit Tøj paa Knagen, tumler han forfærdet tilbage. Paa den Plads, der er reserveret ham, staar med Sortkridt paa den hvide, kalkede Væg: „Kain!"

Rædselsslagen vedbliver han at stirre paa de frygtelige, sorte Bogstaver. Saa griber han et Haandklæde, som han dypper i Vand og vedbliver at gnide med, indtil der endelig kun er en stor smudsig Plet.

Derefter gaar han ud igen og flakker omkring. Da han om Aftenen kommer igen til Forestillingen, staar der atter paa samme Plads med store Bogstaver: „Kain!"

Han skuler til de andre, om nogen af dem har lagt Mærke dertil, men det synes ikke at være Tilfældet. Der er skrevet saa mange Navne rundt omkring af Artister, der er komne og gaaede. Hvorfor skulde en ikke ogsaa have heddet Kain?

François hænger et Par Klædningsstykker over den Plads, paa hvilken Navnet er skrevet; men han er saa nervøs, da han kommer ind i Manegen, at han ryster, og alle Øvelser mislykkes.

Hr. Petranhsky staar rasende i Staldgangen, medens hans Læber dirrer, og da Truppen kommer ud, siger han halvhøjt til François:

— Du bliver mere og mere umulig!

François forklarer, at han ikke er rigtig rask, og at han vil gaa en lang Tur.

— Ja, gør Du endelig det, hvis Du mener, at det kan hjælpe. Der kan blive sat Mad af til Dig.

— Nej tak! Jeg er ikke sulten. Hvis jeg bliver det, kan jeg spise ude.

— Som Du vil!

François tumler rundt fra Sted til Sted. Til sidst

begynder han at drikke Cognak i en lille Restauration. Han sidder alene og skyller det ene Glas ned efter det andet, medens han som i en Døs hører Gæsterne fortælle rundt om, at Vaabenhvilen er bleven afbrudt, og at Krigen skal begynde igen.

Endelig gaar han hjem med usikre Skridt. Da han naar til sin Bolig og vil tage sin Nøgle frem, ser han ved Lygtens Skin, at der med Kridt er skrevet paa den mørke Port: „Kain!“ De hvide Bogstaver griner ham i Møde som et Dødningefjæs. Han bliver ganske ædru, og med sit Lommetørklæde forsøger han at gnide Bogstaverne bort.

Saa gaar han op ad Trapperne. Den Tanke falder ham pludselig ind, at det kun er et Hjernespil af hans ophidsede Fantasi. Der har slet ikke staaet det uhyggelige Ord, det er kun ham, der har set det.

Noget mere beroliget begynder han langsomt at klæde sig af i Værelset, hvor man allerede hører to af de andre Akrobaters tunge Snorken.

Da han slaar Sengetæppet til Side, vakler han baglæns og er lige ved at falde. Paa den hvide Hovedpude griner atter med sorte Dødsbogstaver det frygteligt anklagende Ord: „Kain!“

Længe staar François tavs stirrende. Saa nærmer han sig næsten forsigtigt og stryger med Haanden hen over Puden. Bogstaverne begynder at forskyde sig mellem hverandre. De er klippede ud af Navnene paa en Plakat og er lagte paa den hvide Pude. Et for et river han de tynde Papirsbogstaver i Stykker.

Der er nu ikke længere nogen Tvivl. Det er ikke Hjernespind, det er Virkelighed. Der er en i Truppen, der kender hans Brøde, maaske kender de den Alle, maaske kender Käthie den ogsaa. Naar han i Morgen vaagner, saa vil alle Øjne hvile paa ham med Foragt, og han vil blive skyet som en Pestbefængt. Og John vil se paa ham med Pierres Øjne. Og i dem vil der være det samme Udtryk, som han aldrig kan glemme fra det Øjeblik, da han begik Mordet.

François kan ikke holde Tanken ud. Han klæder sig atter hurtig paa og samler sine faa Ejendele i sin Kuffert. Idet han lukker den, vaagner Alexander. Han betragter forbavset François og spørger:

— Hvor skal Du hen?

— Jeg gaar i Krig igen, svarer François kort.

— I Krig! gentager Alexander søvndrukken.

— Ja! Lev vel!

Derefter slukker han Lyset og gaar ud af Døren.

Alexander bliver liggende og lytter i Mørket, indtil han hører Porten med et Drøn falde i nedenfor.

Saa lægger den flegmatiske Alexander sig atter roligt til at sove videre.

Den næste Dag er François forsvunden.

* *

*

Det var en Sommerdag i Juli Maaned 1864. Familien Petranhsky var atter i København og optraadte

paa Plænen i Tivoli, hvis Forlystelseshave trods de mange Hjobsposter var besøgt som sædvanlig. Man oversaa i Øjeblikket endnu ikke Nederlagets Omfang; man stolede endnu i Befolkningen paa, at Hjælpen vilde komme, og Stemningen var ikke saa trykket, som mange nu antager.

Pierre var bleven udskreven som Rekonvalescent. Han var endnu lidt svag efter Sygelejet; men for et Kenderblik var det tydeligt, at han ikke havde taget

nogen varig Mén, og den gamle Artistfader havde derfor givet ham den bedste Modtagelse.

Hvad Käthie angaar, saa straalede hendes Øjne af Glæde ved Gensynet, og Pierre læste saa tydeligt i hendes Blik, at han ikke behøvede at spørge hende, om hun havde holdt sit Løfte.

Om Aftenen, naar Forestillingen var forbi, spadserede de ofte ved hinandens Side i den smukke Have. Mest nede ved Søen, hvor Træerne skyggede mørkt over de smalle Gange, og hvor man saa ud over den

idylliske Stadsgrav, af hvilken det lille Capri langt borte hævede sig som en hemmelighedsfuld Robinson-Ø. At leve derude, fjernt fra Menneskene, ganske alene, det var ofte Genstand for Samtalerne mellem dem som mellem mange andre sværmende Par.

De talte om alt med fuld Fortrolighed, og dog bristede denne paa et enkelt Punkt. Der var et Navn, som, hver Gang de begyndte at kredse om det, bragte Tavshed over begges Læber, og som derfor aldrig blev udtalt.

Det blev den gamle Petranhsky, der først nævnede det en Dag, da han forpustet og forvirret mødte til Prøve.

— Pierre, sagde han, jeg har i Dag faaet en Forespørgsel fra Garnisonssygehuset. Der ligger en fangen, saaret østrigsk Soldat, der kalder sig Frans Schneider, og som de mener hører hjemme hos os, efter hvad de har faaet ud af ham. Det kunde jo nok passe, at det var François. Hvis vi vil tale med ham, maa vi skynde os. Gaa Du derud, Du har jo bedst Tid.

Derefter gik den gamle Petranhsky hurtig ind i det lille Hus, der hørte til Plænens Estrade, for at tage fat paa Prøven.

Pierre stod som lamslaaet. Hans Sjæl krympede sig ved et Gensyn med François. Men saa mindedes han den gamle Petranhskys Ord: „Hvis vi vil tale med ham, maa vi skynde os.“ Det var altsaa en Døendes sidste Ønske.

Pierre skyndte sig ud paa Garnisonssygehuset. Over-

alt mødte han „Jenser“, der var mærkede af Krigen, men han havde selv ligget saa længe paa Hospital, at al denne Elendighed kun gjorde ringe Indtryk paa ham.

Han blev ført hen til en af Fællesstuerne. Straks, da han traadte ind, saa han François. Den tidligere Lærekammerat laa med lukkede Øjne og et lidende Træk i det blege Ansigt.

Pierre gik hen til Sengen. Han betragtede længe de udmagrede Træk. Saa sagde han sagte:

— François!

Den Syge aabnede Øjnene, men i det samme udstødte han et Skrig, og der kom et Udtryk af Rædsel i hans Ansigt.

En Soldat, der med Bind om Hovedet sad paa en Sengekant og spillede Kort med en syg Kammerat, saa et Øjeblik op, og fra en anden Seng rejste et udtæret Skelet sig i Vejret. Saa blev der atter roligt paa Stuen. Man var saa vant til den Art Optrin.

François løftede atter sky Blikket.

— Er det virkelig Dig, Pierre?

Pierre nikkede.

François betragtede ham længe ufravendt uden dog at møde hans Blik.

Endelig drog han et Lettelsens Suk og sagde med tyk Stemme:

— Gud ske Lov! Saa dør jeg dog ikke som Morder! Vil Du tilgive mig, Pierre?

Pierre rakte ham sin Haand. François greb den og kyssede den flere Gange heftigt.

— Bliv lykkelig, Pierre! sagde han derefter mat, medens Stemmen begyndte at blive svag. Den stærke Sindsbevægelse havde øjensynlig udtømt hans sidste Kræfter.

Han gjorde en Bevægelse med Haanden, at Pierre skulde nærme sig til ham. Hans Blik hvilede ængsteligt spørgende paa ham, medens han med sagte, usikker Stemme spurgte:

— Ved hun det?

— Nej!

François rakte sin Haand ud og trykkede Pierres saa let, at det næsten ikke kunde mærkes. Saa sagde han svagt:

— Tak! Vil Du love mig, at det bliver en Hemmelighed mellem os?

Pierre nikkede atter.

Der gik et befriende Træk over François's Ansigt, og med et dybt Suk sank han tilbage i Puderne.

Inden Pierre gik, lukkede han sin gamle Lærekammerats Øjne og paatog sig alle Forpligtelser ved Begravelsen.

Da han kom tilbage, fortalte han kort, hvad der var sket.

— Det var det bedste for ham, sagde den gamle Petranhsky, han duede ikke mere.

— Hvad sagde han til Dig? spurgte Käthie, da hun var bleven alene med Pierre.

— Han bad mig om Tilgivelse.

— Om Tilgivelse, gentog Käthie langsomt, saa har han alligevel været et godt Menneske.

— Saadan vil vi to i hvert Fald mindes ham, sagde Pierre og kyssede hende.

KUPPELSPRINGET

Trapezkunstnerinde Miss Ænea til Løjtnant Frederik v. Fahrer.

Kære elskede Fetti!

Hvorfor ser jeg Dig aldrig mere. Du ved, hvor mit lille Hjerte, som Du altid kalder det, banker uroligt, naar Du ikke har været hos mig.

Kan Du nænne at lade mig længes saadan. Din lille Kolibri sidder sørgmodigt paa sin Pind i Buret med forpjuskede Fjer. Slip den ud igen i Solen, og prøv paa at fange den, medens den flagrer fra Blomst til Blomst som en vinget Ædelsten.

Du ved, hvor svært det falder mig at bruge Pennen. Men de søde Ord er dine egne, som Du saa ofte har hvisket mig i Øret. Jeg tørster efter at høre dem igen af din Mund og med din kære Stemme.

Jeg er ikke vred paa Dig. Jeg er kun bedrøvet, fordi jeg aldrig mere har Dig hos mig uden i Drømme.

Du vil kun øge min Kærlighed ved Adskillelsen. Ikke sandt? Men lad det nu ikke vare længere, ellers hensygner din af Længsel vansmægtende lille

Kolibri.

Løjtnant Frederik v. Fahrer til Miss Ænea.

Ærede Frøken!

Jeg beder Dem oprigtigt undskylde, at jeg har været saa uhøflig ikke at aflægge Dem min skyldige Visit, min skyldige Afskedsvisit, kunde jeg gærne sige.

Jeg burde have gjort det for længe siden, og jeg beklager, at det ikke er sket, da det let kunde tydes som Fejghed. Jeg forsikrer Dem imidlertid for, at det er sket af Finfølelse for at undgaa de pinlige Optrin ved et Brud, der maa være saa smerteligt som mellem os.

Grunden til min Udeblivelse er maaske allerede ad Omveje bleven Dem bekendt. Jeg er ikke længere nogen fri Mand. Hvad der maatte ske før eller senere, er sket. Jeg er bleven forlovet, og jeg agter i den nær-

meste Tid at indtræde i Ægtestanden. Jeg regner paa Deres Diskretion og Finfølelse, som jeg saa ofte har haft Anledning til at beundre, naar jeg tilstaar Dem, at det ikke udelukkende er Kærlighed, der har bestemt mig til dette Skridt.

Forholdenes Magt har været stærkere end min frie Vilje.

Jeg beder Dem være forvisset om, at jeg altid med Taknemlighed vil bevare Mindet om vort Samvær, og jeg haaber, at dette Brud, der nødvendig maatte blive uundgaaeligt mellem to Mennesker af saa ulige Kaar som vi, maa vise sig at blive til Held for os begge i Fremtiden.

Deres ærbødige

Frederik v. Fahrer,
Løjtnant ved 1. Dragonregiment.

Udklip af Artistbladet „Programmet“.

I „Hippodromen“ skete i Lørdags Aftes et meget beklageligt Ulykkestilfælde.

Den lille nydelige Trapezkunstnerinde Miss Ænea eller „Kolibrien“, som hun kaldtes paa Plakaten, skulde til at foretage det store Dykkerspring.

Hun havde fuldendt sit Luftarbejde og lod sig som sædvanlig i et Tov hejse op til det øverste af Cirkusbygningen.

Medens hun smilende ligesom vinkede til Afsked med Publikum, forsvandt hendes lille metalglinsende

Skikkelse med de fine, spinkle Staallemmer og det barnlige Ansigt med de store drømmende, blaa Øjne op i Cirkuskuplen.

Et hvidt broderet Lommetørklæde, som hun havde bundet om Halsen, idet hun steg til Vejrs, dalede først som en Due ned gennem Rummet for ret at markere Højden for Tilskuerne.

Det var iøvrigt ikke det Lommetørklæde, hun plejede at bruge, idet hun ellers benyttede et farvestraalende Stykke Silketøj, der, naar det gled gennem de elektriske Reflektorers Straaler, lignede en lille flagrende Kolibri. Denne Detaille har dog ikke nogen Betydning, og vi noterer den kun for Fuldstændighedens Skyld.

De vanlige Raab skiftedes mellem Manegen og Kuplen til Tegn paa, at Alt var i Orden.

— Allright! lød det dernede.

Oppefra svaredes med nogle Ord, som Miss Ænea oftere benyttede som Klarraab, men hvis Mening ingen nogensinde havde opfattet.

Ogsaa dette er ret ligegyldigt, da de forskellige Artister ofte benytter de forskelligste Udbrud, eftersom de ligger bedst for deres Stemme.

Miss Ænea, der hang med Hovedet nedad, slap Trapezen med Benene. Fra Orkestret, der en Tid havde holdt inde for at spænde Opmærksomheden, begyndte en rullende Trommehvirvels Lavine. Som en Pil skød det lille spænstige Legeme gennem Luften.

Et Gys gik gennem Publikum. Hos de Cirkusvante, der stod i Sidegangene og fulgte Flugten, var ingen Nerve i Spænding. De nød kun med tilhærdet Blasethed det Angstens Pust, der rislede ned over de naive Tilskuere. De vidste, at Miss Ænea altid lod sig falde med stiv Hals, som hun med katteagtig Smidighed først bøjede, naar hun var naaet et Par Fod fra det stramt udspændte Næt. Om et Øjeblik havde hun taget Stødet af med sine smaa, runde Skuldre og vilde smilende og let som et Egern svinge sig ned i Manegen.

Der gik et Skrig gennem Publikum, og de Cirkusvante blegnede. Miss Æneas lille Nakke bøjede sig ikke som sædvanlig.

Fra den betydelige Højde styrtede hun lige ned paa Hovedet og laa livløs uden en Lyd med knækket Hals.

Paa Cirkusbygningen vajer Flaget idag paa halv Stang, medens Begravelsen foregaar.

Iaften gaar Forestillingen lystig som sædvanlig.

Løjtnant v. Fahrer til en Ven.

Kære Ven!

Jeg trænger til at hviske i Sivene ligesom Kong Midas.

Hvad der skete i Lørdags i „Hippodromen“, har, som Du allerede kan tænke Dig efter det, Du kendte til mine Forhold, gjort et uudsletteligt Indtryk paa mig.

Heldigvis var jeg ikke til Stede, da Ulykken skete. Jeg var bedt sammen med nogle Venner til mit sidste Ungkarlegilde. Havde jeg set den lille Kolibri ligge med knækket Hals som en død Fugleunge, saa tror jeg, at jeg var bleven greben af et Vanvid, der maaske havde trykket mig Revolveren i Haanden.

Nu er min Sorg bleven stille og indadvendt. Men jeg ruger over den, og blodige Syner forfølger mig ofte om Natten.

Jeg har nemlig faaet en frygtelig Vished. Du ved, hvor sød og kaad hun altid var, den lille Kolibri. Naar hun saa mig i Cirkus, og hun skulde gøre det store, farlige Kuppelspring, havde hun fundet paa i det Øjeblik, da hun udfordrende fristede Døden, saa at sige at vie sig til mig. Som en *Espada,* der kaster Hatten fra sig og nævner sin Dames Navn, idet han fører den blanke Klinge mod Tyren, saaledes raabte hun, idet hun satte af: *For You, Fetti!*

For mig, for mig alene vilde hun gøre Springet uden Hensyn til alle de ligegyldige Mennesker, der sad

paa deres Plads og købte sig for et Par Kroners Pirring ved at se et Liv i Fare.

Ofte drev hun Spændingen til det yderste og bøjede først sin lille, saa stridige Nakke nogle faa Tommer fra Nettet.

Naar hun saa kom ud paa Saddelpladsen og jeg tilfældig stod der og bebrejdede hende, at hun var saa dumdristig, da lo hun, lagde Haanden paa mit Hjærte og sagde:

— Lad mig mærke, om det banker stærkere.

Jeg blev nødt til at rejse en fjorten Dages Tid bort i Tjenesteanliggende. Da jeg kom tilbage, sagde Kolibrien til mig:

— Du maa ikke tro, at jeg nogen Aften har glemt dig.

Saa viste hun mig det lille metalfarvede Tørklæde, som hun lod dale ned gennem Rummet, før hun sprang. I Hjørnet stod broderet! *For You, Fetti!*

Morgenen efter, at hun var styrtet ned, modtog jeg paa Sengen et Brev. Det indeholdt ikke noget skriftligt, men kun det lille metalfarvede Tørklæde med de broderede Ord: *For You, Fetti!*

Jeg smilede og lagde det ned mellem mine smaa Souvenirs. Hun var altsaa ikke længere vred paa mig! En Time senere læste jeg Bladene . . . .

Stakkels lille Kolibri!

Fru v. Fahrer til en Veninde.

Kære Veninde!

Jeg havde aldrig troet, at det vilde gaa saa godt i mit Ægteskab.

Jeg vidste, at Fritz fra sin Ungkarletid var vant til at bevæge sig meget ude, at han gærne færdedes i Cirkus,

og at han selvfølgelig der ogsaa til Tider var lidt mere elskværdig, end det strengt taget vilde være klædeligt for en Ægtemand.

Under Hensyn til vor Aldersforskel besluttede jeg straks fra Begyndelsen at stille mig meget liberalt overfor ham, naar han ikke tilsidesatte de Hensyn, han skyldte mig.

Nu har vi været gifte i over et Aar, men Fritz har ikke været ude en eneste Aften. Han er maaske lidt

vel stille, men det klæder ham allerkæreste, og selv om jeg gik med, tror jeg ikke, det vilde være muligt at drive ham til at sætte sin Fod i Cirkus. Jeg opfordrer ham selvfølgelig ikke dertil, thi jeg har aldrig kunnet fordrage disse halvnøgne Mennesker, og jeg er kun altfor glad ved at se Fritz gaa helt op i sit Hjem.

Hvad en fornuftig Kvinde dog kan udrette ved at tage en Mand paa rette Maade!

Tusind Hilsner og Kys, kære Emmy,

fra din lykkelige

Ellen.

VENUSDUFT

PROLOG.

Døren til tredje Kriminalkammer gik op. En Opdagelsesbetjent traadte ud med en lille Negerdreng paa en halv Snes Aar. Barnet holdt sig tæt op ad Opdageren og fulgte nøjagtigt hans Skridts Hurtighed, som var det bange for at blive taget med Tvang, hvis det enten fik Udseende af at ville løbe sin Vej eller af ikke at ville gaa frivilligt med.

Negerdrengen var iført et klædeligt, kaffebrunt Liberi med blanke Guldknapper. Hans store Øjne havde et trofast Udtryk som en Hunds og saa bedende og forskræmte til alle Sider. Af og til trillede et Par Taarer ned over de sorte Kinder.

Opdageren gik hurtig med Drengen ned ad Trapperne; men de daarlige Lokaliteter kunde dog ikke forhindre, at det lille Optog fulgtes af mange nysgerrige Øjne og ubarmhjertige Bemærkninger.

Nede i Gaarden holdt det uhyggelige, rullende Fængsel, der populært paa Domhuset gik under Navnet „Salatfadet“. En mørkt udseende Fængselsbetjent sad

CARSTEN

i dets aabne Dør og læste i en Avis. Han saa i Vejret, rejste sig hurtig og lod den lille Negerdreng springe op. Saa lukkede han ham ind i en af Vognens smaa Celler, slog Hoveddøren til og stillede sig selv ved det nedslaaede Vindue i Enden af Vognen.

Lidt efter hørtes en Klokkes Kimen gennem Gaarden. Kusken piskede paa Hestene, det uhyggelige Køretøj satte sig tungt i Bevægelse, og „Salatfadet“ rumlede af Sted over Stenbroen paa Vejen ud til det store Fængsel.

I. KAPITEL.

Inde i tredje Kriminalkammers udstrakte Værelse, hvis Vægge ikke i Mands Minde syntes at være vadskede højere, end en Rengøringskone kunde naa, sad Assessoren imidlertid bag sit brede Skrivebord med de mange Forordninger og Papirer.

Assessoren syntes noget urolig og nervøs. Han rejste sig et Par Gange og gik op og ned ad Gulvet. Saa satte han sig atter, medens han ligesom mekanisk vedblev at banke sig med en Lineal i den ene Haand.

Til sidst trykkede han tre Gange paa en elektrisk Knap.

Der forløb nogle Minutter, saa traadte en Mand høfligt bukkende ind og stillede sig militærisk foran Skranken.

— Assessoren ønsker?

— Kom indenfor og tag Plads et Øjeblik, Hvid! sagde Assessoren. Jeg vil tale med Dem om en Sag.

Hvid havde i sit Ydre intet, der mindede om den sædvanlige Opdagertype, som synes at kokettere med

sit inkvisitoriske Blik. Det var en lille, lys, sirlig Mand med et Par ualmindelig klare, blaa Øjne, der spillede med skarp Glans. Hans Væsen var høfligt og forekommende, hans Bevægelser hurtige, og hans Toilette meget soigneret.

Det var sjældent, at Hvid havde haft Held med sig i Affærer, der fra Begyndelsen var lagte i hans Hænder. Kammeraterne paastod, at det var, fordi han havde for megen Fantasi. Han tog straks fat paa alt for mange Bove.

Derimod var det ikke sjældent sket, at en Sag, der var løben ud i Sandet paa Grund af falsk Spor, atter var sat i Gænge af ham, efter at den var opgivet af den, der havde haft med den at bestille. — Mellem Kolleger gik Hvid derfor under Navnet „Sporskifteren".

„Sporskifteren", der aabenbart var meget smigret over den Elskværdighed, med hvilken Assessoren havde modtaget ham, havde først staaet et Øjeblik afventende. Efter en Bevægelse af Assessoren havde han sat sig ned, og hans blanke, spillende Øjne hvilede nu opmærksomt paa Dommeren.

— Saa De den lille Negerdreng, der gik ud?

— Ja, et Glimt af ham!

— Hvad Indtryk gjorde han paa Dem?

— Det kan jeg ikke svare paa, Hr. Assessor; jeg saa ham saa flygtigt.

— Naa! Ja, jeg har nu det bestemte Indtryk, at han er uskyldig; men Indicierne imod ham er saa vægtige, at jeg har været nødt til at lade ham anholde.

Desuden tror jeg, at Isolering er det eneste Middel, gennem hvilket hans Uskyld kan bevises. — Har De Lyst til at forsøge Dem med Sagen?

— Hvis det er en interessant Opgave, Hr. Assessor, saa ved De, at jeg hellere vil bruge mine mulige Evner til at opklare uskyldig Mistanke end til at udfinde Skyld.

— Ja, det er en virkelig interessant Opgave. De kender den noget excentriske Sangerinde, der optræder under Navnet Frøken Olanda?

— Ja vel!

— De ved formodentlig ogsaa, at hun for nylig har bygget sig en ualmindelig elegant Villa, om hvilken der har været fortalt saa meget i Bladene?

— I Vidbæk!

— Ganske rigtigt! De kan selv tage ud og gøre Dem nøjagtig bekendt med hendes Lejlighed; men for at orientere Dem lidt foreløbig, kan De se her paa dette Rids.

Assessoren tog et stort Ark Papir frem af en Skuffe og bredte det ud paa Bordet.

— Ser De, her ligger hendes Soveværelse. Det er beklædt med Porcellænsplader og Spejle paa de tre Sider. Hun forklarer, at hun har indrettet det som en Art Boks, for at ingen skal kunne bestjæle hende for hendes Diamanter, saaledes som det allerede een Gang tidligere har været Tilfældet. Paa den fjerde Væg er der en forholdsvis lille Dør, der gaar ud til en muret Gang eller Entré. For Enden af den er der en Dør,

som fører ud til et temmelig smalt Forværelse. I dette Forværelse sover hendes lille Pikkolo, Negerdrengen, som en Art Porthund. — Damen har ikke gjort noget daarligt Indtryk paa mig; hun synes tværtimod at have en Del Medfølelse med andre og nødig at ville bringe dem i Ulykke.

Hun forklarer imidlertid, at hun nu ikke har kunnet undlade at melde Sagen til Politiet, da der er begaaet en hel Række Tyverier, som ikke kan være udøvede af andre end den lille Negerdreng. Hvis han havde villet tilstaa, havde hun straks ladet ham løbe; men han nægter absolut, og hun har derfor meldt Sagen for muligt at faa fat i de stjaalne Værdigenstande. Jeg har nu haft Drengen i Forhør, og jeg har foretaget en løselig Undersøgelse paa Stedet. Jeg maa desværre indrømme, at alt taler mod den lille Fyr. Alligevel har jeg faaet en vis Sympati for ham, og jeg vilde meget gerne ønske, at man kunde faa hans Uskyld konstateret, hvis han er uskyldig.

Paa den anden Side er det jo ikke godt at vide, hvorledes saadan en Knægt kan forstille sig. Jeg er ikke vant til Negerpsykologi.

Vil De imidlertid have Sagen, saa tag derud med det samme, og lad mig se, hvad De kan faa ud af det!

— Ja vel, Hr. Assessor!

Dermed forsvandt Opdagelsesbetjent Hvid med et Buk, og Assessoren satte sig atter, mere rolig end før, til at studere i sine Akter.

II. KAPITEL.

„Sporskifteren“ var taget ud til Vidbæk. Det var en prægtig Sommerdag med mange glade Badegæster, der tumlede sig nede ved Stranden, medens de gamle, vejrbidte Fiskere stod og bødede deres Garn med urokkelig Alvor.

Opdageren traadte ind i en Villahave. En omtrent trediveaarig Dame, der havde ligget i en Hængekøje, kom hurtigt hen imod ham. Hun holdt en stor Hat i Haanden, medens hun purrede op i det smukke Haar. Hun var iført en tilsyneladende tarvelig blaa- og hvidstribet Sommerkjole; men dens Snit og Stof fortalte tydeligt nok om, at den alligevel var betalt i dyre Domme, og dette Indtryk bekræftedes ved, at der til Knapper var anvendt ægte Turkiser.

Med udsøgt Høflighed hilste Opdageren paa Damen, der med sin matte Teint og sine mørke Øjne maatte kaldes meget smuk, hvis der ikke over hendes Væsen havde været en ejendommelig, hysterisk Nervøsitet, der ikke undgik Politimandens skarpe Blik.

Frøken Olanda og Opdageren fulgtes gennem Haven op til den smuktbyggede Villa, der havde Udsigt lige til Havet, og Sangerinden sagde:

— Det gør mig saa ondt for den lille Fyr. Jeg har taget mig af ham engang paa en Rejse. Han hørte til en Negerkaravane, der var gaaet i Stykker, og jeg syntes, at hans Øjne var saa gode og ærlige, at han umuligt kunde være i Stand til at stjæle. I lang Tid mærkede jeg heller ikke noget som helst i den Retning, før efter at jeg havde faaet indrettet mig her i den nye Villa.

— Hvor længe har De haft ham?

— I to Aar!

— Og De har aldrig tidligere mærket, at han stjal?

— Aldrig!

— Hvad hedder han?

— Han hedder James Hobson; men jeg kalder ham kun Jim.

— Har De noget imod at vise mig Deres Soveværelse, hvor Tyverierne er begaaede?

— Nej, selvfølgelig! Vil De følge med mig!

Frøken Olanda gik op ad Trapperne, og man kunde af den Raslen, som hendes Gang fremkaldte, tydeligt høre, at hun bar Silke under den jævne Sommerkjole.

Opdageren fulgte et Par Skridt bag efter hende gennem en stor, smuk Havestue og et lille Kabinet ud til en Trappeafsats.

De stod derefter foran en Dør, og Damen sagde:

— Vil De nu se! Denne Dør fører ind til det

lille Forværelse. I Sengen derhenne laa Jim og sov. Lige ved hans Hovedgærde er en Dør, der fører ind til en lille Korridor, som er uden Vinduer, og for Enden af denne Korridor gaar Døren ind til mit Soveværelse.

De traadte ind i Soveværelset, der var meget elegant udstyret med blaat Betræk af Silke, baade paa Tæpper og Møbler, og Toilettegenstande af blaa Onyks.

— Som De vil se, er der intet, absolut intet Sted, hvorigennem en Person udefra vil kunne trænge ind. Lyset kommer rigeligt gennem den Række smaa Ruder deroppe; men de er alle spærrede med et lille Gitter som et liggende, forgyldt Kors, og paa intet af dem er der sket Brud. Varmen kommer ind gennem Riste i Gulvet og føres ad Rør fra Badeværelset. Naar dertil kommer, at jeg altid har paalagt Jim om Natten at laase sin Dør indvendigfra, og at han — slavelydig som han er — altid har gjort dette — ja, saa vil De kunne forstaa, at det er saa godt som udelukket, at nogen anden end han har kunnet udføre Tyverierne.

— Maa jeg spørge, hvori disse har bestaaet, og under hvilke Omstændigheder Værdigenstandene er forsvundne?

— Ja, Tyverierne er alle forefaldne under de samme Omstændigheder. Hver Aften, naar jeg har klædt mig af for at gaa i Seng, har jeg lukket de Smykker, som jeg den Dag har baaret, inde i det Jærnskrin, som staar der ved Siden af min Seng. Undertiden er det imidlertid sket, at jeg har beholdt et af dem paa, eller at jeg

har følt mig generet af et Smykke, som kun sjældent forlader mig. Det er derfor forefaldet tre Gange, at jeg — efter at være kommen i Seng — har taget et Smykke af og lagt det paa mit Toiletbord. Første Gang var det en kostbar Ring, anden Gang var det et Par Ørenringe, og tredje Gang var det en Naal, som var bleven siddende i mit Haar. Alle tre Gange var Smykkerne forsvundne om Morgenen. Ingen anden end Jim kunde være Tyven.

— Men hvordan skulde han vide, at De netop de Nætter havde lagt noget fra Dem?

— Det forstaar jeg heller ikke. Men jeg kunde tænke mig, at han hver Nat har sneget sig herind og derefter har taget, hvad der laa fremme, enten af Gridskhed eller maaske af ren Rapselyst. Man ved jo ikke, hvordan saadan en lille Negerhjerne er konstrueret. Maaske har han Ravnens Lyst til at tage alt, hvad der glimrer, uden at gøre sig klar over dets Værdi — maaske er han slet og ret Kleptoman!

III. KAPITEL.

„Sporskifteren“ havde ikke svaret, medens Damen udviklede sine Teorier. Han var opmærksom gaaet rundt i Værelset og havde undersøgt alt. Til sidst sagde han med Overbevisning:

— Ingen kan komme ind i dette Værelse uden gennem Korridoren.

— Det glæder mig, sagde Damen med et lettet Tonefald, at ogsaa De kommer til det Resultat. Saa har jeg ikke gjort den lille Fyr Uret, hvad Motiv han saa end maa have haft til sine Rapserier. — Er der mere, De ønsker at se?

— Nej! svarede Opdageren.

De fulgtes atter ud gennem Værelserne. Da de kom ind i Kabinettet, standsede Opdageren pludselig og pegede paa en Art Luge i Væggen.

— Hvad er det? spurgte han.

— Det er en i Væggen indmuret Jærnkasse, i hvilken jeg gemte mine Smykker, før jeg havde faaet indrettet mit Sovekammer.

— Har De Nøglen til Klappen?

— Nej, den har jeg gemt et eller andet Sted — jeg ved saamænd ikke selv hvor. Da jeg ikke bruger Skabet længere, og da det intet indeholder af Værdi, har jeg ikke mere lagt Vægt paa det.

— De maa tænke Dem nøje om, og De maa genkalde i Deres Erindring, hvor Nøglen er!

Frøken Olanda stod længe raadvild og syntes at anstrenge sin Hukommelse. Saa sagde hun endelig:

— Jeg ved virkelig ikke, hvor den er; men det kan da ogsaa være ligegyldigt. Jeg ved, at den i hvert Fald er saa godt gemt, at Jim ikke har kunnet faa Fingre i den, og at han næppe vilde have været saa fræk at gemme sine Tyvekoster der.

— De maa skaffe Nøglen! svarede Opdageren kort. Ellers lader jeg Døren til Vægskabet sprænge!

— De optræder temmelig myndigt! sagde Damen, ikke uden en vis Fortrydelighed i Stemmen.

— Jeg optræder som Politimand, der for enhver Pris skal have Lys i denne Sag, som er alt andet end klar! — Kan De ikke tænke Dem, hvor Nøglen er?

Frøkenen syntes atter at gøre et fortvivlet Forsøg paa at anstrenge sin Hjerne; men da det øjensynlig mislykkedes, gik hun hen i et Hjørne af Værelset og trykkede paa en elektrisk Knap.

En nydelig, fiks lille Tjenestepige med aabent, opvakt Ansigt og en simpel, men net og smagfuld Paaklædning traadte ind.

— Kan Du huske, Ellen, hvor vi har gjort af Nøglen til Skabet der?

— Den har Frøkenen gemt i Deres Chatol! svarede

Tjenestepigen hurtig. De lagde den i det lille Skildpaddeskrin.

— Er Du vis paa det?

— Ja, det husker jeg tydeligt! Det var den Dag, De flyttede ind i det nye Sovekammer.

Frøken Olanda gik hurtig tilbage, fulgt af Opdageren. Hun tog sine Nøgler og aabnede Chatollet. Derefter trykkede hun paa en lille Klapfjeder. En

Skuffe aabnede sig, og i den stod et Skildpaddeskrin. Hun aabnede med en lille Nøgle Skrinet og udstødte et Raab af Forbavselse.

— Her er den virkelig — jeg har ikke anet, at den laa her! sagde hun, medens Opdageren stift fikserede Tjenestepigen, der saa ham lige i Øjnene.

Damen gav Pigen et Tegn til, at hun skulde forsvinde, hvad hun kun tøvende gjorde.

— De tror da ikke, det er hende? spurgte Frøken Olanda hurtig.

— Kommer hun ind til Dem om Morgenen? spurgte Opdageren i Stedet for at svare.

— Ja, men aldrig før Jim allerede har været oppe i en halv Time og har lukket Døren op til Forværelset.

— Naa, men lad os nu foreløbig se, hvad der findes i Vægskabet!

De gik ind i Kabinettet, hvor Ellen stak sin lille Opstoppernæse ind mellem et Par Portièrer for at se, hvad der skulde foregaa.

Opdageren satte Nøglen i Laasen og aabnede Klappen. I Jærnskrinet laa: En Fingerring, et Par Ørenringe og en Naal til Haaret.

— Er det ikke alt, hvad De savner? spurgte Opdageren.

— Jo! svarede Frøken Olanda i den højeste Forbavselse. Han maa jo være en ren, lille Ravneunge! Og hvordan har han kunnet finde den Nøgle og lægge den tilbage, uden at jeg har mærket noget?

Opdageren svarede ikke herpaa, men laasede atter Skabet og sagde:

— Vil De lægge denne Nøgle tilbage paa det Sted, hvor De har taget den, og lukke af for den ligesom tidligere!

— Ja, men nu behøver De ikke at gøre Dem mere Ulejlighed. Jeg har jo faaet mine Smykker igen, saa nu maa Jim gerne slippe for mig.

— For Dem? Ja! Men en Sag, der først er overgivet til Politiet, slipper dette ikke, før den er fuldt oplyst, hvem Ansvaret saa end kommer til at ramme.

Med disse Ord forlod Opdageren Villaen.

Da han var gaaet, styrtede Ellen ind og kastede sig med graadfyldt Blik ned for den næsten lige saa bestyrtede Frøken, idet hun udbrød:

— Bare han ikke vil mig ondt! Jeg har intet gjort — det sværger jeg Dem til — jeg har intet gjort!

Frøken Olanda klappede beroligende den lille Kammerpige paa Hovedet; men hun fandt ingen Ord til at trøste hende med.

IV. KAPITEL.

„Sporskifteren“ havde tilsagt Frøken Olanda til at møde hos sig. Hun sad nu i sit eleganteste Toilette paa en af de smudsige Bænke i det gamle, uordentlige Raadhus, hvor mange nysgerrige Blikke næsvist mønstrede hende.

Frøkenen ønskede af Hjertet, at hun aldrig nogen Sinde havde blandet Politiet ind i Sagen. Hun kendte ikke noget mere afskyeligt end at møde efter disse korte, kommanderende Tilsigelser, der gav hende en Fornemmelse, som om det var hende selv, der var Forbryderen.

Inde i sit lille Kontor, hvor der kun var et Skrivebord, en gammel Sofa og et Gruppeportræt af Sangforeningen „Rufinus“s Medlemmer, afhørte „Sporskifteren“ den lille Negerdreng Jim.

Drengen er hvert Øjeblik ved at græde; men Opdageren taler venligt og tillidvækkende til ham.

— Kan Du slet ikke give mig nogen som helst Oplysning om Tyverierne?

— Nej! gentager Negerdrengen med skælvende

Stemme. Hvor skal jeg dog kunne det? Jeg har altid ligget og sovet i min Seng — det har jeg, det forsikrer jeg Dem for, og jeg har aldrig anet noget, før Frøkenen kom ind om Morgenen og sagde til mig, at nu havde jeg igen stjaalet. Men jeg vidste altid, naar det vilde ske.

— Vidste Du det? siger Opdageren forbavset og interesseret.

— Ja! siger Jim næsten skamfuld. Det er, som om han er bange for, at han ikke vil blive troet.

— Hvad mener Du?

— Den store Aand har fortalt mig det i Drømme.

— Tal dog, saa man kan forstaa det, Dreng! Hvordan fortalte den store Aand Dig det?

— Om Natten drømte jeg af og til, at Frøkenen kom hen til min Seng. Hun blev staaende ved mit Hovedgærde og sagde:

— Nu har Du igen stjaalet, Jim! Hvor kan Du dog nænne at gøre mig den Sorg?

Saa græd jeg og forsikrede hende, at det ikke var Tilfældet. Hun gik; men lidt efter kom hun tilbage og stod atter ved mit Hovedgærde, medens hun sagde:

— Fy, Jim, Du er jo en Tyv!

Saa forsvandt hun.

Hver Gang jeg havde haft den Drøm, skete det om Morgenen, at jeg blev beskyldt for at have stjaalet noget om Natten. Det var den store Aand, der havde sendt mig et Varsel.

Opdageren har med Spænding hørt paa Drengen, medens denne troskyldigt har fortalt.

— Det er godt, min Dreng! Du har Ret — det er netop den store Aand, der vaager over os alle sammen, som har sendt Dig den Drøm, for at din Uskyldighed skulde blive bevist.

— Tror De? siger Negerdrengen, og hans Øjne straaler.

— Ja, det tror jeg, eller det haaber jeg i hvert Fald! siger „Sporskifteren“ og klapper Drengen venligt paa Hovedet. Men nu maa Du tilbage til Arresten. Det vil forhaabentlig ikke vare længe.

— Jeg bryder mig slet ikke om, at jeg skal sidde i Fængsel, naar bare Frøkenen maa faa Vished for, at jeg ikke er en Tyv. Hun har altid før været saa god ved mig; men nu er hun vred, og det gør mig saa ondt.

Idet Jim bliver ført ud, ser han Frøken Olanda. Han sender hende et saa bønligt Blik med sine trofaste Hundeøjne, at det skærer hende i Hjertet, og hun næsten føler, at hun er ved at faa ondt.

Da hun kommer ind til Opdageren og har taget Plads i Sofaen, siger hun derfor straks:

— Kan hele denne Sag ikke falde væk, og den lille Fyr sættes i Frihed? Jeg kan ikke holde disse Sindsbevægelser ud.

— Nej, siger Opdageren, nu maa Retfærdigheden gaa sin Gang.

Frøken Olanda sukker, medens Opdageren, der har betragtet hende stift og ligefrem har lugtet til hende som en Hund, der snuser efter Vildtets Spor, pludselig siger:

— Hvad er det for en Parfume, De bruger?

— Hvad kommer det dog den Sag ved! svarede Frøken Olanda, ikke uden en vis Fornærmethed i Stemmen.

— Naar jeg spørger Dem, kan De være sikker paa, at det kommer Sagen ved. Hvad er det for en Parfume?

— Det er en fransk Parfume, der hedder Venusduft.

— Bruger De altid den?

— Ja, altid den og kun den! Jeg lader den komme specielt til mig direkte fra Paris.

— Bruger De den ogsaa paa Deres Natdragt?

Frøken Olanda svarer lidt tøvende:

— Ja!

— Har De noget af den Parfume hos Dem?

— Ja, jeg har en lille Flaske her i min Citytaske, svarer Frøkenen og tager en lille Krystalflakon med Guldkapsel frem.

— Har De noget imod at laane mig den en Dags Tid? Jeg tror, at jeg kan have Nytte af den.

— Naar De tror det, er det mig selvfølgelig en Fornøjelse at overlade Dem den! svarer Frøken Olanda, idet hun rækker Opdageren Flasken.

Dermed er Samtalen forbi.

Da Frøken Olanda i sin elegante Ekvipage forlader Raadhuset, er hun meget underlig til Mode.

Hvad Forbindelse kan der være mellem Tyverierne og den hende saa kære Yndlingsparfume, Venusduft.

V. KAPITEL.

„Sporskifteren“ ringede paa paa Arrestbygningen. Klokken gav Genlyd langt inde i de skumle Gange og vakte mange underlige Tanker hos de Arrestanter, der enten laa vaagne uden at kunne sove, eller som fløj op af Drømme ved den usædvanlige Lyd.

Det var nemlig ud paa Natten, og paa den Tid var det sjældent, at der blev ringet paa Bygningen.

Arrestforvareren lukkede søvnigt op, efter at han først havde kigget forsigtigt ud gennem et tilgitret Glughul. Saa lod han „Sporskifteren“ træde ind i en Art Mellemgang, der var tæt lukket med forsvarlige Gittere.

— Jeg har Assessorens Tilladelse til at besøge en Arrestant.

— Naa, skal der nu laves Hokuspokus med en eller anden sølle Djævel for at faa ham til at bekende? Kan de nu ikke engang faa Nattero? sagde Arrestforvareren, der under sin Virksomhed var bleven lidt af en human Filosof.

— Jeg kommer ikke for at lokke nogen i en Fælde, men kun for at faa en ud igen, der er bleven hængende.

— Saa? Ja, lad os bare blive af med ham, for det kniber svært i Aar med at skaffe Husrum. Hvem er det?

— Det er den lille Neger.

— Se, se! Ja, nu skal jeg føre Dig op til ham. Kom saa med!

De gik ind gennem Kontrollen, hvor der brændte et søvnigt Lys, og kom saa op i Arrestbygningen. Med sine høje, stejle Trapper og Etagerne byggede oven paa hverandre i Galerier tog det store Rum sig meget fantastisk ud i den halve Belysning. De fulgtes ad op til det andet Galeri. De patrouillerende Opsynsmænd, der var iført mørke Uniformer, hilste tavs paa dem. Gennem et Glughul i Cellens Dør kiggede de ind i Jims Arrest. Maaneskinnet faldt ind til ham gennem det tilgitrede Vindue højt oppe i Muren. Det syntes, som om han sov tungt og trygt som selve den gode Samvittighed.

— Tror Du, det er muligt at lukke sig ind, uden at han vaagner? spurgte Opdageren.

— Det kan maaske lade sig gøre. Han plejer at have et godt Sovehjerte.

— Du kan lade være at laase Døren efter os.

— Det tør jeg ikke!

— Du kan jo selv vente her udenfor.

— Ja, ja!

Den sværе, tunge Dør blev aabnet saa sagte som muligt, og Opdageren traadte ind.

Han blev staaende henne ved Døren og lyttede. Da han mærkede, at Jim sov snorkende videre, nærmede han sig forsigtigt til hans Leje. Drengen laa i en Art Køje, der var til at

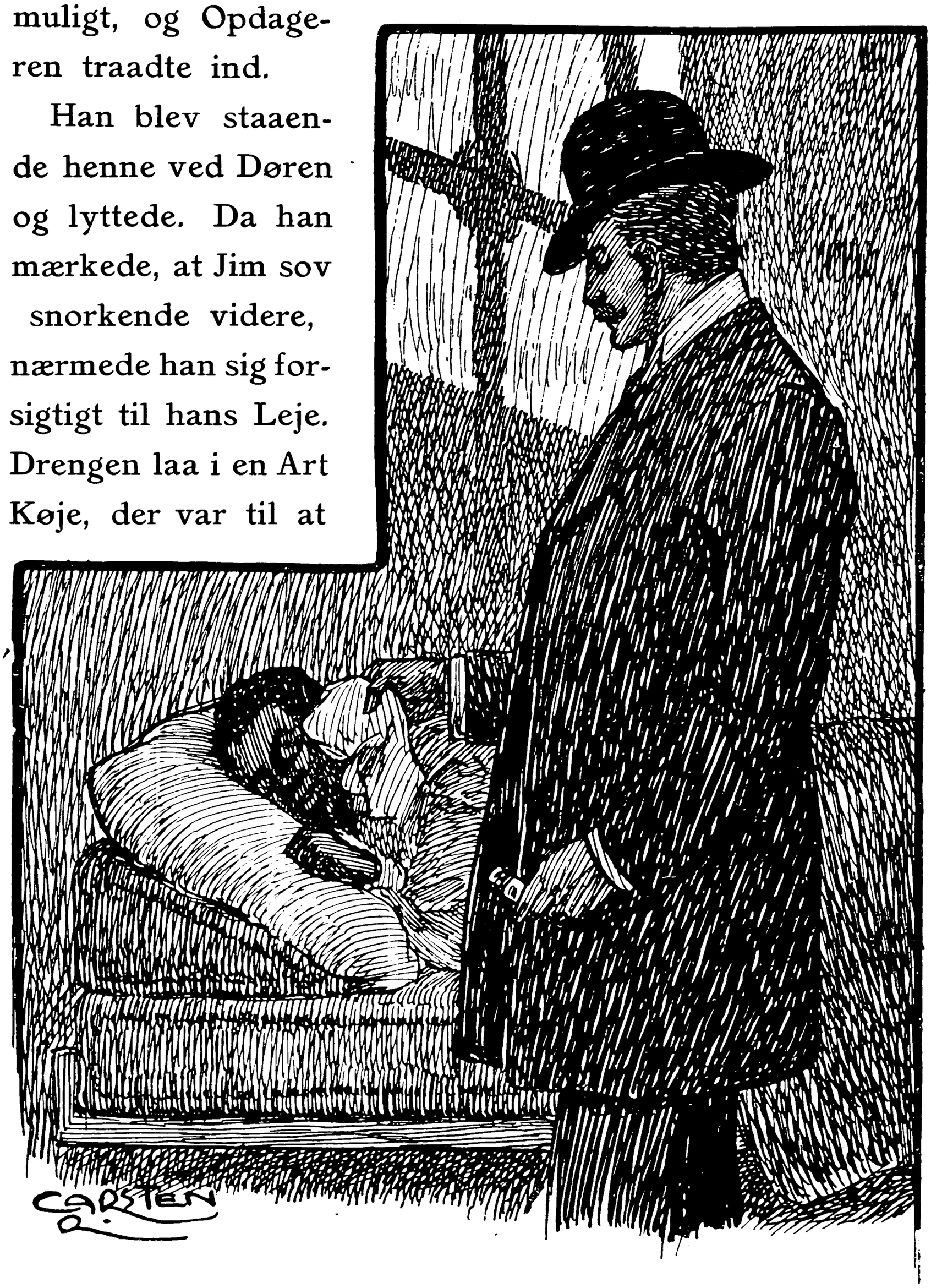

rulle sammen om Dagen op mod Væggen.

Opdageren tog sit Lommetørklæde frem af Bag-

lommen. Dernæst trak han en lille Flakon med Guldkapsel op af Vestelommen, fjernede Proppen og hældte en halv Snes Draaber af Indholdet paa Klædet. En stærk Duft bredte sig i Cellens før saa tunge, lumre, ubestemmelige Luft. Opdageren viftede to—tre Gange med Lommetørklædet forbi Jims Ansigt. Mellem hver Gang gjorde han et Ophold paa omtrent et Sekund. Jim begyndte at blive urolig, og han mumlede nogle uforstaaelige Ord i Søvne.

Pludselig greb Opdageren ham haardt i Skulderen og vækkede ham. Samtidig tændte han Lyset i Cellen, der foruden Sengen kun indeholdt et lille Bord og en Stol samt forskellige Opslag vedrørende Reglementet.

Jim for forskrækket i Vejret, medens han gentog:

— Det er ikke mig — nej, det er ikke mig!

Da han saa Opdageren, var han ved at udstøde et Skrig af Skræk og Forbavselse; men „Sporskifteren“ lagde beroligende Haanden paa hans Hoved og sagde:

— Hvad var det, Du drømte, Jim? Tænk Dig nu godt om!

Jim behøvede ikke at tænke sig om. Han sagde straks og uden at tøve:

— Jeg drømte om Frøken Olanda. Jeg drømte om hende akkurat paa samme Maade som om Nætterne, før jeg om Morgenen blev beskyldt for Tyveri. Hun stod ved min Seng og sagde, at jeg havde stjaalet.

— Saa Du hende tydeligt?

— Jeg saa hende ikke blot, svarede Jim; jeg lugtede hende ogsaa, og jeg kan lugte hende endnu. Er hun

her? tilføjede han pludselig, medens han gned Søvnen helt af Øjnene.

— Hvad mener Du med det, Jim?

— Jeg kender den Lugt saa godt. Der er ingen anden, der lugter saadan. I den første Tid, da hun holdt saa meget af mig, morede det altid Frøkenen, at jeg kunde finde hende, selv om hun var langt borte, og jeg ikke vidste, hvor hun var. Jeg behøvede blot at gaa efter den Lugt. Den hang i Stuernes Gardiner, ved de Bænke, hun havde siddet paa, ja selv i Buskene. Jeg kunde lugte hendes Spor overalt, selv om det kun var en Hundrededel saa stærkt som nu. Hun maa have været her!

— Det har hun ogsaa, Jim. Hun vilde ikke forstyrre Dig, da hun saa, at Du sov saa trygt. Men i Morgen eller i Overmorgen kommer hun igen for at fortælle Dig, at det ikke er Dig, der har stjaalet, og at hun har taget fejl. Og saa bliver det alt sammen godt igen, maaske meget bedre end før.

— Tror De? spurgte Jim, medens hans troskyldige Hundeøjne lyste.

— Ja, det tror jeg! Men nu skal Du blot lægge Dig roligt til at sove igen. Det skal nok alt sammen klare sig!

Jim tog Opdagerens Haand og trykkede den.

— Tak! sagde han. Jeg havde aldrig troet, at Politiet kunde være saa god!

Opdageren slukkede Lyset og gik ud af Cellen.

Der stod Arrestforvareren endnu med sit store Knippe Nøgler.

— Er Du færdig?

— Ja vel!

Døren blev lukket i og laaset med en raslende Lyd.

Saa gik de tavse sammen ned over Galerierne og de høje, stejle Jærntrapper, der forbandt Etagerne med hverandre.

Man hørte ikke en Lyd i den store Hal, hvor kun deres Skridt gav Ekko langt borte.

Da de var naaede ned til Udgangsporten, og Arrestforvareren skulde lukke Opdageren ud, smilede han og sagde:

— Det er svært, saa Du lugter fint! Ja, Du har nu altid gjort Lykke hos Damerne!

Saa aabnede han med et bredt Smil den store, tunge Port ud til Nytorv, og Opdageren skyndte sig af Sted i den lyse, maaneklare Nat, medens Klokken slog to paa Frue Taarn.

VI. KAPITEL.

Da Opdageren Hvid den næste Morgen kom ud til Villaen i Vidbæk, blev han lukket ind af Frøken Olandas lille, fikse Kammerjomfru.

Det gav et Sæt i den unge Pige, da hun saa Politimanden. Han havde efterhaanden gjort hele Huset nervøst med sine talrige Besøg. Ogsaa Frøken Olanda følte sig lidt uhyggelig tilpas, da „Sporskifteren“ blev meldt.

Opdageren gik imidlertid lige ind i Havestuen, hvor Frøken Olanda laa paa Sofaen i et let, løst Sommerkostume og stirrede gennem den aabne Dør ud over Havet.

— Undskyld, at jeg bliver liggende! sagde hun med svag Stemme og optrukken Pande. Jeg lider i disse Dage af en forfærdelig Migræne, og den er bleven endnu værre af alle de Sindsbevægelser, jeg har haft for den lille Fyrs Skyld. Hvordan gaar det saa?

— Jeg tror, at jeg nu er lige ved Maalet.

— Hvordan hænger Sagen da sammen?

— Ja, det vil det blive Deres Sag at sige mig, og ikke min Sag at fortælle Dem!

— Jeg forstaar Dem virkelig ikke! sagde Frøken Olanda, ikke uden en vis Irritation i Stemmen.

Den Opdager begyndte at kede hende.

— Ventetiden skal ikke blive lang. De maa nu kun love mig at foretage en eneste Ting til, saa antager jeg, at vi er færdige med hinanden.

— Naa, Gud ske Lov! Hvad er saa det?

— Naar De i Aften gaar til Ro efter at have gemt alle Deres Værdigenstande, maa De med Vilje glemme et eller andet, saaledes som Tilfældet har været, naar her er blevet begaaet Tyverier. Lad det for Eksempel være de to Slangeringe, som De bærer i Dag.

— Ja vel! Og hvad saa videre?

— Saa ikke videre!

— Hvad tror De, at det skulde hjælpe?

— Ja, vi faar se! For der er vel ikke stjaalet noget siden den lille Jims Arrestation?

— Nej!

— Det er godt! Tillader De, at jeg sætter mig ved Deres Skrivebord og skriver et Par Linier?

— Med Fornøjelse!

Opdageren satte sig og skrev nogle Ord paa et Ark Papir. Han lagde det derefter i en Konvolut, som han lukkede.

Saa gik han hen til Sofaen. Damen vilde rejse sig; men han sagde:

— Aa nej, De maa endelig ikke ulejlige Dem, især

da De ikke er rask! Jeg kender jo ogsaa godt selv Vejen. Jeg beder Dem altsaa blot om at gøre, som jeg har sagt.

— At undlade at gemme Ørenringene?

— Ja vel! Og dermed Adieu, Frøken Olanda! Jeg haaber, at vi ses i Morgen.

— Kommer De herud igen i Morgen?

— Nej — jeg venter, at De kommer til mig!

Dermed forsvandt Opdageren med et Buk.

Frøken Olanda blev liggende paa Sofaen og stirrede ud over Søen, medens hun forgæves spekulerede paa, hvad det var for noget Vidunderligt, der vilde passere i Nat. Hvordan skulde hun selv i Morgen kunne forklare, hvorledes Sagen hang sammen? Hun begyndte at tro, at den Opdager kun var en Vigtigmager, der vilde prøve paa at spille en Sherlock Holmes's Rolle.

Ude paa Gangen havde Opdageren imidlertid truffet den lille Kammerjomfru, der vilde lukke ham ud.

— Vi har ogsaa et Ord at tale sammen! sagde „Sporskifteren".

— Gud, De vil da ikke have mig blandet ind i den Affære? sagde den lille Kammerjomfru forskræmt.

— Nej, vær De ganske rolig! svarede Opdageren, medens han med Velvilje betragtede den unge Pige med de blussende røde Kinder og det næsten pudsig forskræmte Udseende. Der hviler ikke nogen som helst Mistanke paa Dem; men det er jo aldrig behageligt at

tjene i et Hus, hvor der forsvinder Værdigenstande, om man ogsaa selv har en aldrig saa ren Samvittighed!

— Nej, det skal Gud vide!

— Det maa derfor ogsaa være i Deres Interesse, at det oplyses, hvem Tyven er.

— Ja, selvfølgelig! Navnlig vilde jeg blive forfærdelig glad, hvis det ikke er lille Jim, for han har altid været saa skikkelig og rar.

— Godt! Men saa maa De være mig behjælpelig.

— Det vil jeg gerne! Men hvad skal jeg gøre?

— Det kan jeg ikke sige Dem endnu, da det i saa Fald let kan forstyrre hele Planen, hvis De skulde komme til at ytre et Ord til den ene eller den anden.

— Jeg kan godt tie, svarede Kammerjomfruen næsten fornærmet.

— Det kan jo gerne være; men jeg vil i hvert Fald ikke sætte Dem paa Prøve. Hvornaar gaar Frøken Olanda til Sengs?

— I disse Dage i Regelen Klokken ti.

— Saa snart hun er gaaet i Seng og har laaset Døren efter sig, saa aabn dette Brev og gør, hvad der staar i det.

— Er det noget svært?

— Nej, det er meget let. Men lad være at aabne Brevet, før Frøkenen er gaaet ind i sit Soveværelse. Der ligger vel ikke nogen nu, hvor Jim tidligere laa?

— Nej, Frøkenen er ganske alene i sine Værelser.

— Og er Nøglen til den indmurede Kasse i Kabinettet lagt paa sin Plads igen i Skildpaddeskrinet?

— Det tror jeg nok. Men jeg skal i hvert Fald sørge for, at det sker.

— Det er godt! Sig iøvrigt ikke noget til Deres Frøken om, at jeg har talt med Dem. Undlad helst ogsaa at tale til hende om Nøglen eller om min Person. Hendes Tanker maa helst blive spredte lidt. Har De forstaaet mig?

— Ja vel! svarede Kammerjomfruen, der var ualmindelig spændt og optagen, efter at hun først havde faaet Sikkerhed for, at hun ikke selv var blandt de mistænkte.

Et Øjeblik følte hun en ubeskrivelig Trang til straks at bryde Brevet. Men saa knappede hun sit Kjoleliv op og stak Brevet ind paa Brystet, hvorefter hun med en resolut Mine knappede til for det igen.

Hun vilde ikke tage det frem paa ny, før Frøken Olanda var gaaet til Ro. Hun vilde ikke være Skyld i, at noget gik forkert. I Nat skulde det store Eventyr altsaa opleves.

VII. KAPITEL.

Om Aftenen ved Titiden gik Frøken Olanda til Sengs. Hun var træt, nervøs og forpint af Migræne. Den lille Kammerjomfru hjalp hende saa væver som et Egern med Afklædningen og med at gemme Smykkerne. Da hun vilde fjerne Slangeørenringene, trak Frøkenen Hovedet til sig og sagde:

— Nej, lad dem sidde! Dem lægger jeg selv paa Natbordet, naar jeg først er kommen i Seng.

— Hvad skal nu det betyde? tænkte Kammerjomfruen.

Men da hun med sit kvikke Hoved forstod, at dette var et Led i den hele Komedie, som Opdageren havde arrangeret, spurgte hun ikke mere.

Da hun var færdig, fulgte Frøken Olanda hende selv paa Tøfler og i Natdragt hen til Udgangsdøren, aabnede den og laasede den efter hende med et: „God Nat! Sov vel!

Derefter gik Frøken Olanda til Sengs og slukkede Lyset.

Den lille Kammerjomfru rev begærligt Brevet frem fra Kjolelivet og satte sig til at læse det ved et Lys inde i Kabinettet.

Det var ikke store Sager, Opdageren forlangte af hende. Hun forstod ikke, hvad det skulde gøre godt for; men hun adlød, og i Løbet af nogle faa Minutter var Arrangementet i Stand.

Derefter hentede hun sine Tæpper oppe fra Soveværelset og lagde sig i Overensstemmelse med Ordren til at sove paa Sofaen i Kabinettet.

Straks syntes hun, at det var morsomt; thi hun var endnu saa fuld af Spænding og Forventning. Men længe varede det ikke, før hun begyndte at føle sig uhyggelig til Mode.

Hvad var det vel, der skulde ske i Nat?

Ude i Gaarden hørte hun af og til Hundens Gøen og Lyden af Nattevagtens Trin. Derfra var altsaa ingen Fare at vente, og i selve Villaen boede der jo kun to Piger og en Karl, som alle var skikkelige Folk.

Den lille Kammerjomfru laa uroligt og kastede sig frem og tilbage paa Sofaen, idet hun lyttede til hver Lyd. Hys! Hvad var nu det? Det var blot en lille Mus, der gnavede ude paa Verandaen. Hys! Hvad var nu det? Det var et Vindue, der klaprede inde i Villaen ved Siden af. Aldrig havde den lille Kammerjomfru vidst, at Natten var saa fuld af Lyde, som det er umuligt at bestemme, og som synes at høre til en anden mere hemmelighedsfuld Verden end den, i hvilken vi lever om Dagen.

Hys! Hun for op og satte sig med stive, stirrende Øjne oprejst i Sofaen. Denne Gang var Lyden ikke til

at tage fejl af — hun kendte den alt for godt. Det var Døren ind til Frøken Olandas Værelse, der aabnedes ganske sagte og derefter lukkedes igen.

Kammerjomfruen turde hverken skrige eller røre sig. Hun blev siddende oprejst, med Blikket stift hæftet paa Døren. Udenfor hørte hun sagte, listende Trin, og hun syntes at opfange Skinnet af et Lys gennem Nøglehullet.

Det varede lidt; saa var der en Haand, som tog i Dørgrebet.

Et Skrig var ved at undslippe hende, men det kvaltes i hendes Hals.

Nu gik Døren langsomt og forsigtigt op. En hvid Skikkelse traadte ind med et Lys i Haanden. Hun bevægede sig langsomt, men sikkert uden om den lille Sofa hen til Klappen, der lukkede for den indmurede Jærnkasse. Hun tog den lille Nøgle frem og satte den i Laasen, som hun aabnede meget let og næsten lydløst. Derefter tog hun de to Ørenringe, som hun meget forsigtigt havde lagt fra sig paa Lysestagens Skaal, og anbragte dem inde i Jærnkassen. Tilsidst lukkede hun Klapdøren til.

Efter dette blev hun staaende et Øjeblik ligesom raadvild, medens den lille Kammerjomfru, der nu var kommen fuldstændig til sig selv, sprang op fra Sofaen for at udføre den mærkelige Ordre, som Opdageren havde givet hende, og som hun tidligere ikke havde forstaaet.

I Brevet stod nemlig:

„Vaag selv i Kabinettet, efter at De har fyldt et fladt Badekar med Vand. Stil Badekarret ved Kakkelovnen. Skulde der passere noget mærkværdigt, saa skyd Badekarret hen for Døren til Gangen.“

I dette Nu forstod den lille Kammerjomfru Opdagerens Mening. Medens Frøken Olanda langsomt fortsatte sin Gang rundt om Bordet for derpaa atter at

gaa ud ad den Vej, hvorfra hun var kommen, skød Kammerjomfruen behændig det flade, med Vand fyldte Kar hen foran Udgangsdøren.

Den lille Kammerjomfru stillede sig med spændt Mine op ad Væggen og betragtede Søvngængersken i den hvide, elegante Natdragt, der duftede af Parfume.

Nu var hun naaet lige hen til Badekarret. Da hun følte dets kolde Matalrand, løftede hun Foden højt til Vejrs, som om hun vilde undgaa en Forhindring, der laa paa hendes Vej.

Der hørtes pludselig et Plask. Frøken Olanda var traadt op i Vandet. Hendes stive Øjne aabnede sig, og hun stirrede forvildet omkring. Hun tabte Lyset, der faldt ned i Vandet og slukkedes med en sydende Lyd. Saa slog hun Øjnene helt op og raabte fortvivlet:

— Hjælp! Hjælp!

I samme Nu ilede den lille Kammerjomfru til og greb sin Frøken, der besvimede i hendes smaa, stærke Arme.

VIII. KAPITEL.

Den næste Morgen ganske tidlig holdt Frøken Olandas Ekvipage uden for Domhuset. Frøkenen selv var kendelig ophidset, medens hun med hurtige Skridt ilede gennem den lange, mørke Gang.

Da hun traadte ind i det store Værelse, hvor alle Opdagelsespolitiets Medlemmer sidder ved deres smaa Pulte, var „Sporskifteren“ allerede paa sin Plads.

Saa snart han opdagede hendes forvirrede Mine, sagde han:

— De behøver ikke at fortælle mig, hvad der er sket. Det vigtigste er jo, at vi nu er naaede til, at Jim er uskyldig, saa at han straks kan blive sat i Frihed.

— Ja, lad det endelig ske saa hurtig som muligt; De ved ikke, hvor jeg er beskæmmet og ulykkelig. Jeg har aldrig anet, at jeg havde denne frygtelige Tilbøjelighed til at gaa i Søvne. Hvorledes havde De dog kunnet udfinde det?

— Aa, det var ikke saa svært, svarede Opdageren, der var meget velvillig; stolt, som han var af sin Be-

drift. Saa snart jeg havde set Lokaliteterne, var jeg absolut klar over, at Tyverierne kun kunde være begaaede enten af Jim eller af Dem selv. Paa Jims Skyld troede jeg ikke, efter at jeg havde talt med Drengen. Hvis De selv var Tyven, maatte De være det ubevidst. Herefter var jeg altsaa allerede paa den rigtige Vej, og jeg forhørte Jim med min Antagelse om Deres mulige Søvngængeri for Øje.

— Hvorfor spurgte De mig ikke straks, om jeg gik i Søvne?

— Jeg maatte gaa ud fra, at De ikke selv vidste det. De vilde derfor straks have benægtet det, og efter at Deres Opmærksomhed var henledt paa dette Punkt, vilde det have været mig umuligt at faa alt lagt til Rette til en Konstatering af Kendsgerningen.

— Maaske! Men hvordan kunde Jim hjælpe Dem paa Sporet?

— Drømme er i Reglen afbrudte Tanker, der fortsætter sig. Men ofte fremkaldes de af en Paavirkning paa Sanseorganerne, ikke mindst paa Lugteorganerne. Fyldes Værelset pludselig med en Tjærelugt, er det rimeligt, at en vil drømme om Sommerophold paa Stranden med nytjærede Baade, en anden om Paris's Boulevarder, en tredje maaske om en Person, som paa Grund af Sygdom har haft en paafaldende Tjærelugt ved sig.

Her var Tilfældet næsten oplagt. Jim fortalte mig, at han altid Natten før Tyverierne havde drømt om Dem og drømt om Dem paa samme Maade. Aarsagen

havde da antagelig hver Gang været den samme. De og næsten kun De, hans Herskerinde og Velgørerske, opfyldte den lille Negerdrengs Fantasi. Og fint mærkende, som dette Naturbarns Lugtesanser er, maatte en saa stærk og for Dem ejendommelig Lugt som den fra „Venusduften“ absolut fremkalde Deres Billede i den lille Fyrs Drømme.

Naar disse Drømme stadig kom igen paa samme Maade, gik jeg ud fra, at det var, fordi De var passeret forbi ham. Derfor spurgte jeg, om De ogsaa brugte Parfume om Natten, et Spørgsmaal, der den Gang forekom Dem lidt indiskret, ja næsten næsvist. Men det var netop det Nøglespørgsmaal, der førte til Sandhedens Erkendelse.

Frøken Olanda sad tavs og betragtede Opdageren, hvis Øjne havde faaet en Digters Glans, medens han sad og udviklede sine Teorier.

— Tak! sagde Frøkenen. En hjertelig Tak, fordi De har skaffet Lys i denne Sag. De har ikke blot frelst en uskyldig fra Mistanke og Straf, men De har ogsaa belært mig om, at jeg lider under en Naturfejl, som jeg nok skal sørge for ikke afstedkommer flere Ulykker. Men sig mig endnu blot et.

— Hm?

— Hvordan kunde De formode, at jeg netop i Nat atter vilde gaa i Søvne og foretage mig det, som jeg gjorde?

— Det er meget simpelt, skønt jeg indrømmer, at det er et Held, at Beregningen slog til straks den første

Gang. Hele denne Installation, som De har ofret paa at forhindre Tyve i at stjæle Deres Juveler, fortalte mig tydeligt, at Deres Interesse, naar De ikke er optaget af Arbejde, koncentrerer sig om disse Værdigenstande, og at alle Deres Tanker drejer sig om dem. Naar De følte Dem sikker paa, at alt var forsvarlig gemt, saa sov De roligt i Deres Seng. Men hvis De havde glemt et af de Smykker, som De plejede at lukke inde, saa vedblev dette at beskæftige Dem i Drømme, og saa stod De op i Søvne for at bringe det i Sikkerhed. Derfor bad jeg Dem om i Nat at lade et Smykke blive liggende paa Toiletbordet.

— Men hvorfor gemte jeg det saa ikke i mit sædvanlige Gemme?

— Netop, da vi fandt Smykkerne i den Jærnkasse i Væggen, hvor De tidligere havde gemt Deres Værdigenstande, og da De fortalte, at De ikke kunde huske, hvor De havde lagt Nøglen, bestyrkedes jeg i min Formodning om, at De gik i Søvne. Det er just det karakteristiske ved Søvngængeren, at han bevæger sig i Fortiden og særlig søger Ting og Gemmer, der tidligere har spillet en Rolle for ham, men som nu er gaaet ud af hans Bevidsthed.

Frøken Olanda og Opdageren var imidlertid gaaede ud paa Gangen og var naaede til tredie Kriminalkammers Dør, gennem hvilken Opdageren forsvandt, idet han bad Frøken Olanda om at tage Plads paa en Bænk.

Der gik et Kvarter, der gik tyve Minutter, og

Frøken Olanda blev mere og mere nervøs for, hvad den lange Ventetid skulde betyde.

Saa aabnedes Døren, og Frøkenen traadte ind. Assessoren sad venlig smilende bag Skranken og sagde:

— Saa lykkedes det dog vor brave Ven at faa Jim vadsket ren, selv om han aldrig saa meget var en lille Neger.

— Men det var dog Assessoren, der først —

— Ja, det er godt, Hvid, De skal ikke blive glemt. Men lad os nu faa hele Sagen protokolleret og lille Jim lukket ud.

En Time senere var der et rørende Møde i selve Rettens Lokale mellem Frøken Olanda og den lille Negerdreng. Han styrtede imod hende og kyssede hendes Hænder, medens hun med graadkvalt Stemme sagde:

— Er Du vred paa mig, Jim?

— Nej, nej! Jeg er kun saa lykkelig, fordi De nu ved, at jeg ikke er en Tyv.

— Saadan et Optrin virker formelig oplivende, sagde Assessoren, da de var gaaede. Kun Skade, at det kommer saa sjældent for heroppe.

Saa gik han videre i Studiet af sine Akter. Men ned gennem Strøget kørte Frøken Olandas Ekvipage med Jim paa Bukken. Han var saa straalende som en nybørstet Kakkelovn.

EPILOG.

Frøken Olanda, der aldrig kunde glemme den Uret, hun havde ladet den lille Jim vederfares, tabte ham ikke af Syne, efter at han var bleven voksen.

Da han viste Lyst til at blive Artist, fik hun ham anbragt i en Cirkus; men her vidste man ikke rigtig, hvad man skulde bruge ham til, indtil en Dressør mærkede, at Jim havde de for en Dyrtæmmer ganske særlige Evner. Han virkede paa engang beroligende og imponerende paa Dyrene, der baade holdt af ham og havde Respekt for ham.

Saa blev Jim sendt til Hagenbeck, hvor man hurtig blev klar over, at han bedst egnede sig for Elefanter.

Og nu er Jim Hobson en af de mest kendte Elefantdressører, hvis Dyr altid præsterer nye Ting og altid arbejder med Lyst og Tillid til deres Herre.

Alligevel har de dog af og til bragt ham i kritiske Situationer, og han har været Døden nær. Dog derom drømmer han aldrig. Men endnu den Dag i Dag kan det ske, og det fortæller han selv, at en bestemt Lugt

i en Kupé eller et Hotelværelse kan faa ham til at fare sveddryppende op i Søvne.

Han drømmer da, at Frøken Olanda, som han stadig omfatter med stor Hengivenhed, kommer ind og beskylder ham for Tyveri.

— Naar den Drøm kommer over mig, siger Jim Hobson, saa ved jeg, at der i Nærheden af mig har bølget en Lugt, som har mindet om: Venusduft.

DET BLAA KOSTUME

En Herre, der var høj og mørk med et blegt, lidt melankolsk Ansigt kom hurtigt ind i den halvmørke Cirkus, hvor Forestillingen endnu ikke var begyndt.

Han bevægede sig saa sikkert i Omgivelserne, at man strax anede den daglige Besøgende.

Herren gik lige hen til Portnerens Loge og spurgte:

— Er Miss Ella kommet?

— Nej, endnu ikke, svarede Portneren og rev ærbødigt sin guldtressede Kasket af.

— Giv hende dette Brev, saa snart hun kommer! sagde Herren og trykkede Portneren et Sølvmøntstykke i Haanden.

— Javel! svarede Portneren og sænkede den guldtressede Kasket endnu dybere.

— Og jeg kan være sikker paa, at hun faar det inden Forestillingens Begyndelse?

— Det kan De være sikker paa, svarede Portneren med Eftertryk.

Herren gik hurtigt ud, som ønskede han ikke at

ses af Nogen. I den lange, mørke Gang, der førte lige ud til Gaden, passerede han tæt forbi Regissøren, der altid kom en Time før Forestillingens Begyndelse for at paase, at alt var i Orden.

De to Forbipasserende hilste ikke paa hinanden, men Regissøren standsede, og idet han saa efter Herren, der skyndte sig afsted, sagde han halvhøjt:

— Hvad vil han nu igen her?

Da Regissøren kom hen til Portnerlogen, tog han den store Pakke Breve, der laa til ham. Det var mest Anmodninger om Fribilletter. Han udfyldte i en Fart en Række Blanketter og satte sig derefter til at gennemgaa en Bunke af Dagens Blade, i hvilke han gjorde Indstregninger med en blaa Blyant.

Der gik en halv Times Tid. Saa hørte man Døren gaa nede i den lange, mørke Gang og Lyd af lette Trin blandet med Raslen af Silkestof.

Portneren rejste sig og tog et Brev, der var stukket ind i en Hylde.

— Hvem er det til? spurgte Regissøren skarpt.

— Det er til Miss Ella! svarede Portneren tøvende.

— Har jeg ikke sagt til Dem én Gang for alle, at jeg ikke vil have, at De udleverer Artisterne deres Breve, før efter at de har optraadt. Det giver bare Uro i Cirkus.

— Jamen den Herre, der afleverede det, bad udtrykkelig om, at Miss Ella maatte faa Brevet, *før* hun optraadte.

— Saa meget desto værre! Saa er det netop et af

'den Slags Breve, der giver hende andet at tænke paa end at passe sin Kunst. Det er maaske ovenikøbet fra ham, der gik ud, da jeg kom?

— Ja!

— Godt; det tænkte jeg nok. Saa sig, at der er ingenting.

Et lille guldlokket Hoved med blaa, nysgerrige Øjne stak i det samme ind gennem Lugen og spurgte:

— Er der ikke et Brev til mig, John?

— Nej! svarede John hurtigt.

— Slet intet?

— Nej! Slet intet.

Man hørte atter de lette Trin og Silkens Raslen fjærne sig, men denne Gang var det, som om der i Lyden blandede sig et Suk.

* *
*

Miss Ella ilede ind i sin Garderobe og tændte de store Blus, der for Brandsikkerhedens Skyld var omgivet af en flettet Staaltraadsballon.

Lidt efter bankede det paa Døren, og hendes Kammerjomfru traadte ind, idet hun saa forsigtigt spørgende paa hende.

— Det haster ikke! Kom igen om et Kvarters Tid, sagde Miss Ella Jeg trænger til at være lidt alene.

Kammerpigen forsvandt, og Miss Ella lagde sig træt paa den lille Sofa, som var anbragt saadan, at

hun i liggende Stilling kunde se hele sin fine, nydelige Skikkelse.

Men Miss Ella saa ikke i Spejlet. Hendes Øjne stirrede tankefuldt op i Loftet:

— Nej! Hun vilde tilgive ham. Det var ogsaa Synd andet. Da hun var kørt igennem Byen idag, havde hendes Øjne strejfet hans, medens Vognen passerede forbi ham. Men hun havde end ikke sendt ham et opmuntrende Blik, det var rigtig en Skam. Miss Ella blev vred paa sig selv, fordi hun syntes, hun havde været ond. Saa stor var hans Forbrydelse da heller ikke. Ja! hun vilde tilgive ham, og saa skulde alt være glemt og blive ligesom i gamle Dage.

Miss Ella følte sig saa lettet ved denne Beslutning, at hun straks sprang op og ringede paa sin Kammerjomfru.

— Hvad Dragt skal jeg nu tage paa, sagde hun kaad og lod Blikket løbe ned over den Række af Kostumer, der under Dække var anbragt i den ene Ende af Garderoben.

— Frøkenen skulde tage det blaa paa!

— Hvorfor det?

— Aah, jeg ved saamænd ikke; svarede Kammerpigen og blev rød i Hovedet. Men jeg kender da En, som altid siger, at det er det, der klæder Dem bedst.

— Saa? Men jeg tror nu, at jeg vil tage det splinternye paa for at se, hvad *han* synes om det.

— Men det skulde jo gemmes til Frøkenens Benefice.

— Jamen nu vil jeg have det paa iaften. Jeg er

vis paa, at Gult vil klæde mig nok saa godt som Blaat. Pak det ud!

Kostumet blev pakket ud, og Miss Ella skyndte sig med sin Kammerjomfrus Hjælp at komme i det, og da hun var færdig, kastede hun et tilfreds Blik ind i Spejlet.

— Saadan vil han nok synes om mig, stakkels Fyr. Jeg tror aldrig, jeg har set bedre ud end i Aften.

Derefter fæstede hun en Blomst i Haaret og gik ud paa Saddelpladsen med den lille Kappe lagt let over de smaa runde Skuldre.

Nummeret foran hendes var forbi. Regissørens Klokke lød. Mis Ella red ind, hilsende gratiøst til alle Sider, medens hun koket førte Knappen paa den lille Ridepisk til sine Læber og derefter syntes at kaste flyvende Kys ud til Publikum, som Sæbebobler fra en Kridtpibe.

Næppe var hun redet en Gang rundt i Manegen, under sit trofaste og begejstrede Publikums Bifald, før alle Øjne trak sig tilbage fra hende, saa at hun formelig følte det som en Kulde, og de fæstede sig paa en ung Mand, der tidligere havde siddet paa første Række i Parkettet, men som nu havde rejst sig.

Kun et Øjeblik stirrede alle stift paa ham som i Rædsel. Saa lød der et enstemmigt Skrig overdøvet af et skarpt knaldende Skud.

Den unge Mand styrtede død ud paa Arenaens Sand med en Kugle i Tindingen.

* * *

Miss Ella laa paa Sofaen i sin Garderobe. Det af Graad opsvulmede Ansigt havde hun boret ned i Puden, medens hele hendes lille Legeme rystede som i Krampe.

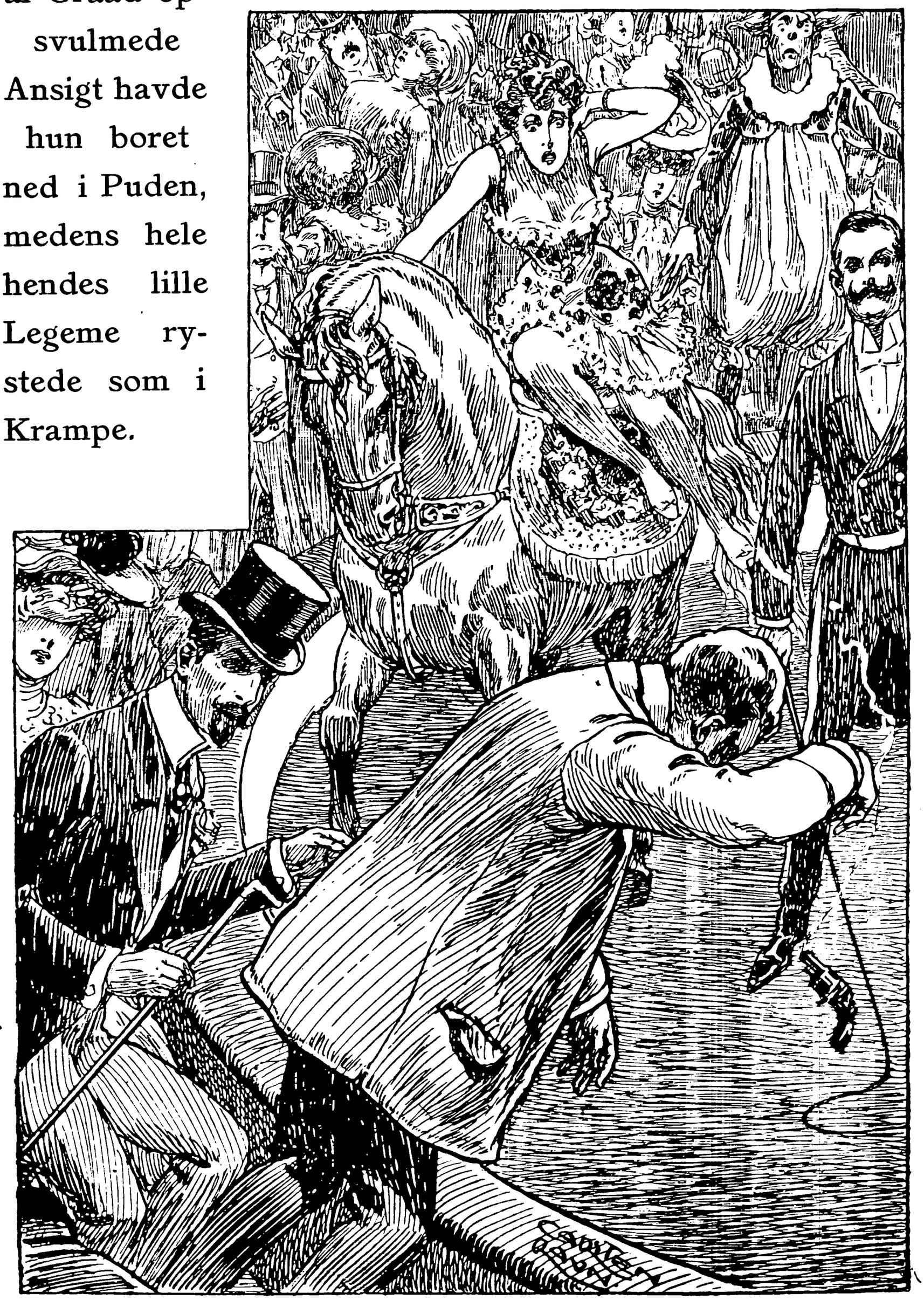

Udenfor havde en højrøstet Menneskemængde samlet sig. Man hørte Raab, Skrig og Eder mellem hverandre. Endelig blev alt stille, tilsidst dødsstille. Hele Cirkus var nu aabenbart rømmet.

Stilheden vakte atter Miss Ellas Opmærksomhed. Nu kunde hun altsaa slippe ud over Saddelpladsen og gennem den lange mørke Gang hen til en Droske.

Og hvad saa? Ja, saa vilde de frygtelige Øjeblikke komme derhjemme i Ensomheden, medens hun stadig saa det kære, blodige Hoved for sine Øjne. Men hun maatte afsted.

Miss Ella rejste sig med en Kraftanstrængelse og tog sit Overtøj paa. Saa sneg hun sig med den laadne Krave op om Ørene over Saddelpladsen hen til Gangen, fulgt af sin Kammerjomfru.

Idet hun passerede forbi Portnerens Loge, traadte gamle John frem, medens han hilste dybt med sin guldtressede Kasket. Hans Knæ syntes at vakle og hans Stemme at skælve, medens han sagde:

— Jeg har et Brev til Dem, Miss Ella!

— Et Brev! svarede Miss Ella adspredt. Naar har De faaet det?

— Umiddelbart før Forestillingen! svarede Portneren usikkert.

— Før Forestillingen! Hvorfor har jeg da ikke faaet det, da jeg kom?

— Det var Regissørens Ordre. Naar han er her, tør jeg ikke udlevere Breve til Artisterne, før

efter, at de har optraadt. Han siger, det giver Uro i Cirkus.

— Men saa giv mig det, Menneske! Skynd Dem! sagde Miss Ella febrilsk, som anede hun noget forfærdeligt.

Portneren rakte et Brev frem. Miss Ella kastede et Blik paa det ved det søvnige Gasblus' flimrende Lys. Saa udbrød hun i den højeste Nervøsitet:

— Det er fra ham!

Hurtig iler Miss Ella over den mørke Saddelplads hen til sin Garderobe, river Brevet op, famler sig frem til Tændstikkerne og faar den fjerde af dem til at fænge.

Hastig holder hun Brevet hen til Gasblusset og læser det . . . . . .

Miss Ella udstøder et Skrig. Hun vakler ud over Gulvet, og da Kammerjomfruen, der ikke har kunnet følge med saa hurtigt, træder ind i Garderoben, ligger Miss Ella besvimet paa Sofaen med et sammenkrøllet Brev i Haanden.

Den lille Kammerjomfru, der er nysgerrig som alle smaa Kammerjomfruer, tager Brevet og læser det:

Kære elskede Ella!

„Jeg ved, at jeg har saaret Dig saa dybt, at jeg ikke fortjener din Tilgivelse, og at jeg ikke tør vise mig for Dig og bede Dig om den. Jeg er saa grænseløs ulykkelig. Giv mig et Tegn paa, at Du har tilgivet

mig, saa at jeg tør ile til Dig, og bede Dig om Forladelse uden Frygt for at blive vist tilbage.

Bær iaften det blaa Kostume, som Du ved, jeg holder saa meget af. Lad det være Tegnet, Du giver mig! Og giv mig det, giv mig det, hører Du, ellers driver Du mig til Fortvivlelse . . . . . .“

Den lille Kammerjomfru er helt opløst i Graad, medens hun søger at faa Miss Ella til at komme til sig selv, og med den Solidaritet, hvormed hun altid gør sig til Et med sit Herskab, vedbliver hun at gentage:

— Hvorfor tog vi dog ikke det blaa Kostume paa?

DRONNING ISABELLA
OG TYREFÆGTERNE

Det var i Sommeren 1889 under Verdensudstillingen i Paris.

Spanierne var kommen svært paa Moden, og de beherskede næsten fuldstændig Forlystelseslivet, ikke mindst efter at de mørke Spanierinder havde studeret Mavedansen i Kairogaden og ført den op paa de store Varietéscener.

En Følge af denne Mode var, at ikke mindre end to af Spaniens største Tyrefægtertrupper under de mest kendte Matadorer ansøgte om Tilladelse til at anlægge Toros-Pladser i Nærheden af Udstillingen.

Der udviklede sig en voldsom Bladpolemik. Der var et Parti, som hævdede, at man under en Verdensudstilling havde Lov til at præsentere Alt, hvad der fandtes i den civiliserede Verden, i dets rene uforfalskede Skikkelse, og at man derfor skulde tillade Tyrefægtninger, paa samme Maade som man tillod Buffalo Bill at præsentere sit Wild West.

Men der var et andet Parti, som ikke paa nogen Maade vilde høre Tale om Opførelse i Paris af de blodige Skuespil, med hvilke Autoriteterne netop paa den

Tid kæmpede en haabløs Kamp ved de private Tyrefægtninger i Sydfrankrig.

Afholdelsen af saadanne var nemlig bleven en mondæn Sport for Millionærer af Lebaudy-Typen, der nu hengiver sig til Opdagelsesexpeditioner, Ballonfarter og Automobilkørsler.

Blandt Anti-Toreadorerne var Præsident Carnot eller rettere Fru Carnot. Denne Omstændighed slog Hovedet paa Sømmet.

Imidlertid vilde Ministeriet, der i den daværende boulangistiske Glansperiode iforvejen var upopulært nok, nødig helt gaa mod Tyrefægtningerne, til hvis Attraktionsevne Befolkningen havde stor Fidus.

Saa enedes man om et Kompromis. Tyrefægtningerne skulde foregaa paa en noget lignende Maade som i Portugal. Tyrene skulde have Gummikugler paa Hornene, saa at de nok kunde angribe og vælte Piccadorernes Heste, men ikke saare dem, og Tyren maatte ikke dræbes.

Naar det sidste Stadium i Tyrefægtningen kom, saa stod Espadaen ikke overfor det tirrede Dyr med en blank Toledoklinge bag et rødt Klæde. Hans Værge var kun en Stang med Kalk paa Enden, og han markerede Stødet ved at fæstne den hvide Klat lige paa Tyrens Hjerteplads.

De spanske Toreadorer var nødt til at gaa ind paa dette Arrangement, men de skummede af Raseri, naar de skulde „kridte Køen“, som de kaldte det, og de bad aldrig som i Spanien foran deres Madonnabillede, inden

de gik ind til Kamp. Den hele Leg forekom dem dum og krænkende for deres Æresfølelse.

Videre Spænding var der da heller ikke ved disse saakaldte Kampe, der nærmest kun var Paradenumre, uden at Dyrplageriet derfor blev mindre.

Naar Tyren havde faaet sin Kridtklat i Nakken, blev en Flok Stude lukket ind i Manegen. En Ko luntede i Spidsen med en Klokke om Halsen. Hele Driften sluttede Kreds om Tyren, som derefter slog Følge med Flokken ud til Baasene.

Dag ud og Dag ind maatte saadan en stakkels Tyr lide under Piccadorernes Lansestød og Banderilleroernes Ildris, hvis Fyrværkeri tændtes ad kemisk Vej, naar de med Modhager forsynede Banderillas boredes i Dyrets Nakke og vædedes af dets Blod.

Døden vilde have været en Barmhjertighedsgerning, og den vilde have øvet en helt anden Tiltrækning paa Publikum, der nu foretrak at se Hanekampe i Smug.

Saa var det en Dag i Juli Maaned, at jeg paa Boulevarden traf endel Landsmænd fra København, som bad mig om at følge dem ind paa den Toros-Plads, der ejedes af den bekendte Matador Guerra.

Jeg lovede mig ikke mere af dette Besøg end af de tidligere. Men efter at vi havde set paa den første Omgang, der forløb paa vanlig Vis, blev der Bevægelse paa Amfiteatret, og alle de resterende tomme Pladser besattes lidt efter lidt af spanskudseende Turister.

En Dame traadte ind i Fremmedlogen. Hun

var fuldstændig mørkklædt som en Enke, hun var temmelig fyldig, men hendes gullige Ansigt fortalte tydelig nok om fordums Skønhed.

Det var Exdronning Isabella af Spanien, ledsaget af sit Følge.

Anden Omgang begyndte. Trompeterne skingrede, de svære Porte aabnedes, og en frisk Tyr styrtede fortumlet ind paa Arenaen og saa sig kampberedt omkring.

Der gik en Bevægelse gennem Publikum — Tyren havde ingen Kugler paa Hornene, der var hvæssede til Angreb. Heste styrtede med Indvoldene ud af Livet, Banderilleroerne sprang som Katte over Barrieren for at frelse sig for det farlige Dobbeltspyds Stød, og medens Julisolen badede ned over Pladsen, og det tidligere

tørre Sand dampede af Blod, traadte Espadaen Guerra frem.

Som en Gladiator, der passerer forbi Cæsars Loge, hilste den broncefarvede Tyrefægter op mod Spaniens forhenværende Herskerinde. Og idet han rev sin Hat af Hovedet og kastede den langt hen ad Arenaen, raabte han:

— For Dronningen

Endnu havde han aldrig viet en Tyr til Døden til Ære for en Dronning.

Nu var Lejligheden der, og han skulde lade den slippe sig af Hænderne: Aldrig!

Med det røde Silkeklæde over Muletaens lille Stok, som han holdt i venstre Haand, stillede han sig ligeoverfor Tyren, der standsede forbavset over at møde en fast Modstand, efter at man nu i et Kvarter havde leget Kispuds med den.

Den vilde sænke Hornene til Angreb, men i det samme lod Guerra med den højre Haand sin lange, blanke Klinge forsvinde dybt i Tyrens Hjerte, og Dyret faldt uden en Lyd.

Dronningen havde rejst sig og klappede; Hatte og Cigarer fløj ud over Arenaen, Publikum smittedes af Stemningen, og et øredøvende Bifald bragede løs, medens Guerra med Kappen slængt over Skulderen stolt gik Arenaen rundt og hilste med den højre Haand til Publikum.

Den næste Dag lukkede Politiet Torospladsen, hvor der aldrig mere blev givet Forestillinger. Det var et

stort Tab for Truppen, der maatte bryde op. Men hvad brød Guerra sig om det: Han havde dræbt en Tyr til Ære for en spansk Dronning, og det er aldrig faldet i nogen anden Matadors Lod efter ham.

Nu er hun død, og Guerra vil regne sig det som en dobbelt Lykke, thi til Ære for Dronning Christina faar aldrig nogen Tyrefægter Lov at nedlægge en Tyr. Hun har aldrig sat sin Fod paa en Toros-Plads, og hun hader og modarbejder Tyrefægtninger ligesaa lidenskabeligt, som Dronning Isabella elskede og protegerede dem.

Var der derfor end ikke andre, der sørgede i Spanien ved Efterretningen om Dronning Isabellas Død, saa gjorde Toreadorerne det i hvert Fald, og de erklærede uden Hensyn til Politik:

Hun var en ægte spansk Dronning!

DEN LILLE GENERALINDE

St. Sebastian, Sommeren 1904.

Sommersolen skinner lys og klar fra den straalende blaa Himmel ned over det fine gule Sand paa det nordspanske Badesteds Strand.

En Herre gaar ned over Trapperne, der fra det store Hotel fører til Bredden. Midt paa Trapperne møder han en Dame. Hun er næppe mere end godt en Snes Aar, og hun ser endnu yngre ud. Hendes slanke Skikkelse omsluttes af en ensfarvet, stramtsiddende Kjole, hvis mørke Stof yderligere fremhæver Figurens smækre, jomfruelige Rankhed. I hendes blege, sarte Ansigt, som Sommersolen har givet et let brunlig Teint, lyser et Par dybe, staalblaa Øjne med et drømmende Udtryk.

Herren gaar et Skridt til Side. Han griber uvilkaarligt til sin Hat, som vilde han hilse. Haanden standser imidlertid paa Halvvejen. De to Mødendes Øjne strejfer hinanden. Herren lader Haanden synke, og Damen gaar forbi, idet hun bøjer Hovedet. Hendes mørke Skikkelse er let at følge i Myldret af de brogede

Badekostumer nede paa Stranden. Herren bliver staaende taus og stirrer efter hende, indtil hun forsvinder ind i en Strandkurv. Saa synes han pludselig at komme til sig selv, han styrter op ad Trapperne og lige ind i det store Badehotels Vestibule, idet han hastigt spørger Portieren:

— Hvem var den Dame, der lige gik ned til Stranden?

— Det var Generalinde Gomez, svarer Portieren forretningsmæssigt, medens han med den ene Haand holder Telefonen og med den anden sætter et Frimærke paa et Brev.

— Generalinde! Er hun da gift med en General?

— Det maa hun vel være, skønt hun jo rigtignok ser lidt vel ung ud, men De kan selv se hendes Navn i Rejsebogen. Det er Nummer 77.

Herren blader hastigt i Bogen. Dér staar Navnet: Nr. 77, Generalinde Margaretha Gomez, Madrid.

Langsomt gaar Herren atter ned over Trapperne, medens han kaster et Blik ud over Stranden. De sorte, stejle Klipper med de smaa, krigerske Forter paa Toppen danner en mørk, forvittret Ramme om den smilende Idyl. I lyse, tætsluttende Badedragter, der skinner i alle Regnbuens Farver, bæres Kvinder ud i Havet af barbenede, solbrændte biskayiske Fiskere. Ude ved Touget er der Jubel og Latter, hver Gang den store Bølge kommer brusende, og alle forsøger at faa dens kølige Bad over deres Hoved. Paa Stranden leger Drenge og Piger med Tøjet saa højt opkiltret som muligt, og hjælper hverandre med at grave Volde og Fæstninger i Sandet med deres smaa Spader.

Herrens Øjne søger længe uden at finde. Endelig tager han en Beslutning. Han gaar ned paa Stranden. Stjaalent kigger hans Blik ind i Kurvenes Skygge. Saa standser han foran en af dem, river sin Hat af med en ceremoniel Hilsen og siger:

— God Dag, Margaretha! Kender Du mig igen?

Den mørke Dame rejser sig. Der kommer et Blik af Glæde i hendes drømmende, staalblaa Øjne, og hun siger, idet hun rækker Haanden frem:

— Ja, Paul! Jeg kender Dig igen, og jeg kendte

Dig allerede før, da vi mødtes paa Trappen. Det gjorde mig ondt, at Du ikke hilste paa mig.

— Forundrer det Dig? spørger han.

— Ja, det forundrer mig, det forundrer mig endog i høj Grad.

— Virkelig! Da synes jeg dog, at jeg har god Grund til at betragte Dig som en Fremmed, efter hvad der er sket imellem os.

— Og hvad er der sket?

— Hvad der er sket? Ja, jeg maa sige Dig, Margaretha, at det nu er mig, der bliver forbauset over dit Spørgsmaal. Jeg har elsket og tilbedt Dig fra vor Barndom. Jeg har leget med Dig her paa Stranden, fra vi var ganske smaa. Jeg har været din Ridder og bygget Fæstninger i Sandet, medens Du beundrende saa paa mig, ligesom de smaa Piger dernede, der med rødblussende Kinder hjælper de raske Drenge. Evig Troskab svor vi hinanden i barnlig Tillid. Jeg kyssede Dig som ung Jomfru, da jeg drog ud for at søge Lykken. Du lovede mig, at mig vilde Du alene tilhøre.

Og da jeg saa kommer hjem efter at have opsøgt Lykken med dit Billede som en Amulet, jeg altid havde haft i mine Tanker, saa finder jeg Dig som en Andens.

— Paul, jeg maa forklare Dig, hvordan . . .

— Hvad kan Du forklare mig. Havde Du giftet Dig med en ung, smuk Mand, en Mand, som havde haft alle Yndlingens daarende Egenskaber, saa kunde jeg maaske have dræbt ham af Jalousi, men jeg kunde

dog have tilgivet Dig som Kvinde. Men at Du giver Dig hen til en gammel, vissen Olding, hvem din skære Ungdom har fristet . . .

— Jeg forbyder Dig at tale saaledes om den Mand . . .

— Du forbyder mig at tale saaledes. Ja, ja, om lidt skal Du blive fri for at høre mine Ord, og Du skal for bestandig blive fri for at se mig. Men nu maa jeg tale, medens vi er alene, og Øjeblikket er gunstigt. Hvem véd, om det nogensinde kommer igen.

Jeg husker godt din gamle Onkel, General Gomez. Jeg husker godt den gamle hvidhaarede Mand, hvis Øjne altid hvilede paa Dig og fulgte enhver af dine Bevægelser. Jeg troede, at han var en faderlig Ven for Dig, og jeg troede, at de Kærtegn, han altid ødslede paa Dig, var et varmt Hjærtes Ømhed uden Elskovs Attraa.

Jeg væmmes ved Tanken om, at Du har kunnet give Dig hen til ham, at Du har kunnet give din unge Skønhed til Pris for en Gubbes Lystenhed og lade hans faderlige Kærtegn gaa over til at blive . . .

Den lille Generalinde har rejst sig. Hendes sarte Kinder blusser af Vrede, der er Staalglans i hendes dybe blaa Øjne, og idet hun stamper med Foden i Sandet, siger hun:

— Jeg forbyder Dem at tale saadan om den Mand, der var min Husbond og lovlige Ægtefælle for Herren. Og gaa saa! De begynder allerede at lægge Mærke til os nede paa Stranden.

— Som var Deres Husbond? Er han det da ikke mere, spørger Paul sagte og inderligt. Han er altsaa død? Eller er De . . .

— Nej, jeg blev trofast mod ham til det sidste. Men han døde som en Helt af de Saar, han havde paadraget sig under Kampen for Fædrelandet mod Amerikanerne.

Paul tager sin Hat af og siger:

— Det gør mig ondt, at jeg i min ubændige Jalousi og Skuffelse er kommen til at omtale en Afdød, som sket er. Jeg gør Dem min Undskyldning for at have krænket hans Minde.

Men overfor Dem maa jeg gentage, at skønt De altsaa atter er fri, vil jeg aldrig kunne tilgive Dem, at De ofrede vor unge Kærlighed for Udsigten til Rang, Anseelse og . . .

— Paul, jeg forbyder Dem at tale ud. Men naar De lover mig at være rolig, saa skal jeg give Dem Forklaringen paa, hvad der er sket. Det er ikke, fordi jeg skylder Dem den. De har forspildt Deres Ret ved den Opførsel, De har udvist. Det er, fordi jeg skylder mig selv at retfærdiggøre mig.

Paul bukker og tager Plads ved den lille Generalindes Side inde i Strandkurven. Nede ved Havet er Børnene nu atter fuldt optagne af deres Sandfæstninger og de badeklædte Damer af at fange den store Bølge over deres Hoved. Ingen lægger Mærke til de To, der sidder stille ved hinandens Side under Kurvefletningens Skygge. Dramaet, man et Øjeblik ventede, er udeblevet.

Tilbage er et Par af den Slags, man træffer i hveranden Strandkurv paa den nordspanske Kyst som to Turtelduer i et Slag.

Den lille Generalinde taler sagte og hurtigt, medens Pauls Øjne ikke viger fra hende.

— De véd, at min største Lyst var at blive Kunstnerinde. Jeg gik paa Konservatoriet i Madrid, og jeg var allerede naaet vidt i mine Studier.

Saa udbrød den spansk-amerikanske Krig. Min Families store Plantager paa Cuba blev ødelagte, og dens Handelshuse gik fallit. Det var Ruin og Fallit overalt. Kun gamle Onkel Gomez hjalp mig stadig til at vedligeholde mine Studier, idet han lod mig udbetale en Trediedel af sin Gage.

— Det lyder smukt, men han havde jo sin Hensigt dermed.

— Vil De lade mig tale ud og lade være at afbryde mig, ellers faar De intet mere at vide.

— Jeg beder Dem undskylde. De véd, at det kun er min skuffede Kærlighed, der lægger mig de bitre Ord i Munden.

— Derfor tilgiver jeg Dem ogsaa de Ord, som De om lidt vil angre bittert.

Hør nu videre:

En Dag i den frygtelige Ulykkestid blev jeg stævnet for et Familieraad. Man meddelte mig, at der nu havde indfundet sig en Frier, der anholdt om min Haand. Jeg svarede, at jeg ikke var fri. Min Slægt trængte ind paa mig. Den spurgte mig, hvad jeg

ventede mig af Dem, og om jeg havde hørt fra Dem. Jeg maatte med nedslaaede Øjne svare nej, og at jeg end ikke kendte Deres Opholdssted.

— Men jeg havde jo skrevet til Dem hver Time paa Døgnet og forsikret Dem om mine usvækkede Følelser for Dem.

— Det er rigtigt, men det erfarede jeg først langt senere. Min Slægt havde ved et formeligt Komplot forhindret mig fra at komme i Besiddelse af Deres Breve.

— De Skurke! Derfor var det, at jeg ikke fik noget Svar, medens jeg gik derude og vansmægtede efter blot at høre et eneste Ord fra Dig.

— Ja, derfor var det, stakkels Paul. Da jeg endelig kom under Vejr med Forræderiet, var det for sent. Dine Breve var hørt op, og jeg vidste ikke, hvor Du befandt Dig.

— Jeg troede jo, at Du havde glemt mig, og at Du ikke mere vilde vide noget af mig at sige. Men alligevel, Margaretha, jeg forstaar ikke . . .

— At jeg kunde gifte mig!

— Netop!

— Hør videre. Jeg stod imod min Families Ønske og afviste den rige Frier. Jeg skrev til min Onkel Gomèz, og han svarede, at jeg skulde følge mit Hjærtes Trang, og at jeg aldrig skulde blive tvunget til et Ægteskab mod min Villie, saa længe han levede.

Der gaar et bittert Smil over Pauls Ansigt, men han undertrykker med Vold et Udbrud.

Margaretha fortsætter:

— Saa kom den frygtelige Efterretning fra Krigsskuepladsen, at Onkel Gomez var bleven dødelig saaret.

— Dødelig saaret!

— Ja!

Med Nød og næppe blev han slæbt tilbage til Spanien og indlagt paa Garnisonssygehuset i Madrid. Jeg passede ham Dag og Nat. Jeg var hans eneste Glæde i hans sidste Timer, og hans halvbrustne Øjne søgte mig overalt fra Sygesengen.

Saadan gik en lang, trist Uge.

Da han mærkede, at hans sidste Stund var kommet, kaldte han mig hen til sit Leje og lagde sin frygteligt afmagrede Haand i min.

Saa sagde han:

Lille Margaretha! Nu er det forbi. Jeg har udstridt. Jeg takker Dig for alt, hvad Du har været for mig. Du var Solen her i mit triste Værelse. Jeg beklager mig ikke, Vorherre vil nok være mig en naadig Dommer, thi jeg har altid gjort min Pligt.

Men jeg er bekymret for Dig, min lille Margaretha. Hvad skal der blive af Dig, naar jeg ikke er mere. Dine Slægtninge vil vel nok hjælpe Dig, men de vil stille den Betingelse, at Du skal gifte Dig med den Mand, som de har bestemt for Dig.

Jeg vilde saa gerne have, at Du skulde kunne være tro mod din Kunst og tro mod din Kærlighed.

Jeg bøjede mig ned og kyssede hans furede Pande, der var badet i Sved.

Tak, lille Margaretha, sagde han, da jeg varsomt tørte Draaberne af med mit Lommetørklæde. Saa fortsatte han: Jeg har tænkt paa alt dette, og jeg tror, jeg har fundet en Udvej. Send Bud efter Præsten.

Jeg forstod ham ikke rigtig. Jeg tænkte, at hans Hjærne mulig var omtaaget af Feberen, men jeg skyndte mig at sende Bud efter Præsten, for at han kunde give ham Sakramentet. Thi det var mig klart, at min gamle Ven og Beskytter ikke havde langt igen.

Da Præsten kom, var Generalen meget svag, men endnu fuldstændig klar.

De har kendt mig hele mit Liv, værdige Fader, sagde han, og De véd, at jeg altid har gjort min Pligt. Mit Valgsprog har været: Sit Fædreland skylder man alt, hvad man kan udrette. Saa skylder Fædrelandet ogsaa mig at sørge for den Eneste, for hvem jeg har næret Kærlighed her paa Jorden.

Vie mig, værdige Fader, til den unge Pige dér, at hun kan bære mit Navn, indtil Afløsningen kommer, og som min Enke blive hjulpet til at holde ud i Kampen for sin Kærlighed. Jeg véd, at den Dag, hun ikke bærer mit Navn længere, vil hun heller ikke mere falde Fædrelandet til Byrde. Er der nogen Synd i det, værdige Fader?

Nej, ikke naar Tankerne er saa rene som Deres, svarede den gamle Præst.

Saa blev der hentet Vidner, og medens jeg holdt

Generalens stive, kolde Haand i min, fuldbyrdedes Vielsen.

Da den var færdig, sagde han med et svagt Smil:

Kys mig saa, — min Brud!

Jeg kyssede ham paa Panden, medens mine Taarer trillede ned over hans Ansigt.

Saa nød han roligt Sakramentet og drog stille sit sidste Suk.

Paul er sunket ned

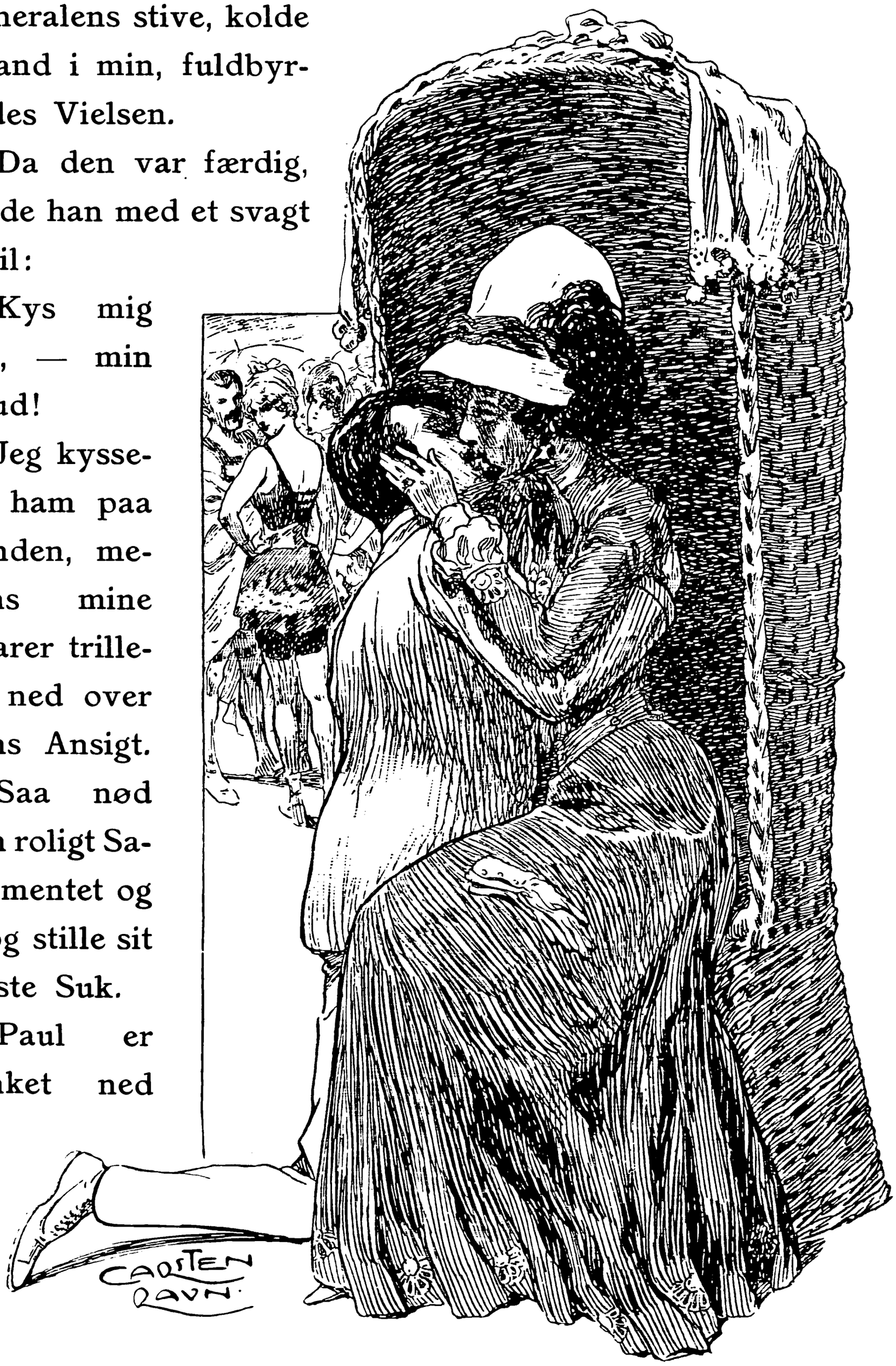

paa Knæ foran Margaretha. Han har grebet hendes Hænder og kysser dem, medens han siger med Lidenskab:

— Tilgiv mig, Margaretha! Tilgiv mig, hvad jeg har gjort mod Dig, og hvad jeg har sagt om ham, der har givet mig Dig tilbage saa ren som selve den hellige Jomfru med Martyrglorien om din hvide Pande.

Margaretha tager kærligt Pauls Hoved mellem sine Hænder og kysser det, idet hun siger med et Smil gennem Taarer:

— Lad dem nu kun se det Allesammen nede paa Stranden.

Og de ser det Allesammen, hvorledes de To's Læber mødes til et Kys, og en parisisk Herre, med Monokel i Øjet og en hvid Nellike i Knaphullet, siger med let Flirt i Stemmen til et Par Damer:

— Ja, det er galt med den varme Sommer. Nu har vi igen en Forlovelse her paa Stranden.

Og Damerne ler og haaber, at Sommervarmen vil holde sig!

NYTAARSSKUDDET

Klokken slog tolv paa Uret i Artistkafeen, hvor et broget, internationalt Selskab var samlet i Anledning af Aarsskiftet.

Vi rejste os Alle og klinkede. Saa rakte vi hverandre Haanden. Men jeg lagde Mærke til, at min Ven Paul ligesom tilfældigt gik udenom Gaston Dubois' fremstrakte Haand, og at der gød sig en let Rødme over Gastons Kinder.

Da vi gik hjemad over de nu næsten øde Boulevarder, sagde jeg prøvende:

— Er der noget i Vejen mellem Gaston og Dig, Paul?

— Hvoraf slutter Du det?

— Jeg synes ikke, Du gav ham Haanden i Aften. Men det var maaske tilfældigt.

— Nej! Det var det ikke, men Gaston og jeg kommer ellers meget godt ud af det med hinanden, som Du maaske har set.

— Ja, det har jeg. Men I er jo ogsaa gamle Krigskammerater.

— Det er netop Sagen.

— Det forstaar jeg ikke. Var han maaske fejg?

— Fejg! Gaston fejg! Nej han var snarere altfor fanatisk modig.

— Saa var der maaske en Kvinde mellem Jer.

— Nej! nej! Jeg vil ikke have, at Du skal tro, at Gaston har været bange eller personlig har gjort mig noget. Saa vil jeg hellere fortælle Dig det, som det er, saa meget mere som Gaston handlede i god Tro og den Gang kun var sytten Aar. Vi var Krigskammerater, som Du sagde. Vi var Krigskammerater som purunge Mennesker i den ulykkelige Krig med Tyskland, og vi stod sammen netop her i Paris under Belejringen.

Nytaarsnat laa vi som Forposter tæt udenfor Byen. Saavel Franskmænd som Tyskere havde gravet sig ned i nogle lave Løbegrave, og vi var knap 300 Alen fra hinanden. Ingen af os vovede at stikke Hovedet frem af Frygt for at faa en Kugle lige i Panden.

Alt var stille. Det var, som om ingen havde Lyst til at foretage sig noget fjendtligt Skridt i denne Nat, der skilte det gamle og det nye Aar.

Selv var jeg opfyldt af mange Tanker. Jeg var født og hjemmehørende i Elsas, jeg kunde i mange Henseender godt lide Tyskerne, med hvem jeg fra Barnsben havde haft Omgang i Familierne, og hvis Sprog jeg talte og forstod ligesaa godt som mit eget.

Men efter de første blodige Kampe var mit Sind blevet opfyldt af Had til alt, hvad der blot smagte af Tysk. Jeg løb hjemmefra for at melde mig som Fri-

villig, og nu sad og lurede paa Fjenden som Jægeren paa et Stykke Vildt ved Nattetid. Maaske var det en Ven, en Ungdomsbekendt, han, der laa der ligeoverfor, og af hvem jeg kun kunde skimte Huens Pikkel over Kanten af Løbegraven.

Det var disse og mange andre lignende Tanker, der stormede ind paa mig, medens vi laa i de lave, fugtige Huller, og Sneen dryssede fint og tæt gennem Luften.

Inde fra Paris hørte vi fjernt i den frostklare Nat Klokkerne fra det ene Kirketaarn efter det andet melde Midnat med tolv Slag.

Saa lød der en dyb Stemme fra Løbegraven ligeoverfor. Den satte i med den fra Gustav Adolfs Tid berømte Salme: „Vor Gud han er saa fast en Borg", og den sang et Vers, som jeg kendte fra tyske Hjem i Elsass, med saadan Kraft og Tydelighed, at jeg forstod, at den Mand, der sang, maatte staa frit op.

Jeg lyttede andagtsfuld til Ordene, der med en næsten mystisk Klang bragtes til mig fra Fjendens Rækker. Nu forstod jeg tydeligt:

Træd frem min Sjæl paa Aarets Morgen,
Jag af din Tanke Tvivlens Sky,
Det gamle Ord, det er Dig Borgen
For Herrens Naade i det ny.
HAN . . . .

I det Samme knaldede et Skud tæt ved mig, og i Stedet for Lovsangens Fortsættelse hørte jeg ovre fra

de fjendtlige Løbegrave en lang, smertelig Lyd.

Saa blev Alt igen stille.

— Hvem var det, der skød? spurgte jeg.

— Det var mig, lød Gastons Stemme triumferende. Jeg ramte ham lige i Brystet.

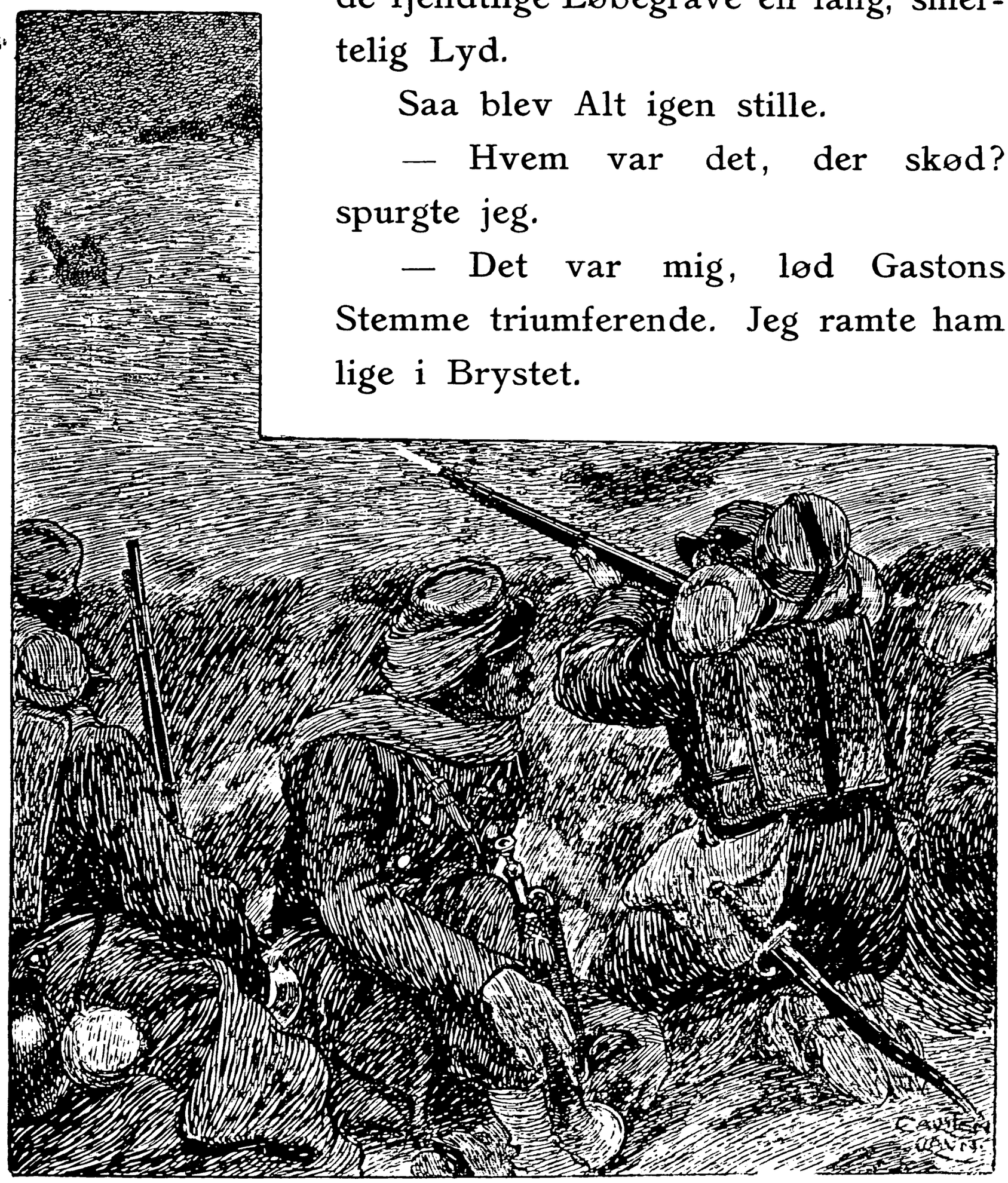

— Forstod Du da ikke, hvad han sang?

— Nej! sagde Gaston hæftigt. Jeg forstaar ikke Tysk, men jeg forstaar, at han var en Tysker, og at vi nu har en Fjende mindre.

Paa en vis Maade havde Gaston jo Ret, og det kan være, at vi, der vil blande Civilisation i Krigen,

netop er dem, der holder den vedlige ved endnu at gøre den taalelig.

Derfor har jeg heller ikke noget imod Gaston i det Daglige. Men paa Nytaarsaften er det mig umuligt at række ham min Haand. Han tager saa Revanche ved i sit Hjerte ikke at regne mig for en rigtig Franskmand.

MANDEN, DER IKKE KUNDE LE

Nervelægen, den verdensberømte Professor Otto, stod henne ved Vinduet i sit Konsulationsværelse. Han havde stukket Haanden ind paa Brystet, og hans Øjne, der var graa og gennemtrængende, var fast fæstede mod Døren til Venteværelset.

Paa den Maade modtog den store Læge, der vidste, hvor betydningsfuldt det første Indtryk er for nervøse Patienter, altid de Mænd og Kvinder, mest Kvinder, der søgte hans Raad og Bistand.

Nu gik Døren op. Denne Gang var det en Mand, der traadte ind.

Han havde et ejendommeligt, stærkt udformet Hoved, der var noget i Familie med Napoleonstypen. Hans Teint var tør og mathvid, som hos Folk, der bruger megen Sminke. Hans store, sorte Øjne var døde og udbrændte, som om der var sprunget noget i ham. Hans tomme Blik stirrede lige mod Professorens skarpe Staaløjne, der søgte at opfange det. Men det var, som om Mandens Blik slet ikke reagerede, men kun stirrede sanseløst hen for sig.

Professoren kendte den Art Øjne. Han behøvede ikke at spørge om, hvorfor Patienten søgte hans Bistand.

— De lider af Melankoli?

Manden nikkede.

— Har De nogen Forestilling om, hvorfra den stammer?

Manden rystede paa Hovedet med en sørgmodig Mine.

— Nej! Jeg er ugift, men jeg lider ikke af nogen ulykkelig Kærlighed og har aldrig brudt mig om Kvinder. Jeg nyder ikke Spiritus. Jeg holder streng Diæt. Jeg lever regelmæssigt og staar tidligt op. Jeg faar Motion i saa rigeligt Maal som noget Menneske. Jeg tjener gode Penge og har lagt flere op, end jeg nogensinde vil kunne bruge.

— Og interesserer Deres Virksomhed Dem?

— Ja, jeg kunde i hvert Fald ikke tænke mig at have nogen anden.

— Har De nogensinde lidt af en svær Sygdom?

— Jeg har aldrig været legemlig syg i mit Liv, svarede Manden. Samtidig strakte han Armen frem og bankede under det nærmest staaende Bord.

Professoren smilede, men Manden betragtede ham med et Stenansigt, i hvilket ikke en Mine fortrak sig, saa sagde han:

— Ja, jeg er overtroisk.

— Se se! saa kan vi maaske alligevel faa Dem helbredet.

— Ved Tro? Ja, den kan flytte Bjærge og kurere alle indbildte Sygdomme. Men jeg ved, at Troen ikke kan faa et Menneske til at le, naar han mangler Latterens Gave.

— Død og Pine, er det saa slemt. Har De aldrig let i Deres Liv?

— Nej, aldrig! End ikke som Barn. Hvis jeg kunde komme til at le blot en eneste Gang, saa tror jeg, at Latteren vilde springe fra mig som af et Kildevæld, og at jeg vilde være kureret for bestandig; thi jeg har Længsel i mig efter at le.

Professoren nikkede.

— De har gjort gode Iagttagelser over Dem selv. Det er ikke umuligt, at De faar Ret.

— Jeg har studeret Latterens Theori hele mit Liv.

— Det kommer man ikke til at le af, den maa fødes umiddelbart. Gaar De nogensinde i Theatret?

— Nej, jeg bryder mig ikke om at se Komedie. Naar jeg hører andre Folk le, bliver jeg grædefærdig.

— Men i Cirkus?

— I Cirkus! Kan man der se noget, der er til at le af.

— Jeg har i hvert Fald en Patient, som kun kan oplives ved at gaa derhen. Der optræder for Tiden en Gøgler, som skal være saa ustyrlig morsom, at man maa vride sig af Latter.

— Har De set ham?

— Nej, jeg har selv forlængst opgivet at le. Jeg raader kun Andre, saa godt jeg kan, for mig selv findes der intet Middel.

— Hvor meget koster det Raad?

— En Konsulation er 100 Kroner.

— Og hvad hedder Gøgleren?

— Han kalder sig nok: Den gale Klown.

Det er, som brister Mandens Stenansigt og i et Nu forvandles fra Tragediens til Komediens Maske. Der tændes Lys i hans slukte Øjne, saa at de sprudler Ild. Hans Mundvige gaar op til Ørene og viser et Svælg med kridhvide Tænder, og fra Brystet vælder en Kaskade af Latterkluk, medens han vrider sin Mave, saa at man skulde tro, han havde slugt et Jordskælv.

Professoren staar et Øjeblik som lynslagen over Virkningen. Saa begynder det ogsaa at trække i hans Mundvige. Derefter stiger Latteren boblende op gennem hans Hals, Vandet driver ham ud af Øjnene, og med en næsten klagende Lyd, som gjorde det ondt inden i ham, siger han i Ord, der kommer stødvis som i Vaande:

— Hold op! Hold op! Jeg kan ikke mere! Jeg faar Krampe af Latter.

I samme Nu er den Fremmedes Ansigt atter saa stift som en Statues, han lægger fem Guldstykker paa Bordet, og idet han gaar, siger han med dyb Gravrøst:

— Jeg er den gale Klown!

INDHOLD

	Side
Løvebruden	5
Kain	43
Kuppelspringet	113
Venusduft	125
Det blaa Kostume	171
Dronning Isabella og Tyrefægterne	183
Den lille Generalinde	191
Nytaarsskudet	205
Manden, der ikke kunde le	213

GUSTAV ESMANN om CARL MUUSMANN:

Journalisterne, der daglig beskæftiger sig med deres Bys levende og skiftende Overflade, finder i Kulisse- og Artistverdenen et dragende og uudtømmeligt Stof.

Skuespillere, Varietékunstnere, Beridere og Gøglere – de mandlige som de kvindelige – med Staben af Direktører, Regissører, Agenter, Impresarier og Amatører bliver deres Modeller, deres Meddelere og deres Kammerater.

En Specialitet, der har været skæbnesvanger for mangen Journalist, hos hvem Tillokkelserne har taget Luven fra Arbejdet. Men for den solide og intelligente Pressemand et fornøjeligt Studium, der forrenter sig og skaber sine Værdier.

Carl Muusmann er en saadan solid Helbefaren paa dette brogede og pirrende Felt. Faa véd saa grundig Besked om vor Tids københavnske Teater-, Varieté- og Cirkusliv med dets offentlige og private Hemmeligheder. Man kan spørge ham som et Lexikon. Han har kendt alle Koryfæerne, de store som de smaa, fulgt alle Bevægelserne, oplevet Skandalerne og Tragedierne, modtaget Bekendelser og lyttet til Anekdoter. Han besidder den Personalhukommelse, den faktiske Viden og det kaféhistoriske Reservefond, som er en moderne Kronikørs uundværlige Driftskapital, den Skat han stadig maa forøge for at kunne øse deraf.

GUSTAV ESMANN.

SOPHUS BAUDITZ om CARL MUUSMANN

Carl Muusmann indtager herhjemme sin aldeles bestemte Plads. Han har lært paa Rejser at se hurtigt og at gemme de Træk, de Linier og Farver, som er nok til at give Læseren et flygtigt tegnet, men levende virkende Billede.

Men havde han ikke ved Siden heraf den virkelige Forfatterevne at kunne „hitte paa" — og det i en Grad, som mange maa misunde ham — og havde han ikke den ægte Følelse, ja saa vilde al Behændighed alligevel ikke slaa til.

Muusmann har netop *de* ydre Fortrin, som gør ham til den i bedste Forstand populære Forfatter. *SOPHUS BAUDITZ.*

Udkommen er af

CARL MUUSMANN:

GREVINDE CLARA. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 1.40. Indb. Kr. 2.80.

LØVEBRUDEN og andre Fortællinger. Illustrerede af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 1.75. Indb. Kr. 3.15.

TRETTEN TRUMFER. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 1.90. Indb. Kr. 3.30.

DEN FLYVENDE CIRCUS. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 2.90. Indb. Kr. 4.30.

BERIDERNES KONGE og andre Fortællinger. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 2.00. Indb. Kr. 3.40.

MATADORA. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 2.75. Indb. Kr. 4.15.

WOLFINGS KÆMPEMENAGERI. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 2.50. Indb. Kr. 3.90.

.....

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG — KØBENHAVN

COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

PH. HANSEN'S
BOGBINDERI
KØBENHAVN.